

3. UTGAVE

22. JULI- PROFETIEN

*Syv profetier som kom i
året forut for angrepene*

JEREMY HOFF

22. juli-profetien

3. utgave

Jeremy Hoff

22. juli-profetien, 3. utgave, © Jeremy Hoff 2020

1. utgave 2015, 4000 trykte eks.
2. utgave 2016, 3000+ nedlastede eks. per 12/2019 (fra unike IP-adresser)
3. utgave 2020, 500 trykte eks.

ISBN: 978-82-690323-5-2

Trykk: Scandinavian Book

Omslagsdesign: Ronald Gabrielsen

Endring av innhold eller delvis kopiering av innhold er ikke tillatt uten samtykke fra opphavsrettsinnehaveren.

Flere eksemplarer kan skaffes på www.22juliprofetien.com

(Innholdet fra 2. utgaven kan lastes ned gratis som en skrivervennlig PDF.)

E-mail: salg@22juliprofetien.com

Om ikke annet er angitt, så er skriftstedene i denne boken hentet fra Bibelselskapets oversettelse 1978/85. © Det Norske Bibelselskap. Alle rettigheter reservert.

En kommentar fra forfatteren

Det bør trolig sies at budskapet i denne boken ikke er for de med svak psyke, og det bedrøver meg at det er behov for en slik bok. Jeg har møtt familiemedlemmer til to av de som mistet livet på Utøya, og jeg mangler ord for å uttrykke min sympati for tapet deres. Vi kan imidlertid ikke la våre personlige følelser hindre oss i å også ta tak i viktige åndelige spørsmål som trenger å bli besvart. Jeg venter fortsatt på at noen av kritikerne skal vise interesse for en meningsfull dialog basert på god bibelsk eksegesi.

Kort beskrivelse om boken

Det er godt dokumentert at ikke mindre enn syv personer – blant disse flere kristne ledere – fikk profetisk åpenbaring om angrepene, i året forut for 22. juli. Noen av disse hadde også en opplevelse av at noe enda verre er på vei. Angrepene var også omgitt av en mengde nærmest utrolige omstendigheter, som tjener til å bekrefte budskapet i profetiene. Kan vi virkelig med god samvittighet ignorere slike advarsler?

Om de tre utgavene

22. juli-profetiens første utgave ble utgitt i juni 2015, og den ble raskt en bestselgende kristen bok i Norge. Den utløste stor debatt i kristne medier, og fikk også betydelig dekning i sekulære medier. Saken ble omtalt både på NRK Dagsrevyen, TV2 Nyhetene og på NRK P1.

I første utgave var tilnærmingen å presentere de første to profetiene og å underbygge budskapets konklusjoner ved å sette dem i sammenheng med relevant bakgrunnsinformasjon. Førsteutgaven besto av de første åtte kapitlene og tillegg A og B. (I de senere utgavene har nytt materiale blitt lagt til som ekstra kapitler og tillegg, og de opprinnelige kapitlene har også fått mindre oppdateringer.)

Andre utgave ble publisert i juni 2016. I etterkant av førsteutgavens utgivelse kom det fram at det var flere som hadde hatt sterke åndelige opplevelser i forkant av angrepene. Disse ytterligere fem historiene er presentert i kapittel 9. For de av leserne som ønsker å komme raskere til de profetiske vitnesbyrdene, kan det anbefales å lese boken i følgende rekkefølge: kapittel 1, 2, 3, 9, 4 osv. Under den offentlige debatten som fulgte på førsteutgaven, ble det reist flere motargumenter mot budskapet som krevde svar. Fra og med andreutgaven er det derfor inkludert en systematisk respons på de vanligste teologiske innvendingene (Tillegg C).

Den tredje utgaven ble utgitt i januar 2020. Kapittel 10 bringer fram flere ting som ikke tidligere var kjent og noe av det som ikke ble tatt med i de første to utgavene. Den inkluderer vitnesbyrdet til to kristenledere som fikk profetisk forvarsel om 22. juli, samt en vurdering av noen potensielle tegn av profetisk betydning.

På 22juliprofetien.com er det mulig å laste ned en gratis skrivevennlig versjon av boken på både norsk og engelsk, eller å skaffe flere eksemplarer i både trykt utgave og e-bokformat.

Om forfatteren

Jeremy Hoff (f. 1981) er en vanlig kristen bror som Gud har vist mye nåde, og som fortsatt har mye å lære. Han brenner for at sannheten i Guds ord skal bli tatt på alvor av de som kaller seg ved Hans navn. Jeremy bor i Østfold sammen med sin kone, Åse.

INNHOOLD

Innledning	1
1. Dagen da alt gikk galt	6
2. En profeti	28
3. Et brudd i muren	37
4. Avtalen	48
5. En budbærer	85
6. Terrorøya	93
7. En åndelig konflikt	111
8. Et siste tegn	126
9. Ytterligere fem profetier (ny for 2. utgave)	133
10. To profetiske opplevelser, potensielle tegn og avsluttende kommentarer (ny for 3. utgave)	151
Tillegg A	186
Tillegg B	188
Tillegg C (ny for 2. utgave)	192
Tillegg D (ny for 3. utgave)	212

[Hyperkoblinger til kildemateriell som referert i fotnotene er tilgjengelige på 22juliprofetien.com](#)

Innledning

Den 22. juli 2011 detonerte en høyreving-ekstremist en 950 kilos bilbombe i hjertet av regjeringsskivartalet i Oslo. Selv om ødeleggelsene kunne minne om bombingen i Oklahoma City i 1995, så dødstillene først ut til å være relativt lave. Men Norges mareritt hadde bare så vidt begynt å utfolde seg. Ved slutten av dagen ble det klart at bombingen ikke hadde vært den mest skjebnesvangre hendelsen, men en nøye planlagt avledningsmanøver for et påfølgende angrep med en mye mer alvorlig utgang. Skytingen som fulgte på Utøya, skulle bli kjent som den massakren som krevde flest menneskeliv i verdenshistorien, utført av en enkeltperson.¹

Mindre enn to timer etter bombingen var Anders Behring Breivik fremme ved sitt hovedmål, der Arbeiderpartiets ungdomsorganisasjon AUF hadde sin årlige sommerleir.² Leirdeltakerne var blitt varslet om bombingen, og de trøstet seg med at Utøya nok var det tryggeste stedet de kunne være.³ Men denne illusjonen var i ferd med å bryte. Anders Behring Breivik hadde nådd øyas fergeleie på fastlandet, tungt utrustet og forkledd som en politimann. Han viste frem falsk politi-legitimasjon og forklarte at han hadde fått i oppdrag å sikre øya etter bombeangrepet. Øyas ferge ble raskt tilkalt for å frakte ham over. Med seg hadde han en kasse med ammunisjon, som han hevdet inneholdt bombesøksutstyr. Kassen var så tung at fergemannskapet måtte hjelpe til med å få den ombord. Ved ankomst til øya kalte han ungdommene til seg, før han åpnet ild. Det gikk godt over en time før drapsmannen endelig ble stoppet av beredskapstroppen «Delta». Da han overga seg, hadde han drept 69 leirdeltakere. Med de 8 bombeofrene endte dermed det totale dødsantallet på 77.⁴

Denne dagen hadde Norge vært vitne til sitt verste angrep siden 2. verdenskrig, og landet var i sjokk. Alle i landet husker hvor de var da de hørte nyheten. Internasjonale medier begynte å referere til 22. juli som «Norway's 9/11». For en som bodde i Oslo da angrepene skjedde, og i

1 «den verste massakren i verdenshistorien, utført av en enkeltperson», VG, 20.08.2011

2 Utøya eies av AUF og ligger i Tyrifjorden nordvest for Oslo.

3 Ifølge Utøya-overlevende Guttorm Skovly, TV2, 23.11.2011

4 Breivik overga seg uten motstand fordi han ønsket en høyprofilert rettssak, som han hadde tenkt å bruke som en plattform for ekstremistisk propaganda.

USA den 11. september 2001, synes jeg at begge disse hendelsene hadde en svært likeartet psykologisk effekt.

Det var nesten utenkelig at én mann hadde fått forvolde så mye død og fordervelse, og det at landet var så sårbart var mer enn noen hadde kunnet forestille seg. I kjølvannet av angrepene ble det stilt alvorlige spørsmål ved offentlige myndigheters manglende evne til å forhindre og effektivt håndtere en slik trussel. I likhet med 11. september, ble det opprettet en undersøkelseskommissjon i etterkant av 22. juli. Kommisjonsrapporten, som ble publisert litt over et år senere, fant at bombingene kunne ha vært unngått. Den konkluderte også med at gjerningsmannen kunne ha vært stoppet før han nådde Utøya, og at politiet kunne ha konfrontert ham atskillig tidligere på øya. Mange liv kunne ha vært spart den dagen, hvis ikke det hadde vært for en rekke svært uvanlige tilbakeslag for politiet.

Fra første stund viste media til hvor unormale disse tilbakeslagene var. Mange overskrifter, som for eksempel «Dagen da alt gikk galt»⁵, gjenspeilet dyptgående spørsmål i samfunnet. Hvordan kunne dette ha fått lov til å skje, og hva var grunnen til at alt så ut til å gå galt samtidig? 22. juli-kommisjonen forsøkte å forklare *hvordan*-aspektet som en kombinasjon av politiets utbredte inkompetanse og mye uflaks. Men kommisjonen ville selvsagt ikke begynne å spekulere i *hvorfor* en slik uvanlig rekke tilbakeslag hadde skjedd. Slike spørsmål bærer med seg metafysiske implikasjoner.

Denne boken er et alvorlig forsøk på å belyse *hvorfor*-aspektet, og å avdekke den underliggende åndelige tilstanden som direkte kan ha bidratt til Norges sårbarhet den 22. juli. For dem som har en grunnleggende tro på at det fins en reell overnaturlig dimensjon som påvirker den materielle verden, burde det ikke være noe problem med en slik tilnærming.

Det første kapitlet skildrer den utrolige historien om dagen da alt gikk galt, og så vidt jeg vet er dette første gang disse hendelsene beskrives ut fra et slikt perspektiv. Etter en grundig gjennomgang av 22. juli-kommisjonens rapport og et stort antall artikler i media, har jeg dokumentert en rekke bemerkelsesverdige tilfeller, der det virker som en unaturlig tåke av forvirring senket seg over politiet. Dette skjedde ikke bare én gang, men igjen og igjen, i den grad at man knapt kan tro det. Jeg har faktisk ikke kunnet finne noe tilsvarende eksempel fra moderne historie, der en kata-

strofe i denne størrelsesordenen er blitt forverret av en slik spontan inkompetanse på alle nivåer. Det minner meg dog om flere tilfeller i Bibelen, der Israels fiender ble slått av en overnaturlig form for forvirring.

Akkurat nå er det sikkert flere lesere som tenker at dette høres ut som en konspirasjonsteori, og jeg kan ikke bebreide dem for å være på vakt. Tross alt har det versert et antall klassiske konspirasjonsteorier i kjølvannet av dette usannsynlige scenariet. Denne boken antyder på ingen måte at det var andre personer enn Breivik som sto bak angrepene, og etter å ha studert saken inngående, med et åpent sinn, er jeg overbevist om at han må ha handlet alene. Når det er sagt, virker det for meg som om det var for mange ting som gikk galt denne dagen, til at hendelsesforløpet (som beskrives i kapittel 1) bare kan ha vært en ren tilfeldighet. Og når ikke de rent materielle forklaringene evner å gi tilfredsstillende svar, vil de med et åndelig sinnelag naturlig vende blikket mot det overnaturlige.

Bibelen gir oss noen klare kriterier for om en katastrofal hendelse kan sies å ha åndelige implikasjoner, og bare Bibelen har troverdighet til å kunne definere slike kriterier. Det finnes ingen annen «hellig bok» der andelen profetier er så stor, og der både uttalelsen og oppfyllelsen av dem har skjedd med en slik nøyaktighet, over en så lang tidsperiode. Det er blitt skrevet mange bøker om dette fenomenet, noe som plasserer Bibelen i en særklasse. Og det er derfor vi med sikkerhet kan vite at Bibelen er sann. Oppfylte profetier er på en måte Guds signatur.

Det burde derfor ikke komme som noen overraskelse at Bibelens eget hovedkriterium for om en hendelse kan sies å ha en åndelig årsak, er om den aktuelle hendelsen også ble forutsagt ved profetisk åpenbaring (se Amos 3.6-7). Og det er nettopp det som er tilfelle med 22. juli. Det er godt dokumentert at flere kristne personer mottok ganske spesifikk åpenbaring i løpet av året forut for angrepene. Også flere potensielle tegn viste seg som ser ut til å samsvare med denne åpenbaringen. Samlet sett peker dette i retning av en bestemt underliggende årsak.

Fra og med kapittel 2 vil dette åndelige bevismaterialet bli lagt frem, og parallelt med det vil også det nødvendige bibelske rammeverket etableres for å kunne tolke det rett. Det er dessuten nødvendig å ha kjennskap til relevante deler av den historiske bakgrunnen. Jeg vil oppfordre leseren til ikke å skimme gjennom de mindre engasjerende delene for raskt, siden de

5 Dagsavisen, 13.08.2012; NRK, 13.08.2012; Aftenposten, 15.03.2012

i vesentlig grad danner grunnlaget for de konklusjonene som trekkes i de senere kapitlene.

Som en bibel-troende kristen er jeg overbevist om at alt som skjer i denne verden – både godt og ondt – er underlagt Guds suverene autoritet. Det er ikke dermed sagt at terror og voldshandlinger er Hans vilje. Han vil snarere spare oss for slike ting, men det er opp til oss å velge å stille oss under Hans velsignelse og beskyttelse. Dette landet har lenge befunnet seg på feil vei, og ifølge Bibelen vil alle de som fortsetter å vandre på *den brede vei*, til slutt møte fryktelige og evigvarende konsekvenser. I mellomtiden kan Gud i sin nåde tillate denne typen hendelser for å vekke opp landet vårt slik at vi kan reddes fra denne skjebnen.

Gjennom tusener av år med bibelsk historie kan vi se at Gud handler med spesifikke nasjoner, nesten som om de var enkeltindivider. Dette gjenspeiles i hvor hyppig Bibelen refererer til dem som *henne*, *kvinne* og *døtre*.⁶ Herren gir nasjonene muligheter til omvendelse, Han trekker sin vernende hånd tilbake, og Han dømmer dem direkte (se Jer 18.7-10). For de av oss som har valgt å tre inn i den nye pakt kan dette konseptet virke fremmed, siden vi er vant til å forholde oss til Gud på en mer personlig måte. Gjennom den nye pakt er vi blitt borgere av et nytt rike, noe som i viss grad avskjermer oss for Guds behandling av de nasjonene der vi nå befinner oss som pilgrimer.⁷ Men enhver som ønsker å få del i Guds rike må også inngå en paktsrelasjon med Ham. Den nye pakt forandrer ingenting for de som velger å stå utenfor den, og følgelig vil den store majoriteten av menneskeheten fortsatt være underlagt Guds tidligere handlemåte. Sett med Bibelens øyne vil Gud fortsette å forholde seg til det brede lag av mennesker ut fra nasjonale grupperinger, så lenge nasjoner eksisterer (se Tillegg C).

Gitt at vi aksepterer dette som bibelsk sannhet, vil det da være rimelig å tro at Gud skulle handle annerledes med vår nasjon enn Han gjør med alle andre? Jeg kan forstå om dette ikke er en behagelig tanke, og noen vil kanskje til og med anklage meg for religiøse hatytringer. Men jeg er nødt til å prøve å advare dem som vandrer på en farlig vei, uansett om budskapet er noe de liker eller ikke. Jeg er oppriktig bekymret for at dette

6 Personifisering av nasjoner i bibelsk symbolikk: Jes 1.8; 10.32; 47; 54.4-7; 51.18; 62; 66.8; Jer 2.2; 6.23; Klag 1-2; Esek 16.59-63; Hos 2.1-3; Sak 2.7; 9.9; 2 Joh 1; Åp 12; 17

7 Se 1 Kor 15.24; Fil 3.20; Hebr 11.13; 12.28; 1 Pet 1.17; 2.11

landet kan komme til å stå overfor flere slike tragedier, dersom vi ikke tar tak i de virkelige underliggende forholdene.

Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn! Tal til ditt folks barn og si til dem: Når jeg lar sverdet komme over et land, og landets folk tar en mann av sin midte og setter ham til vekter for seg, og han ser sverdet komme over landet og støter i basunen og advarer folket, men den som hører basunens lyd, ikke lar seg advare, og sverdet kommer og tar ham bort, da skal hans blod komme over hans eget hode; han hørte basunens lyd, men lot seg ikke advare, hans blod skal komme over ham selv; men hadde han latt seg advare, så hadde han berget sitt liv. Men når vekteren ser sverdet komme og ikke støter i basunen, og folket ikke blir advart, og sverdet kommer og tar bort noen av dem, da blir han tatt bort for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av vekterens hånd. Og du menneskesønn! Til vekter har jeg satt deg for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg.

Esekiel 33.1-7 BS1930

Dagen da alt gikk galt

Mange i Norge har reagert med sinne over hvor mange reelle muligheter som faktisk gikk tapt for myndighetene i deres forsøk på å forhindre angrepene fra å skje. Det virker som om flere unngåelige tilbakeslag samvirket i å gi gjerningsmannen uvanlig mange muligheter. Dette har vært som en ekstra stein til byrden for de pårørende og et av de vanskeligste aspektene for dem å forsones seg med.

Som nevnt i innledningen, la kommisjonsrapporten vinn på å ta seg av de rent materielle forklaringene på dette bisarre sammenfallet av uheldige omstendigheter. Tilfeldigheter og utbredt inkompetanse hos politiet ble angitt som nøkkelfaktorer som påvirket utfallet. Rapporten ble oppfattet som en knusende dom over politiet og andre relaterte offentlige instanser, men dommen kom i grunnen ikke som noen særlig overraskelse.⁸ På et tidlig stadium var det godt kjent at praktisk talt alle ledd i systemet hadde sviktet, og følgelig hadde nesten alle de øverste lederne for etater med beredskapsansvar allerede fratrudd sine stillinger før rapporten ble lagt frem.⁹

«Nesten alle de øverste lederne i etatene som var sentrale 22. juli, har gått fra stillingene sine. Flere av dem må forberede seg på sterk kritikk når 22. juli-kommisjonens rapport legges fram.»

– ABC Nyheter¹⁰

Blant de mest fremstående som gikk av var justisministeren og hans assisterende departementsråd, politidirektøren i Norge, sjefen for politiets sikkerhetstjeneste (PST) og sikkerhetsdirektøren i regjeringskvartalet, der bomben ble plassert.¹¹ Daværende statsminister, Jens Stoltenberg, var en av få høyere tjenestemenn som ikke gikk av, selv om mange krevde at også han skulle fratrudd sine stillinger.

8 VG: *Politiet slaktes av 22. juli-kommisjonen*, 10.08.2012

9 Adressa.no: *Nesten alle 22. juli-lederne har sluttet*, 09.08.2012

10 ABC Nyheter: *Lederfratrudd i statlige etater etter 22. juli*, 09.08.2012

11 Ibid.

«Men i går snudde Jens Stoltenberg opp-ned på selve definisjonen av ansvar: Han insisterte på at å ta ansvar var å sørge for at det nå ble handlet, ikke å gå av ved å ta ansvar for alt det som gikk galt.»

– Aftenposten¹²

Et slikt omfang av politisk forfall viser hvilken unaturlig stor forvirring som lå til grunn for at systemet sviktet. Slik det ser ut har ingen andre terrorangrep i manns minne ført til at så mange ledende tjenestemenn har fratrudd sine stillinger, og det er vanskelig å finne lignende hendelser som kommer i nærheten av dette. Dette fremtredende særpreget burde være god nok grunn til alvorlig å overveie hvorvidt noe mer enn spontan inkompetanse kan ha gjort seg gjeldende her.

Dette kapittelet vil skildre den utrolige historien om hvor mye som faktisk gikk galt for politiet den dagen angrepene skjedde. Fokus vil være på en rekke nøkkelhendelser der en rent materiell tilnærming ikke synes å gi en tilfredsstillende forklaring. Med mindre noe annet er oppgitt, er opplysningene i dette kapitlet hentet fra 22. juli-kommisjonens rapport (NOU 2012:14). Aktuelle sidehenvisninger vil følge viktige punkter. (Hele rapporten kan lastes ned gratis fra nettet.)

Men la oss først begynne med å se på to vesentlige tilfeller, der et uvanlig hendelsesforløp medførte at flere muligheter gikk tapt når det gjaldt å forhindre Brevviks planer, i året forut for angrepene.

Plasseringen av bomben kunne ha vært forhindret

Det er nærmest utenkelig at gjerningsmannen helt uhindret kunne få adgang til å parkere bombebilen sin like utenfor hovedinngangen til landets viktigste regjeringsbygning. 22. juli-kommisjonens rapport fant at «angrepet på regjeringskvartalet 22/7 kunne ha vært forhindret gjennom effektiv iverksettelse av allerede vedtatte sikringstiltak», nemlig å sperre av gaten som fører like inn til hjertet av regjeringskvartalet (s. 449). Dersom dette tiltaket var blitt iverksatt tidligere, kunne kanskje bombingene – og dermed også massakren – ha vært helt forhindret.

12 Aftenposten: *Den avkleddede makten*, 14.08.2012

Selv om regjeringens beslutning om å sperre av gaten ble gjort så tidlig som i 2004, var arbeidet fortsatt ikke ferdigstilt 7 år senere. Det var heller ikke satt opp noen midlertidige sperringer (s. 438). Saken ble ganske enkelt ikke prioritert slik den burde, og dette til tross for at Stoltenberg gang på gang var blitt gitt advarsler om å sperre av gaten i årene forut for angrepene.¹³

Som del av en sikkerhetsanalyse i 2004 gjennomførte Forsvaret simuleringer av flere større bil-bombeangrep i regjeringskvartalet. Dette resulterte i en anbefaling fra Politidirektoratet om å stenge innkjørselen til kvartalet, og noen måneder senere ble initiativet gitt grønt lys av regjeringens sikkerhetsutvalg.¹⁴ Selv om realiseringen av prosjektet fra begynnelsen av var gitt «høy prioritet», var det liten fremgang å spore tre år senere. (s. 424-425, 436)

I 2007 forsøkte Stoltenbergs ansvarlige statsråd å overtale ham til å gi dette prosjektet mer oppmerksomhet, ved å vise til den høye risikoen som var dokumentert i forbindelse med simuleringen i 2004. Hun uttrykte bekymring over at prosjektet hadde kjørt seg fast i byråkratiet og anbefalte sterkt å gi saken høyere prioritet ved å løfte den opp i regjeringens underutvalg. Men ifølge statsministeren var dette «ikke nødvendig».¹⁵ (s. 435, 440, 442)

Likevel, i løpet av det følgende året var også statsministerens kontor (SMK) blitt utålmodig over mangelen på fremgang. De sammenkalte til et møte, der de forsøkte å overføre oppfølgingen av prosjektet til justisdepartementet (JD). Men denne overføringen kan ikke ha blitt godt nok kommunisert, for ingen av de tilstedeværende fra JD husker dette møtet. Nesten et år senere tok SMK kontakt med JD for å få rede på hvor arbeidet sto. JD tok i sin tur initiativ til utarbeidelsen av en omfattende statusrapport, som det tok ytterligere et år å ferdigstille. Tidlig i mai 2010 var JD endelig klar til å sende rapporten videre til de som sto ansvarlige for gjennomføringen av prosjektet. (s. 432)

Sammen med statusrapporten fulgte det en bekymringsmelding fra politidirektøren, som konstaterte at det var foruroligende at flere vesentlige sikkerhetstiltak fortsatt ikke var iverksatt, deriblant stenging av innkjørselen til regjeringskvartalet. Hensikten med denne merknaden var å

13 Aftenposten: *Stoltenberg ble advart gang på gang*, 14.08.2012

14 Dagbladet, 19.10.2012

15 Aftenposten, 14.08.2012

gi de ansvarlige for gjennomføringen en forståelse av at det hastet. Men «ved en feil» nådde den viktige meldingen aldri de som kunne påvirke fremdriften i arbeidet. I stedet ble hele rapporten, med den vedlagte bekymringsmeldingen, sendt rett til arkivet! Slike uhell kan da ikke skje særlig ofte? (s. 432-433)

Følgelig forelå ikke den nødvendige igangsettelsestillatelsen før i slutten av oktober 2010. Kommisjonen tilkjenner at det kunne ha vært bedt om midlertidig tillatelse, det vil si under særlige omstendigheter, og i så fall kunne arbeidet ha vært satt i gang umiddelbart (s. 437). Den inntrengende bekymringsmeldingen fra politiet hadde sikkert kunnet kvalifisere som en slik spesiell omstendighet, hvis den ikke, på mystisk vis, hadde forsvunnet inn i JDs arkiver. Lederen for 22. juli-kommisjonen konstaterer følgende: «Igangsettelsestillatelser ble gitt ni måneder før det smalt. Derfor var det mulig å plassere en bombebil der».¹⁶

Til tross for dette uhellet, var det likevel planlagt å få gaten avstengt før sommeren 2011. Det vil si, inntil arbeidet ble avbrutt av nok et uvanlig tilbakeslag. Gravemannskapet ble nødt til å stanse arbeidet, fordi de under gaten støtte på kommunikasjonskabler som ikke var tegnet inn på kartene deres (s. 432).¹⁷ På et eller annet tidspunkt burde dette ha vært meddelt gravemannskapet, men det var ikke blitt gjort. Dette tilbakeslaget, sammen med den tapte bekymringsmeldingen fra politiet, førte til at fristen for å ferdigstille arbeidet ble utsatt til etter sommeren, da det ville være for sent.

Breiviks aktiviteter kunne ha vært oppdaget

Rapporten viste også at Breiviks aktiviteter kunne ha vært oppdaget allerede mens han var i forberedelsesfasen. Det viser seg at han var blitt oppført på en liste over sikkerhetsrelaterte observasjoner hos Tolldirektoratet, for innkjøp av kjemikalier fra en mistenkelig forhandler i Polen. Uavhengig av dette hadde Posten lagt merke til en uvanlig økning av antall lavverdisendinger (under 200 kroner) fra dette landet, med kjemikalier som kunne benyttes til å lage eksplosiver. Enkeltkjøpenes lave verdi kunne

16 NRK: – *Bombeangrepet kunne vært unngått om gata var stengt*, 13.08.2012

17 VG, 22.09.2012

tyde på at en kjøper prøvde å unngå å etterlate seg papirspor i et forsøk på gradvis å få tilegnet seg en betydelig mengde kjemikalier. Posten varslet Tolldirektoratet, som i sin tur gjorde Politiets sikkerhetstjeneste (PST) oppmerksom på begge disse foreteelsene i begynnelsen av desember 2010. (s. 351, 375)

Men denne saken ble ikke gitt umiddelbar prioritet, fordi det var uklart hvilken avdeling i PST som skulle behandle den. I slutten av april 2011, da det omsider var gitt grønt lys for en foreløpig utredning av saken, ble oppstarten forsinket av nok et tilbakeslag. Den aktuelle saksbehandleren var i ferd med å innlede en 10 uker lang ferie, og han besluttet derfor å vente med å åpne saken til etter sommeren. Kommisjonsrapporten stiller spørsmål ved hvorvidt Breiviks andre aktiviteter, for eksempel mønsteret i våpenkjøpene hans og hans politiske uttalelser på Internett, kunne ha ført til en intensivering av saksbehandlingen. Selv om rapporten ikke fastslår at PST burde eller kunne ha avdekket virksomheten hans, er omtalen av disse detaljene likevel en indikasjon på at det kunne ha vært en håndgripelig mulighet. (s. 378, 380-381)

Tilfeldigvis hadde også Breivik opprinnelig bestemt seg for å vente til etter sommeren med å gjennomføre bombingene, på et tidspunkt da regjeringskvartalet ville hatt full bemanning. Men ifølge ham selv følte han seg presset til å gå til handling tidligere, fordi han manglet penger. Kommisjonsrapporten fastslår at «Pengemangel, og beslutningen om at han skulle gjennomføre terroren om sommeren, skal dermed også være en direkte foranledning til at han bestemte seg for AUF-leiren på Utøya som terrormål» (s. 358). Et oppfølgingsangrep ville være den eneste måten han kunne oppnå det høye dødstallet han var ute etter.

Ironisk nok ser det ut til at pengemangel ble en nøkkelfaktor for hans «suksess». Dersom han hadde ventet til etter sommeren, ville gaten inn til regjeringskvartalet sannsynligvis ha vært avstengt. Og på det tidspunktet kunne også en granskning av hans mistenkelige kjemikalieinnkjøp ha vært igang. Men det faktum at saksbehandlingen ble utsatt, som følge av en usedvanlig lang ferie, må ha redusert risikoen betraktelig for at han skulle bli avslørt, og det i hans mest aktive forberedelsesfase.

Terrorplanverket ble ikke iverksatt

Rapportens kritikk dreide seg hovedsakelig om den kjensgjerning at gjerningsmannen ikke var blitt stoppet umiddelbart etter bombingene. Politiet har et eget planverk som omgående skal iverksettes ved «terror og sabotasje» for å redusere reaksjonstiden i en kaotisk situasjon. Ifølge dette planverket skulle veisperringer umiddelbart ha vært satt opp for å forhindre eventuelle gjerningsmenn fra å unnslippe. Men dette skjedde ikke den 22. juli. (s. 453)

Ansvar for å iverksette terrorplanverket ligger hos politidirektøren i Oslo (som også er Norges politidirektør). Men tidspunktet for angrepene sammenfalt med innsettelsen av en ny politidirektør, Øystein Mæland, som på det tidspunktet bare hadde vært på jobb i to uker. Mæland hadde vært Stoltenbergs forlover, og det kan virke som om denne stillingen var noe han fikk som en vennskapsgest. Han hadde overhodet ingen politibakgrunn, og dette skulle vise seg å ha avgjørende betydning den 22. juli. Han kjente ikke engang til at det fantes noe terrorplanverk! På grunn av dette ubeleilige vaktskiftet oppsto det alvorlig forvirring rundt en av politiets viktigere protokoller. Det ble ikke trykket på *den aller største knappen*, og dermed sviktet førstelinjeforsvaret. (s. 90, 154-156)

Rapporten fastslår at siden planverket aldri ble iverksatt i Oslo, ble det heller ikke aktivert i de nærliggende politidistriktene rundt Oslo. Det burde ha utløst en dominoeffekt, slik at politidistrikter over hele landet kunne blitt mobilisert. Da dette ikke skjedde, førte det til følgende resultat: «Nordre Buskerud [der Utøya-massakren fant sted] og andre distrikter fikk ikke beskjed om å iverksette sperretiltak eller kalle inn ekstra personell» (s. 156). Veien til Utøya ble dermed liggende helt åpen.

Breiviks fluktbil skulle ha vært identifisert

Kort tid før bomben eksploderte, hadde en av sikkerhetsvaktene observert at en stor hvit varebil ble parkert utenfor regjeringshøyblokka. På et av overvåkningskameraene ser han hvordan føreren, i en vekterlignende uniform, rolig forlater bilen og går nedover gaten. Sikkerhetsvakten hadde hatt et pågående problem med ulike sikkerhetskjøretøyer som pleide å

feilparkere der, så hendelsen i seg selv var ikke så uvanlig. Da føreren var ute av syne, tok sikkerhetsvakten en telefon for å finne ut hvilket vaktelskap som eide bilen, slik at den kunne fjernes. Klokken 15.25 ble telefonsamtalen avbrutt av eksplosjonen.¹⁸

Overvåkningskameraene hadde fanget opp flere særdeles gode bilder av den mistenkte, noe som burde ha gitt politiet en ganske god fysisk beskrivelse av ham. Et av kameraene viser Breivik på vei ut av området med en pistol i hånden, tilsynelatende iført skuddsikkert utstyr. Et vitne som hadde sett denne mistenkelige «politimannen» kjøre avgårde i en privatbil, noterte seg bilens registreringsnummer. Etter at bomben eksploderte, bestemte vitnet seg for å rapportere det han hadde sett til politiet. Bare 10 minutter etter eksplosjonen hadde politiet derfor en utmerket beskrivelse av den mistenkte, og dessuten registreringsnummeret på flukt bilen.¹⁹ (s. 21, 86)

Men de handlet ikke umiddelbart på dette tipset, og denne vitale informasjonen ble ikke meldt til politiets patruljer før hele 44 minutter etter bombingene (s. 99, 102). De varslet heller ikke allmennheten gjennom å orientere media.

Det som videre følger, må kunne sies å være en av de merkeligste tingene som skjedde denne dagen. Kommisjonsrapporten viser at en politibil faktisk lå rett bak Breiviks flukt bil under en strekning på 6 km, fra og med 32 minutter etter bombingene (s. 334).²⁰ Dersom en etterlysning var blitt sendt til denne patruljen i løpet av 36 minutter etter bombingene, hadde den mistenkte trolig blitt identifisert og konfrontert med det samme. Men i stedet ble dette utrolig verdifulle tipset bare liggende på politiets operasjonssentral i mer enn 20 minutter uten noen som helst oppfølging (s. 21).

«Verst er det å vite at politiet hadde signalement, konkret informasjon om terroristen og bilens registreringsnummer, uten å handle på dette. Det er gjort så banale feil at alt bare blir enda mer tragisk.»

– Bergens Tidende²¹

18 NRK: *Her parkerer terroristen bombebilen*, 26.11.2012

19 ABC Nyheter, 19.10.2011

20 ABC Nyheter: *Politiet på hjul med Breivik – men visste det ikke*, 13.08.2012

21 Bergens Tidende: *Det er verre enn forventet*, 13.08.2012

Riksalarmen sviktet

22. juli-kommisjonen fant også at Kripos ikke hadde utløst riksalarmen i tide. Fra første stund hadde også mediene vært ganske kritiske til dette, og mente det var uakseptabelt at riksalarmen først ble iverksatt hele 77 minutter etter bombingene.²² I tillegg kom det frem at «Det ble ikke satt opp veisperringer på Sollihøgda [området som gjerningsmannen måtte kjøre gjennom på vei til Utøya] før etter at riksalarmen ble sendt ut.»²³ Men innen 1 time etter eksplosjonen hadde Breivik allerede rukket å passere Sollihøgda og var bare minutter unna Utøyas fergeleie på fastlandet (s. 25). (Det eksakte tidspunktet for når veisperringer til slutt ble satt opp i dette området synes å være ukjent.)

Kommisjonsrapporten viser at politiet i Oslo, innen 40 minutter etter bombingene, bad Kripos om å sende ut riksalarm, sammen med beskrivelsen av bilen til den mistenkte. Men denne forespørselen ble ikke prioritert slik den skulle (s. 21). For andre gang skulle veisperringer straks ha blitt satt opp i den aktuelle landsdelen, noe som burde ha sikret stenging av hovedveiene, til tross for at Oslo-politiet ikke hadde initiert sitt eget terrorplanverk. Og dermed ble veien til Utøya stående åpen helt til gjerningsmannen hadde nådd fram.

«Komiteen viser til at det ble sendt ut riksalarm først 77 minutter etter at regjeringskvartalet var utsatt for bombeangrep.»

– Stortingets særskilte 22. juli-komite²⁴

Politihelikopteret var ikke tilgjengelig

Det eneste politihelikopteret i regionen ble ikke mobilisert før etter at Breivik var arrestert. En av årsakene til denne forsinkelsen var at samtlige politipiloter var på ferie den dagen. Til tross for dette både kunne og burde helikoptertjenesten omgående ha blitt mobilisert. 35 minutter etter bombingene tok en av pilotene, som fremdeles var hjemme i Oslo, kontakt med sin overordnede på SMS og meddelte at han kunne fly. 12 minutter senere

22 VG: *Brukte 77 minutter på å slå riksalarm*, 28.09.2011

23 Aftenposten, 15.03.2012; Arbeidets Rett, 13.08.2012

24 Innstilling 207 S (2011–2012), 1.9 Riksalarm, 01.03.2012

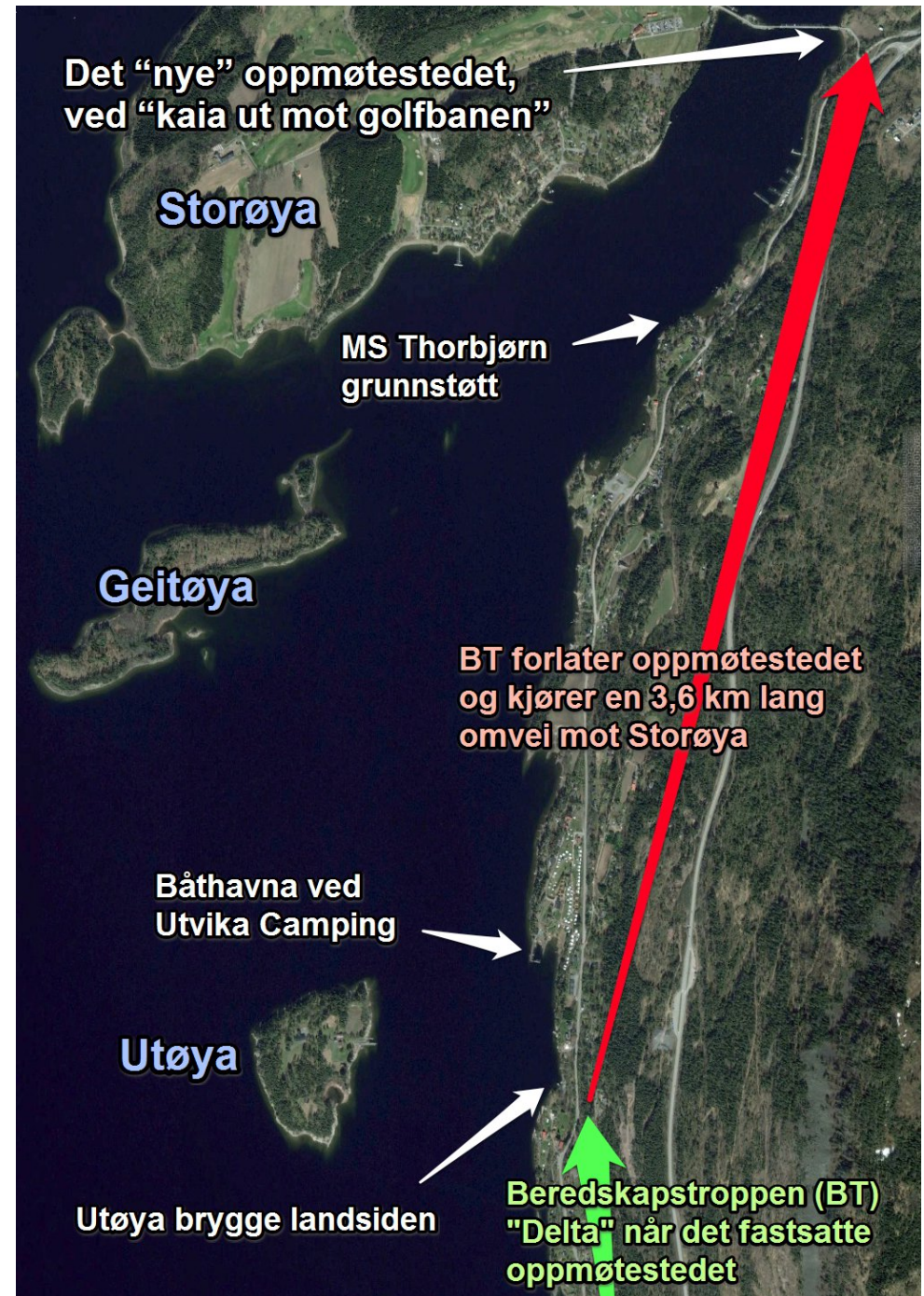
ble tilbudet avslått, med henvisning til at det ikke forelå noen ordre om at helikopteret skulle mobiliseres. (s. 294-295)

I løpet av den følgende timen kom det to forespørsler om å mobilisere helikopteret, som begge falt for døve ører. Beredskapstroppen *Delta* (BT) var blitt kalt inn for å sikre regjeringskvartalet, og de ba om luftstøtte i forbindelse med denne oppgaven. I begge tilfeller fikk BT vite at helikopteret ikke var tilgjengelig. En av disse forespørslene ble tatt imot av en operatør som senere forklarte at han ikke hadde brakt forespørselen videre, fordi han regnet med at helikopteret allerede var mobilisert. (s. 295)

Omkring 5 minutter etter den andre forespørselen (og nå to timer etter bombingene) begynte de første nødmeldingene fra Utøya å komme inn. BT ble derfor umiddelbart omdirigert for å kunne håndtere situasjonen. De måtte nå kjøre den lange veien ut til Utøya og ta seg over til øya med båt, uten luftstøtte. Selv om dette 4-manns helikopteret ikke ville hatt kapasitet til å frakte hele BT, viser rapporten at det kunne ha vært brukt som ildstøtteplattform – et scenario som BT dessuten hadde trent på (s. 290, 296).

Men først og fremst ville helikopteret raskt ha kunnet gi politiet en oversikt over situasjonen og større mulighet til å koordinere en effektiv respons (s. 85, 289, 294). (Helikopteret er utstyrt med et varmesøkende system, som ville ha hjulpet dem med å identifisere skytteren på grunn av varmen fra våpnene hans (s. 295).) Slik situasjonen var, hadde politiet ingen anelse om hvor mange skyttere som var involvert, og denne usikkerheten påvirket i stor grad beslutningene deres. Hadde de visst at det bare dreide seg om én bevæpnet mann, ville kanskje det lokale politiet ha valgt å straks ta seg over til øya, i tråd med «skyting pågår»-instruksene (s. 132-133), i stedet for å vente på BT som var på vei fra Oslo. Dersom helikopteret var blitt mobilisert idet de første nødmeldingene fra Utøya tikket inn, kunne det ha nådd øya på under 10 minutter. I så fall ville det ha vært over stedet 15-20 minutter før den første lokale politipatruljen, og dermed ha kunnet vurdere situasjonen selv før denne patruljen var nådd frem. Helikopteret kunne også ha hjulpet dem med å finne båter og så veiledet dem over til øya. Det ville helt klart ha vært en uunnværlig politiressurs.

Hvis helikopteret noen gang skulle ha vært mobilisert, måtte det ha vært nå. Av politiets eget planverk framgår det faktisk tydelig at helikopteret skal mobiliseres ved bombeeksplosjoner (s. 289). Og likevel var det ingen av de involverte ledende tjenestemennene som engang tenkte på

dette før nesten 4 timer etter bombingene, eller 35 minutter etter at Breivik var blitt pågrepet. Helikopteret ble bare beordret i luften da sjefen for spesialseksjonen i Oslo politidistrikt oppdaget at det ennå ikke var blitt mobilisert (s. 289, 295). En slik grad av forvirring må vel kunne sies å ligge litt utenfor det man kan kalle det normale?

M/S Thorbjørn var forsvunnet

Den første lokale politipatruljen ankom Utøya brygge landsiden – det fastsatte oppmøtestedet – kl. 17.52. Denne 2-mannspatruljen hadde fått instruks om å bli værende på stedet til politibåten kom, og imens skulle de «holde observasjon mot øya». (Avstanden fra fergeleiet over til øya er omtrent 625 meter, og det var god sikt den dagen.) (s. 115, 125, 130)

Den første kontakten mellom BT og det lokale politiet skjedde kl. 17.57, da BT ankom sambandsområdet. De ville være fremme ved oppmøtestedet i løpet av minutter, og derfor ga lokalpolitiets aksjonsleder en ny ordre til den lokale patruljen om å skaffe båter til BT. Denne ordren ble gjentatt 3 ganger, og patruljen kvitterte at den var mottatt. (s. 125, 131)

Men ifølge kommisjonsrapporten «...var det ingen båttaktivitet i farvannet utenfor der patruljen sto da. Ute på selve kaianlegget hadde patruljen fri sikt mot båtthavna ved Utvika Camping, som ligger om lag 460 meter unna i luftlinje og om lag 1,3 km langs veien. Der lå det flere båter som var synlige fra patruljens posisjon. Det var fra dette kaianlegget mange av de frivillige hjelperne kort tid senere gikk ut i båt. Patruljen utviste ingen aktivitet for å skaffe seg tilgang til disse båtene. Den rapporterte heller ikke til operasjonssentralen eller aksjonsleder om hvordan båtsituasjonen var.» (s. 130) Ifølge media lå det opp til 20 fritidsbåter i småbåtthavna ved Utvika Camping 22. juli.²⁵

Men selvfølgelig ville det mest logiske ha vært å gjøre bruk av øyas egen ferge, M/S Thorbjørn. Tross alt var det denne båten Breivik hadde brukt ved ankomst til øya kl. 17.17, dvs. 40 minutter tidligere (s. 26). Denne «fergen» var et pensjonert militærfartøy, nærmere bestemt et landgangsfartøy av typen L-50, opprinnelig konstruert for rask landsetting av personell under ild. Med sitt tykke stålskrog, ville den ha vært det naturlige valget i denne situasjonen. Men båten var ikke å se noe sted.

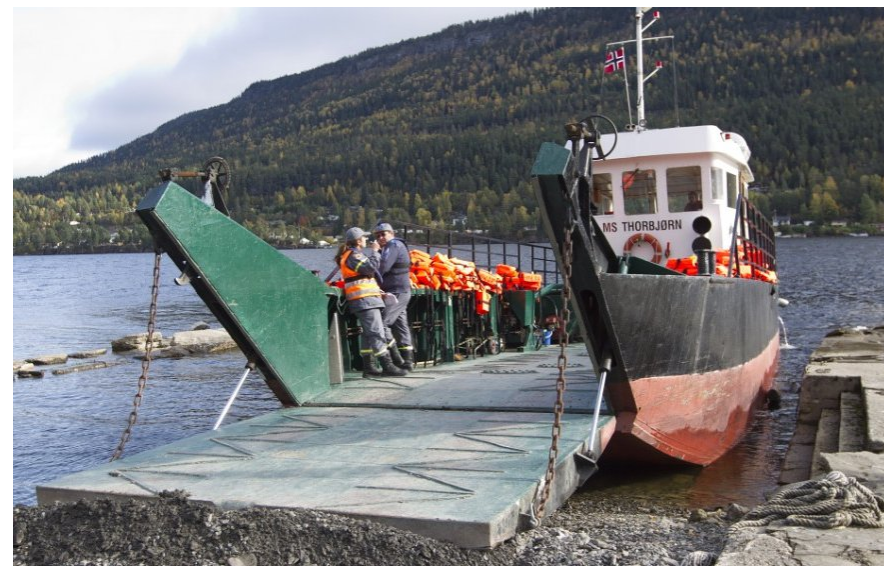
²⁵ NRK, 11.08.2011

Bare noen få minutter etter at skytingen startet, hadde en håndfull mennesker rømt fra øya med dette fartøyet. Siden hadde de som var ombord, to ganger vært i kontakt med det lokale politiet per telefon, men ingenting ble nevnt om hvilken båt de befant seg i. Politiet forsøkte heller ikke å klarlegge dette, trolig fordi ordren om å skaffe båter ennå ikke var blitt gitt. Men bare ett minutt etter at ordren om å skaffe båter hadde blitt formidlet, kl. 17.58, kom det et tredje nødansrop fra M/S Thorbjørn. Denne gangen var hensikten å stille fartøyet til politiets disposisjon. En slik båt var åpenbart en potensiell politiressurs. (s. 29, 134)

Tilbudet kunne ikke ha kommet på et bedre tidspunkt. Ifølge innringeren befant ferga seg på det tidspunktet cirka én kilometer nord for oppmøtestedet. Derfra kunne den ha blitt dirigert tilbake til fergekaia for å møte BT, som snart ville ankomme stedet. Men på grunn av en teknisk svikt ble det tredje og siste anropet viderekoblet til feil politidistrikt. Og det er så langt dette tilbudet noensinne kom. Kort tid etter gikk ferga på grunn, og det tok 20-30 minutter å få den løs igjen. Men da hadde BT allerede kommet seg over til Utøya. (s. 30, 134-135)

Kommisjonsrapporten konkluderte med at dersom M/S Thorbjørn var blitt sikret som en ressurs i en tidlig fase, hadde det vært mulig for den

Foto: Terje Bendiksby / Scanpix

Utøya-fergen M/S Thorbjørn

første lokale politipatruljen som ankom stedet (med helautomatiske våpen og skuddsikkert verneutstyr), å nå frem til øya ca. kl. 18.00 (s. 28, 134). Senere fortalte en i patruljen kommisjonen at hvis det hadde vært en tilgjengelig båt der da de kom, regnet han med at de straks ville ha blitt beordret å ta seg over til øya (s. 131). I så fall kunne trolig 27 liv ha vært spart.²⁶ Men den triste virkeligheten er at politiet først satte sin fot på øya kl. 18.27, nesten en halv time senere enn nødvendig.

Det «nye» oppmøtestedet

Forvirring rundt hva som var gjeldende oppmøtested var den primære årsaken til de videre forsinkelsene. Rapporten finner det mest sannsynlig at *Utøya brygge landsiden* allerede var angitt som oppmøtested kl. 17.38, da den første lokale politipatruljen rykket ut fra stasjonen (s. 114-115). Dette stedet ble nevnt flere ganger på sambandet, og det skulle derfor ikke ha rådet noen som helst forvirring rundt en så avgjørende detalj i oppdraget (s. 127).

Problemet oppsto kl. 17.57, ved den tid da første kontakt ble opprettet mellom det lokale politiet og den ankommende Beredskapstroppen. Etter å ha fått avklart at de kom med bil i stedet for med helikopter, slik det lokale politiet hadde forestilt seg, var det viktig for BT å få avklart hvor de skulle plukkes opp av politibåten. Operatøren på operasjonssentralen spurte om BT var på vei «ned til kaia». En av troppens medlemmer spurte i retur om det ble «kaia ut mot golfbanen». Det var den eneste kaia i området som han kjente til, og han ønsket å få antagelsen sin bekreftet. Operatøren oppfattet imidlertid spørsmålet som en beslutning, og tolket det som at oppmøtestedet var blitt endret. Uten å være klar over det bekreftet operatøren den feilaktige antagelsen tilbake til BT, og fra da av eksisterte det i praksis to oppmøtesteder. Det «nye» oppmøtestedet lå omtrent 3,6 kilometer nord for det opprinnelige, hvilket innebar en fem ganger så lang sjøvei mellom BT og målet deres. (s. 127)

Samtidig, dvs kl. 17.57, fikk den lokale patruljen, som allerede var på plass ved det opprinnelige oppmøtestedet, en annen ordre i tillegg til å skaffe båter. De ble bedt om å ta imot en robåt full av flyktende leirdeltakere som var på vei mot en kai ca. 180 meter sør for deres

²⁶ Bergens Tidende, 13.08.2012

posisjon. Så patruljen delte seg i to, der et medlem gikk for å ta imot leirdeltakerne, mens det andre ble igjen for å møte BT. (s. 131-132)

Få minutter senere gikk han som ble igjen, opp til hovedveien for å møte BTs kortesje, som besto av 7 utrykningsbiler. (Avstanden fra fergeleiet til hovedveien er cirka 80 meter.) Dit nådde han kl. 18.05, tidsnok til å få stanset bil nr. 3 til 6 som ankom 2 minutter senere, kl. 18.07. De to første bilene hadde allerede passert, og den siste var havnet et stykke bak de andre (s. 132).

Med det samme de ankom, spurte ett av BTs medlemmer denne politimannen om det fantes noen båter der. Han svarte at det var ingen båter tilgjengelig (s. 117), og basert på bildebevis bekrefter kommisjonsrapporten at det ikke var noen båter som opererte i farvannet nedenfor mellom 17.52 (da den lokale politipatruljen først ankom) og 18.03. Men omtrent kl. 18.04, mens politimannen fortsatt var på vei opp til hovedveien, ankom det en båt i området nedenfor, og kl. 18.07, mens han sto og snakket med BT, fantes det minst tre båter som kunne ha blitt vinket inn til kai. (s. 128-130, 132)

«Etter det kommisjonen kan se, var det i tidsrommet 17.52 til cirka 18.04 ikke båtressurser i området rundt Utøya brygge landsiden som P-30 B kunne tilkalt der og da. Men fra dette tidspunktet og utover kom flere sivile båter ut i farvannet mellom landsiden og Utøya. Båtene opererte synlig fra brygga, men da var P-30 B oppe på veien.»

– Rapport fra 22. juli-kommisjonen, s. 132

Utøya brygge landsiden må ha virket som det logiske stedet å krysse over. Og hadde BT bare kjent til at det opererte båter i farvannet nedenfor, ville de helt klart ha rekvirert dem og straks begitt seg over til øya, i stedet for å kjøre videre til et annet oppmøtested (s. 117, 126).

Enda bil nummer 3 var blitt feilinformert om oppmøtestedet kl. 17.57, nølte de til kl. 18.05 med å viderefremde denne feilinformasjonen til resten av konvoien, på grunn av usikkerhet (s. 128). Hadde de vært sikre på at de allerede befant seg ved det fastsatte oppmøtestedet, ville de nok helt sikkert bare ha ventet der til politibåten kom. Sammen ville de da ha gått ned igjen til fergekaia, og raskt oppdaget de båtene som nå opererte i det omkringliggende farvannet. Her burde de også ha fått øye på de mange

egnede motorbåtene som lå fortøyd i havna ved Utvika camping. Men etter å ha snakket med politimannen på hovedveien og fått det inntrykket at det ikke var noen tilgjengelige båter der, bestemte de seg i stedet for å fortsette til det «nye» oppmøtestedet.

Den første bilen i konvoien, som hadde passert det rette oppmøtestedet før den lokale politimannen nådde hovedveien, tok ved en feiltakelse av ved Utvika Camping kl. 18.04, men kjørte ikke langt nok ned til å få øye på båthavna (s. 117, 135). På det tidspunktet stoppet de en av de ansatte ved campingplassen og spurte etter veien til Utøya fergeleie. Senere fortalte denne personen NRK at de «ansatte ved Utvika Camping ville ha hjulpet til med å få ut båtene», som allerede lå der.²⁷ Men det virker som om samtalen deres kan ha blitt avbrutt kl. 18.05, idet den tredje bilen i konvoien formidlet det «nye» oppmøtestedet til resten av gruppa.²⁸ Den første bilen dro straks fra campingplassen og var tilbake på hovedveien kl. 18.06 (s. 117).

Den ansatte må ha innsett at hun trolig burde ha fortalt dem om båtene. Kanskje løp hun og fortalte sjefen sin om denne samtalen, for kl. 18.06 ble den lokale politistasjonen oppringt av noen ved resepsjonsbygget på campingplassen som ga følgende beskjed: «... jeg har båt å disponere om dere trenger det». Men selv om tilbudet ble tydelig forstått, tenkte ikke operatøren at det var nødvendig å videresende denne informasjonen til BT eller de lokale politipatruljene. (s. 135-136)

Også dette andre båttilbudet kom på et meget beleilig tidspunkt. Akkurat da var den større delen av konvoien i ferd med å nå fergekaia og ville bare velge å fortsette til det «nye» oppmøtestedet når det ble klart at det ikke fantes noen båtmuligheter i dette området. Hadde dette tilbudet om båt blitt formidlet i løpet av de neste to minuttene, før konvoien hadde passert resepsjonen på campingplassen (som ligger rett ved hovedveien, med et stort skilt der det står «Utvika Camping»), kunne de ha vært på vei til øya i løpet av minutter. Fra Utvika havn tar det ikke mer enn 2-3 minutter å krysse over til øya. (Det vet jeg, fordi jeg leide båt fra det stedet ved et besøk på Utøya.)

Det virker altså som om politiet gikk glipp av disse båtmulighetene, på grunn av en uvanlig kombinasjon av faktorer. Hvis vi for et øyeblikk antar

27 NRK: – *Politiet stoppet meg og spurte hvor Utøya er*, 11.08.2011

28 NRK: *Politiet snudde i Utvika*, 10.08.2011

at oppmøtestedet *ikke* var blitt feilaktig endret, ville mannskapet i BTs første bil sannsynligvis ha pratet lenge nok med den ansatte ved campingplassen til å få vite om båtene i marinaen. Og selv om hun ikke skulle ha fortalt dem om båtene, burde bil nr. 3-6 likevel ha oppdaget dem da de gikk ned til fergeleiet. Mannskapet i den første bilen – som på det tidspunktet kanskje fortsatt befant seg på campingplassen – kunne da ha kommet seg ut i disse båtene og plukket opp kollegaene sine bare noen hundre meter unna. Men selv med forvirringen rundt oppmøtestedet burde båttilbudet fra Utvika Camping fortsatt ha reddet dagen. Imidlertid glapp også dette betimelige båttilbudet ut av hendene på dem. Dersom tilbudet *hadde* blitt viderefremidlet, ville mannskapet i den første bilen, som visste nøyaktig hvor Utvika Camping lå, straks ha kunnet lede resten av konvoien dit. Dette kunne ha rådet bot på all forvirringen rundt oppmøtestedet, og i tillegg ha forskånet BT for det neste alvorlige tilbakeslaget som de var i ferd med å møte. NRK anslår at de kunne ha spart omtrent 15 minutter ved å velge Utvika som utgangspunkt.²⁹

Politibåten havarerte

BTs hovedgruppe forlot det opprinnelige oppmøtestedet og fortsatte ca. 3,6 kilometer nordover til det «nye» oppmøtestedet, ved broen til Storøya. De ankom rett før kl. 18.11, akkurat tidsnok til å få øye på politibåten som mindre enn ett minutt senere ville passere dette punktet på sin vei sørover (s. 119, 137). Båtføreren ble overrasket da han så blålysene fra BTs biler allerede ved Storøya, i stedet for ved det fastsatte oppmøtestedet (s. 29). Men siden de allerede befant seg der på stedet og var ivrige etter å komme igang, ble det besluttet å ta dem ombord med det samme.

Men å sette ut fra Storøya ville innebære å kjøre 3600 meter over vann med en fullastet båt, i stedet for 625 meter dersom utgangspunktet hadde vært det opprinnelige oppmøtestedet (s. 126). Når jeg sier at båten var fullastet, mener jeg at den så ut til å skulle synke. Til tross for at båten bare var registrert for maks 10 personer, ser det ut til at politiet fylte den med 11 tungt bevæpnede menn, uten en tanke på båtens begrensinger. Noe som gjorde saken enda verre, var at båten tok inn en betydelig mengde vann idet mannskapene gikk ombord. (s. 137-138)

²⁹ NRK, 11.08.2011

Politibåten var opprinnelig blitt satt på vannet ca. 5 kilometer lengre nord og hadde bare brukt 5 minutter på å kjøre den distansen (s. 115). Men nå, med den tyngre lasten, ville farten reduseres til joggetempo. Båtføreren forsto raskt at de hadde et problem. De satt faretruende lavt i vannet, og båten hadde nå blitt ganske vanskelig å manøvrere. Han svingte derfor straks inn mot land igjen for å sette noen av, men fikk i stedet klar beskjed om å fortsette til Utøya. (s. 138)

Like før 18.15 var de så endelig på vannet og underveis, men *ikke* i retning av Utøya. De var faktisk på vei til feil øy (Geitøya)! Etter en liten stund bestemte en av tjenestemennene bak i båten seg for å sjekke Google Maps på mobilen sin, og da han ble klar over feil-navigeringen, justerte føreren umiddelbart kursen (s. 140). Bare sekunder senere ga motoren opp (sannsynligvis på grunn av vann i bensinen). Dermed ble mannskapene liggende hjelpeløse og drive etter bare 600 meter og 4 minutter på vannet (s. 30, 137-138).

«En hytteeier på Storøya filmet politibåten, og amatørvideoen viser at båtføreren nøler noen sekunder idet båten forlater moloen på Storøya. Først hadde båten kurs vestover, men rett før båten havarerte innså de feilen og rettet opp ved å kjøre sørover mot Utøya.»

– Aftenbladet³⁰

I et senere intervju sa politibåtføreren: «Jeg følte meg så hjelpeløs. Og forbannet.» En av kollegaene hans la til at «det ble mange ukvemsord».³¹

I mellomtiden hadde den lokale politipatruljen som først ankom det opprinnelige oppmøtestedet, endelig klart å få tak i sivile båter. Disse ble straks sendt i retning Storøya for å bistå BT etter behov (s. 132, 139). Den første av dem (aksjonsbåt nr. 2) nådde den havarerte politibåten mindre enn ett minutt etter at motoren brøt sammen. Men denne båten var kun registrert for 5 personer, og politiet gjentok samme feil ved å overføre hele styrken til den nye båten. Kl. 18.21 var alle kommet over i den nye båten, og politiet kunne fortsette i sakte fart mot Utøya. Båt nr. 2 var enda mer ustabil og begynte å krenge på grunn av vekten til passasjerene. (Dette var

³⁰ Aftenbladet: *Politiet var på vei mot feil øy*, 13.08.2012; se også Bergens Tidende, 13.08.2012; VG, 13.08.2012

³¹ Bergens Tidende: *Hjelpeløs og forbannet*, 21.09.2011

svært farlig for tjenestemennene ombord, som hadde mye tungt utstyr på seg, men ingen redningsvester.) (s. 138-140)

Mindre enn ett minutt etter overføringen til båt nr. 2, viser amatørvideoen at BT passerer M/S Thorbjørn på rundt 100 meters avstand.³² På dette tidspunkt sto ferga fortsatt på grunn. Jeg ønsker å dele en avsluttende tanke når det gjelder den potensielle rollen som øyas ferge kunne ha spilt. Ifølge Anders Behring Breiviks eget vitnesbyrd «...hadde han planer om å drepe mannskapet på ferja fordi han regnet det som sikkert at båten ville bli brukt til å frakte politistyrker til Utøya.»³³ Han sa at «Det var en direkte trussel mot oppdraget...».³⁴ Men «Breivik forklarte at han lot være å skyte dem fordi han ikke hadde noen indikasjon på at de var tilknyttet Arbeiderpartiet. De var dermed 'sivile' i hans øyne.»³⁵ Jeg synes det er litt ironisk at selv om Breivik gjorde en prinsipielt taktisk feil ved å la M/S

Videoopptak av politibåt nr. 2 idet den passerer M/S Thorbjørn.

³² Aftenposten, 24.08.2011

³³ TV2, 03.05.2012

³⁴ Nettavisen: - MS «Thorbjørn» var en trussel mot oppdraget, 09.03.2012

³⁵ TV2, 20.04.2012

Thorbjørn dra sin vei³⁶, ble fartøyet *likevel ikke* tilgjengelig for politiet før like etter at han var blitt arrestert. (s. 30)

Omtrent et minutt senere var en annen sivil båt (aksjonsbåt nr. 3) kommet frem til BT, og innen kl. 18.24 hadde halvparten av dem gått over i denne tredje båten. Endelig kunne de få opp farten, med ankomst til Utøya kl. 18.27 (s. 140). I løpet av de første 7 minuttene etter BTs ankomst til øya, var Anders Behring Breivik blitt lokalisert og konfrontert av politiet, og pågripelsen kl. 18.34 skjedde uten at han satte seg til motverge. Fra det øyeblikk Breivik gikk i land på Utøya, til han ble pågrepet av politiet, gikk det hele 77 minutter (s. 26, 30).

22. juli-kommisjonen anslår at dersom den opprinnelige aksjonsbåten ikke var blitt overlastet, og dersom motoren ikke hadde sluttet å virke, kunne politiet ha nådd Utøya 11 minutter tidligere (s. 140). Og med en rate på rundt ett dødsfall i minuttet telte hvert minutt.

Det aller vondeste

Rapporten konkluderte sin fremstilling av disse hendelsene med følgende uttalelse:

«Det er imidlertid et faktum at det tok om lag 35 minutter fra første politipatrulje ankom til Utøya brygge landsiden, cirka 625 meter fra øya, til politiet gikk i land. BT hadde vært i området i vel 29 minutter. Kommisjonen mener at tidsbruken i denne første delen av politiaksjonen er uakseptabel.» (s. 121)

Og slik var medias reaksjon på de generelle funnene i rapporten:

«Konklusjonene regjering og storting har lagt til grunn er som den største politiske skandale: Bomben kunne ha vært forhindret om gaten inn til Regjeringskvartalet var blitt stengt, noe som var vedtatt syv år før den smalt. Unge liv kunne vært spart på Utøya, fordi gjerningsmannen kunne vært stanset tidligere. Politiets sikkerhetstjeneste kunne ha kommet på sporet av terroristen før 22. juli.

³⁶ Selv om jeg ikke ønsker å gi Breivik noe kreditt for dette, virker det som om han handlet ut ifra visse «regler», hvilket innebar at han bare var ute etter å ramme de med en kobling til Arbeiderpartiet, og å spare livene til samtlige under 14 år.

Noe er galt når det tar syv år å få stengt en gate. Noe er galt når politiet står på land, mens frivillige båtfolk redder skadeskutt ungdom. Noe er galt når de frivillige også må få terrorpolitiet fraktet til Utøya, mens redningsetatene holdes igjen på land. Noe er galt når det er redningsressurser nok, men de ikke finner hverandre.»

– Adressa.no³⁷

Ja, åpenbart er det noe som er veldig galt her, og det finnes flere viktige spørsmål som ennå ikke er blitt besvart. Ap-leder Jonas Gahr Støre er blant dem som fortsatt leter etter svar. I et intervju nylig pekte han på behovet for å identifisere de underliggende problemene, ut ifra et bredere og mer meningsfullt perspektiv:

«Jeg har ikke ro etter samfunnsdebatten vi hadde [etter] 22. juli. Vi har ikke trengt inn i det aller vondeste; hva er det som rører seg som gjør den type ekstrem vold mulig? ... Rettsstaten gjorde jobben sin og dømte den skyldige. Så har vi hatt en undersøkelseskommisjon som har funnet ut hvordan beredskapen virket og ikke virket. Men det er akkurat som om vi har satt strek der. Hva er det i vårt samfunn som kunne produsere et klima som gjorde at en mann kunne gjøre noe slikt? ... Jeg tror Arbeiderpartiet ennå strever med å ta innover seg at vi faktisk var den han ville ramme. Vi er ikke helt klare for å berøre hva det egentlig betyr. Jeg tror det er veldig mye sinne og frustrasjon der ute etter 22. juli som vi holder litt unna, fordi bildet er at vi går i rosetog og holder rundt hverandre. Vi gjør også det, men det er faktisk lov å si at bildet er bredere.»

– Jonas Gahr Støre, august 2014³⁸

Når Støre tar til orde for et bredere perspektiv, er det en høyst velkommen utfordring som jeg ønsker å gripe fatt i. I sin nye bok, *I bevegelse*, kritiserer Jonas Gahr Støre 22. juli-debatten for å ha vært for feig. Det er jeg enig i. Vi trenger virkelig å ha mot til å gå dypere, dersom vi ønsker å forhindre slike hendelser fra å skje i fremtiden. Vi kan derfor

37 Adressa.no: *Ingen har tatt ansvar*, 07.11.2012

38 VG: *Støre: Vi har ikke trengt inn i det aller vondeste*, 26.08.2014

ikke akseptere at en eneste stein forblir usnudd i vår jakt etter å identifisere de virkelige underliggende problemene. For de av oss som nærmer seg utfordringen med et åndelig sinn, vil det kreves et enda større mot for å kunne kalle en spade for en spade.

En profeti

22. juli-angrepene har fått mange til å spørre seg: *Hvor var Gud?* Det kan være vanskelig å akseptere tanken på at Gud kunne tillate at noe så forferdelig fikk lov til å skje. Men det faktum at det skjedde, tyder ikke det på at Gud faktisk har tillatt det? For alle som leser Bibelen burde det i grunnen være innlysende at Herren har kontrollen over selv de minste detaljene i våre liv (se Matt 10.29-31). Et kanskje mer betydningsfullt spørsmål vil derfor være om angrepene fikk lov til å skje på grunn av en bestemt underliggende årsak, eller om de skjedde helt uten grunn. Dersom de skjedde helt uten grunn, innebærer det at Gud ikke spiller noen særlig aktiv rolle i forsvaret av Norge. Men Bibelen viser tydelig at det er Gud som har det siste ordet i bestemmelsen av nasjonenes sikkerhet. At dette representerer en grunnleggende forståelse hos mange, understrekes av det første skriftstedet som offentlig ble sitert av en norsk politiker i forbindelse med angrepene. Følgende avsnitt ble lest opp under *Høymessen for sorg og håp*, der nasjonens ledere var samlet i solidaritet med de etterlatte:

«Det står skrevet i Salmenes bok, Salme 121: 'Jeg løfter mine øyne opp mot fjellene. Hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra Herren, Han som skapte himmel og jord. Han lar ikke din fot bli ustø, **din vokter blunder ikke. Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter. Herren er din vokter**, Herren er din skygge. Han er ved din høyre hånd. Solen skal ikke stikke deg om dagen, og månen ikke skade deg om natten. Herren skal bevare deg fra alt ondt og verne om ditt liv. Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nå og til evig tid.' Slik lyder Herrens ord.»

– Øyvind Grøslie Wennesland (Ap), Oslo Domkirke, 24. juli 2011

Når man ved en slik anledning velger å lese dette avsnittet, tyder det på en forestilling om at Guds beskyttelse av Israel også er noe som burde gjelde Norge. Selv om dette kan virke som en tvilsom måte å behandle Skriften på, er det faktisk god bibelsk støtte for denne tankegangen. For

eksempel profeterte Esekiel om en ny og evig pakt som fundamentalt skulle komme til å forandre forholdet mellom Israel og de hedenske nasjonene:

Ja, så sier Herren Gud: «Jeg gjør med deg [Israel] som du gjorde selv da du ringeaktet eden og brøt pakten. **Men jeg vil minnes pakten jeg sluttet med deg da du var ung, og opprette en evig pakt med deg. Du skal minnes din ferd og skamme deg når jeg tar dine søstre** [Sodoma, Samaria, Edom, Filisterne (se vers 55-57)], **både de som er større enn deg, og de som er mindre, og gjør dem til dine døtre, enda de ikke er i pakt med deg.** Når jeg oppretter min pakt med deg, da skal du sanne at jeg er Herren. Så skal du minnes det du har gjort, og skamme deg slik at du aldri mer åpner munnen av skam, når jeg tilgir deg alt du har gjort», lyder ordet fra Herren Gud.

Esekiel 16.59-63

Med andre ord vil de hedenske nasjonene som (i viss grad) trer inn i den nye pakt, på sett og vis kunne betraktes som Israels adopterte døtre, og dermed få del i hennes velsignelser. Men denne tanken har også en alvorlig bakside. Det er dette Paulus sikter til når han sammenligner kristne uten jødisk bakgrunn med grener fra et vill-oliventre som er blitt podet inn på et dyrket tre. Hensikten med Paulus' lignelse er å påpeke at vår adopsjon har visse betingelser, og at de som ignorerer dette aspektet dermed risikerer å miste sin del av arvets velsignelser:

Er det første brødet hellig, er hele deigen hellig. Er roten hellig, er grenene det også. Noen av grenene er nå brukket av, og du som var en vill oljekvist, er blitt podet inn blant grenene og har fått del i sevjen fra roten. **Men innbill deg ikke at du er bedre enn grenene. Gjør du det, så husk at det ikke er du som bærer roten, men roten som bærer deg!** Du sier kanskje: «Grenene ble brukket av for at jeg skulle bli podet inn.» Javel, men de ble brukket av på grunn av vantro, og du blir stående på grunn av tro. **Vær ikke overmodig, men frykt Gud! Sparte han ikke de naturlige grenene, skal han heller ikke spare deg.** Så ser du altså at Gud er både god og streng. Streng er han

mot dem som er falt, men mot deg er han god, dersom du holder fast på hans godhet. **Ellers skal du også bli hogd av.**

Romerne 11.16-22

Utfordrende avsnitt som dette minner oss om at det å få del i Israels velsignelse, ikke er noe som må tas for gitt. Vi kan alle komme bort fra den smale sti og bli sårbare for fiendens angrep. Den gode hyrde søker ivrig etter de lammene som har kommet bort fra flokken inntil Han finner dem, og ved behov tukter Han dem med hyrdestaven sin.³⁹ «For Herren tukter den han elsker, og refser hver sønn han tar seg av» (Hebr 12.4-8). Den smerten som hyrdestaven forårsaker er ofte nødvendig for å føre oss tilbake til trygge egner. Jesus ønsker å bevare oss fra djevelens ødeleggende angrep, som bare bringer meningsløs og unødvendig lidelse.

Guds bud og regler er ment å gi menneskeheten beskyttende grenser, og de etablerer en forsvarsmur som holder djevelen ute. Men denne muren vil gradvis kunne svekkes av ulydighet og opprør og til slutt få et brudd som gjør folket sårbare for det onde. Det som skjedde den 22. juli var forferdelig ondt, og ikke noe menneske har rett til å gjøre det Anders Behring Breivik gjorde. Gud er kjærlighet, og jeg tror at Han ønsket det beste for de 77 som døde i angrepene. Han ønsker det beste for oss alle, men det er vanligvis *vi* som velger å avvise den beskyttelsen som kommer av det å lyde Hans Ord. Videre var de 77 ofrene helt klart ikke de mest ansvarlige for at «bruddet i muren» oppsto, men de sto likevel nærmest bruddet da ondskapen rammet. De var på feil sted til feil tid, uvitende om at de befant seg på en ondskapens sti. I Luk 13.4-5 sier Jesus: «Eller de atten som ble drept da Siloa-tårnet styrtet sammen over dem, tror dere at de var mer skyldige enn alle andre i Jerusalem? Slett ikke! [Men] jeg sier dere: Dersom dere ikke vender om, skal dere alle omkomme slik som de.» Også *vi* må se til at vi forholder oss rett i møte med *denne* tragedien. Da Jesu disipler ville kalle ned dom over dem som hadde forkastet evangeliet, irettesatte Han dem og sa: «Dere vet ikke hva ånd dere er av. For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse» Luk 9.55-56. Bibelen forteller oss at Herren «ikke [vil] at noen skal gå fortapt, men at alle skal nå fram til omvendelse» 2 Pet 3.9b.

³⁹ Gud bruker et «tuktens ris» for å korrigere sine barn: Ordsp 3.11-12, 13.24, 22.15; Hos 6.1; Hebr 12, Åp 3.19

Dersom Herren virkelig bryr seg om vårt evige vel, vil Han være trofast i å disiplinere oss for å føre oss frem til omvendelse. Dette gjør Han for enkeltpersoner, så vel som for grupper av forente individer. I Bibelen ser vi at Han handler med familier, menigheter, byer og til og med hele nasjoner. Og noen ganger er det eneste som kan vekke folk opp, en større krise som rammer en gruppe som de tydelig identifiserer seg med. Det er noe med vår nasjonalitet som berører kjernen av hvem vi er.

Som enkelttroende befinner vi oss i ulike faser når det gjelder Guds disiplin i våre liv. Men når Gud bemyndiger en smertefull advarsel til en hel by eller nasjon, vil de menneskelige følgene bli svært flerdimensjonale. I slike tilfeller kan opplevelsen til de som står nærmest bruddet i muren kjennetegnes av helt meningsløs lidelse, og samtidig, ut ifra et større perspektiv, vil den samme hendelsen kunne tjene som et korrektiv, hvis hensikt er å føre nasjonen tilbake til Gud. Dette aspektet av hvordan Gud handler med menneskeheten kan være vanskelig å ta inn over seg, men vi må være villige til å la Bibelens sannhet få utfordre gudsbildet vårt.

Kom, la oss vende om til Herren! For han som rev i stykker, vil lege oss; han som slo, vil forbinde våre sår.

Hosea 6.1

Guds gjenløsende hensikt ved å tillate nasjonale tragedier kommer tydelig til uttrykk gjennom Israels historie. Herren sendte profeter for å minne folket om hva som ville skje hvis de brøt pakten, og for å vise hvilke lovbrudd som hadde krenket Ham. Dessverre ble ikke disse advarslene tatt på alvor av Israels ledere, og hele nasjonen fikk lide som følge av opprøret deres. Første fase av Guds dom over Israel begynte med et terrorangrep utført av assyriserne – et folk som til slutt skulle erobre Israel og føre folket hennes bort som slaver.⁴⁰ Profeten Jesaja refset landets ledere for at de reagerte med en trassig ånd i møte med det første angrepet (se Jes 9.9-14). De sverget at de ville gjenreise Israels forsvar og gjøre det sterkere og bedre enn før, men det de ikke tok inn over seg, var at deres skjebne i siste instans hvilte i den levende Guds hender. Angrepet ble etterfulgt av en noenlunde fredelig periode, der Herren ga dem muligheten til å lytte til Hans profeter. Tragisk nok så ikke folket det første

⁴⁰ Det assyriske riket regnes av mange historikere som det første imperiet som tok i bruk terror som en vesentlig del av sin militærtaktikk. Se: H.W.F. Saggs, *The Might That Was Assyria*, s. 249

angrepet som et tegn på at Guds beskyttende hånd var i ferd med å vike fra deres nasjonale forsvar. Saken kunne ha fått en helt annen utgang dersom de hadde vært villige til ydmykt å søke Herren, men altfor mange nektet blindt å se sitt behov for omvendelse før det var for sent.

Noen lesere vil nok sette spørsmålstegn ved hvor relevante domseksempler fra Det gamle testamentet er for Guds behandling av nasjoner under «menighetens tid». Kan hende vil de raskt påpeke at Israel, med sin gamle pakts lov- og dyreoffer, er et forbilde på den nåde som til slutt ville bli fullendt gjennom Jesus Kristus (se Hebr 10). Dette er helt klart et gyldig aspekt av den bibelske symbolikken. Men hva vi også må forstå, er at Israels eksempel er flerdimensjonalt og blant annet innbefatter et doms-aspekt. Guds dom kom til slutt over Israel som følge av deres opprør. Og jødene ble spredt ut over hele jorden, slik profetene hadde advart om (se 5 Mos 28.15-68). Denne nasjonale dom fant sted like *etter* Jesu tid, da Jerusalem ble ødelagt i år 70. For en måte å innlede «nådens tidsalder» på!

Guds domshandlinger med Israel kan derfor sees som et forbilde på hvordan Han ved slutten av denne tidsalder vil dømme alle nasjoner som forkaster den nye pakt (Les Tillegg C dersom du har vanskelig for å tro at Gud ikke har sluttet å dømme nasjoner). Bibelen gjør det klart at både Guds nåde og Guds dom vil få sin oppfyllelse i Jesus Kristus, Han som i egen person vil utøse Guds vrede over nasjonene, idet Han kommer igjen for å opprette sitt rike på jorden:

Han er kledd i en kappe dyppet i blod, og hans navn er «Guds ord». Himmelens hæskarer følger ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og rent. Og ut av hans munn går det et skarpt sverd; med det skal han slå folkene. Han skal styre dem med jernstav og trække vinpressen fylt av vredes-vin, av Guds, Den Allmektiges harme. På kappen hans, ved hoften, står det skrevet et navn: Kongenes Konge og Herrenes Herre.

Johannes' Åpenbaring 19.13-16

Dette er den andre siden av evangeliet som mange helst vil glemme. For to tusen år siden kom Jesus til jorden som Guds offerlam, men når Han meget snart kommer igjen er det for å regjere fra Davids trone som Løven av Juda (se Åp 5). Han vil også utrydde alle de ugudelige (2 Tess 1.7-10). Jesus Kristus er den som selv vil åpne Guds vredes syv segl over

menneskeheten (se Åp 6). Gud være takk at vi fortsatt lever i nådens tid! Det er ikke Guds ønske at vår nasjon skal befinne seg under Hans vrede på dommens dag. I sin nåde lar Han oss gjennomgå vanskelige, men viktige øyeblikk som kan vekke oss opp fra vår åndelige selvtilfredshet, og gi oss mulighet for omvendelse og en endret skjebne mens det ennå er tid.

Et profetisk budskap til Norge

Ifølge Amos 3.6-7 vil det gis profetisk åpenbaring forut for en hendelse som Gud har iscenesatt for et bestemt formål. Dette synes å være det bibelske hovedkriteriet som avgjør om 22. juli-angrepene kan sees som et guddommelig korrektiv eller ikke.

Gjaller vel hornet i en by uten at folket skjelver av redsel? Eller hender det en ulykke i byen uten at Herren har gjort det? For Herren Gud gjør ikke noe uten at han har åpenbart sitt råd for sine tjenere profetene.

Amos 3.6-7

11. mai 2011 kom Herrens ord til François Botes mens han tjenestegjorde på Ungdom i Oppdrags base på Flekkerøy (rett sør for Kristiansand). Han beskrev det han så idet han formidlet et budskap med stor betydning for Norges åndelige skjebne:

«Gud vil vende nasjonen tilbake til Ham med en ny tilbedelse og lovsang. Men jeg ser at flagget blir firt på halv stang over hele landet på grunn av en hendelse. Mange vil gråte og sørge, men det er ikke tid for tårer, men det er en tid for å vende seg tilbake til Gud. Over hele nasjonen vil mennesker vende tilbake til Gud. For dette landet er kalt til å være en kristen nasjon. Han vil vinne hjertene på en helt ny måte. Og selv om det som skjer i det naturlige er en katastrofe – og det er ikke en naturkatastrofe – så vil nasjonen vende tilbake til Gud. Folk vil se Gud på en ny måte. Gud har en plan for alle mennesker. Han kalte dere som nasjon før verdens grunnvoll. Fienden har prøvd å stjele menneskenes hjerter. Men dette varer ikke evig. For Norge er kalt til å bli satt til side for Guds hensikter. Gud skal

bli herliggjort ifra nord til sør, Gud vil bli herliggjort ifra øst til vest i dette landet.»⁴¹

I februar 2013 hadde jeg privilegiet å få sitte ned med François Botes i en time, der vi diskuterte denne profetien og delte tanker fra tiden etter angrepene. (François Botes er opprinnelig sørafrikansk, men hans profetiske tjeneste er basert i England.) Han fortalte meg om noe sterkt og overnaturlig som han opplevde samtidig med at angrepene pågikk. I løpet av 22. juli, mens François var på profetisk tjeneste i Australia, ble han plutselig så syk at han trodde han skulle dø. (Han har vanligvis god helse og hadde, så vidt jeg vet, ikke opplevd noe lignende hverken før eller etter angrepene.) Han ble fraktet til sykehuset, der han ble værende i nærmere et døgn. Legene kunne ikke finne noen medisinsk forklaring på symptomene hans, men straks han fikk høre om nyheten fra Norge, forsto han at de merkelige symptomene hadde vært en form for åndelig manifestasjon i tilknytning til profetien. Han syntes ellers det var litt spesielt at han mottok dette ordet på en øy, ettersom massakren også fant sted på en øy. Under samtalen vår sa han noe som gjorde inntrykk på meg. Han sa: «Da det skjedde tenkte jeg, 'Gud, la ikke livene til alle disse ungdommene bare gå til spille.'» François fortalte meg også at hvor han enn reiser i Norge, kommer det alltid noen bort til ham med spørsmål om denne profetien. Dette ser han som en indikasjon på at Herren fortsatt ikke er helt ferdig med dette ordet. Han sa at «Det virker som om dette ordet ikke vil falle til jorden. Det fortsetter å sveve. Det *henger fortsatt i luften*, om jeg kan si det slik.»⁴²

Veien videre

Det mest tragiske er at den åndelige tilstanden i landet vårt ikke synes å ha blitt noe bedre enn hva den var før 22. juli. Det har ikke skjedd noen betydelig vekkelse, og Norge har ikke vendt om til Gud. Betyr det at François Botes er en falsk profet? Nei, budskapet hans vitner fortsatt om Guds hjerte for Norge, dog viser Bibelen at profetier kan være betingede,

41 Ved flere anledninger ble denne profetien profilert offentlig av Håkon Fagervik. På 22juliprofetien.com fins det en video, der han gjengir profetien slik den står skrevet her.

42 Alt i dette avsnittet om François Botes har jeg fått skriftlig bekreftet og godkjent av ham til bruk i denne publikasjonen.

avhengig av hvordan folket velger å respondere. For eksempel profeterte Jona at Ninive skulle legges øde innen 40 dager på grunn av folkets ondskap, men Gud viste barmhjertighet med byen og endret sine planer da folket omvendte seg (se Jona 3). Jeg tror at Norge hadde en potensielt bedre mulighet til omvendelse i kjølvannet av 22. juli, men dessverre grep vi ikke anledningen til å vende denne tragedien til en nasjonal vekkelse.

I tiden like etter angrepene strømmet kirkene våre over av lidende mennesker som søkte etter svar. Vi lyktes i å trøste og oppmuntre dem, men vi sviktet i vår kjærlighet da vi ikke var villige til å gi dem hele sannheten. For vi kommer ikke unna at det også er behov for en dyptgående omvendelse i dette landet. Det kan selvsagt være vanskelig å se sitt behov for selvransakelse når man fortsatt kveles av sorg over store personlige tap. Ikke desto mindre er det viktig at vi alltid utviser ekte medlidenhet og følsomhet om vi vil at vårt budskap skal kunne tas imot. Men sann kjærlighet bryr seg også nok til å risikere å bli misforstått, for det eneste budskapet som kan bringe varig håp til mennesker er det som kaller dem tilbake til et rett forhold til Gud. Budskapet om omvendelse har alltid vært katalysatoren for de store vekkelsene gjennom historien, og vi er i desperat behov av en vekkelse i vår tid. Finnes det noen bedre måte å hedre de dodes minne på, enn å vende denne tragedien til noe positivt?

Det finnes andre måter å se denne hendelsen på, som de fleste ikke har tenkt over. Hva vet vi, for eksempel, om hvilke evige konsekvenser det ville ha fått dersom disse ofrene hadde overlevd? Jeg tror at den store ufortalte historien om Utøya må være hvordan mange av de som gjemte seg benyttet anledningen til å få fred med Gud like før de døde. Jeg tenker at mange av disse ungdommene plutselig kan ha funnet igjen en ikke altfor fjern barnetro, noe som ofte skjer med mennesker som står overfor livstruende situasjoner. Det er ikke alle gitt å få en slik siste sjanse til å gjøre opp sin sak med Gud. Og hvor mange av de som overlevde, kan som følge av sin opplevelse ha fått en åndelig oppvåkning i sitt liv? Det vet bare Gud, men hva vi kan ha visshet om er at Han alltid er i stand til å vende den mørkeste natt til seier.

Dessverre ble de positive følgene som tragedien kunne ha fått overskygget av steil retorikk fra våre politiske ledere, som sverget at Norge ikke ville endre kurs i kjølvannet av angrepene. En slik reaksjon er hva man kan vente seg av en sekulær regjering, men det som virkelig er trist er

at menigheten ikke var sterk nok til å imøtegå det politiske presset med et budskap om ydmykhet. I stedet fulgte majoriteten av de kristne Israels trossige eksempel. Kanskje har også vi som nasjon bare en tidsbegrenset mulighet til å kunne endre kurs. Hva har vi å tape på å ydmykt søke Herren om åpenbaring om hvorfor angrepene fikk lov til å skje? Ved å benekte dette spørsmålets legitimitet, sørger vi for at eventuelle fare-signaler aldri vil bli erkjent for hva de er. Vi bør også merke oss at hensikten med det synet som François Botes fikk ikke var å forhindre angrepene fra å skje, men å avdekke den forløsende planen Gud hadde med dem. For Guds hensikt er å bringe nasjonen vår på kne.

Oppdatering (3. utgave): Under møtet jeg hadde med François Botes var det noe annet han nevnte, som ikke tidligere ble inkludert. Han husket at et viktig tema knyttet til profetien hans var at Gud ønsket å *vende fedrenes hjerter til barna, og barnas hjerter til fedrene*. Denne frasen forekommer i det aller siste verset i Det gamle testamente og har å gjøre med et kall til omvendelse. «Se, jeg sender profeten Elia til dere før Herrens dag kommer, den store og skremmende. Han skal vende fedrenes hjerter til barna og barnas hjerter til fedrene, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann.» (Mal 4.5-6)

Dette avsnittet blir i Det nye testamente sitert av engelen Gabriel, idet han kunngjør døperen Johannes' fødsel overfor hans far Sakarja. I Lukas 1 gjør Gabriel det klart at Johannes er denne Elia (se også Matt 11.14, 17. 10-13), og vi vet at fokuset for Johannes' tjeneste var å kalle folket til omvendelse. «Han skal være forløper for Herren og ha samme ånd og kraft som Elia, 'vende fedrenes hjerter til barna' og gi de ulydige det sinn som rettferdige har, og gjøre folket vel forberedt for Herren.» (Luk 1.17)

Engelen siterer første del av frasen fra Malaki, men endrer den andre fra «og barnas hjerter til fedrene» til «og gi de ulydige det sinn som rettferdige har». Ved dette antyder han at det som egentlig menes med å vende barnas hjerter til fedrene, er at vi minnes våre forfedres gudfryktige veier, og vender om. Dette fører tankene mine til en kanskje profetisk sang som ble sunget av Ole Paus under Høymessen for sorg og håp (i Oslo Domkirke, 24. juli 2011): «Kom hjem, kom hjem, du villfarne barn fra din mørklagte vei og fra fristerens garn. Kom hjem, kom hjem fra løgn og fra last, fra sorg og fra svik, og fra drømmer som brast. Kom hjem, kom hjem, kom din frelser i favn. Se, han lengter så sårt og han hvisker ditt navn.»

KAPITTEL 3:

Et brudd i muren

22. juli-angrepene var omgitt av en rekke omstendigheter som peker henimot en bestemt nasjonal synd. Slik jeg ser det, var det denne synden som var hovedårsaken til Norges sårbarhet denne dagen, men som med synden flest, ble fallet bare mulig på grunn av en dypereleggende åndelig svakhet. Flere ganger opp gjennom historien har Norge sendt ut flere misjonærer per innbygger enn noe annet land i verden.⁴³ Men i en Gallup-undersøkelse fra 2005 ble det hevdet at Norge nå har blitt det minst religiøse landet i Vest-Europa!⁴⁴ Så sent som i 1950 var det å gå i kirken en selvsagt del av norsk kultur, men i dag er det bare ca. 2% som går dit ukentlig.⁴⁵

Denne dramatiske forandringen er et slående eksempel på den avkristningen som vi har sett bre om seg i verdens mest utviklede land i løpet av siste generasjon. To hovedtrender ser ut til å ha fremskyndet dette oppsiktsvekkende frafallet: Den raske økningen i materiell velstand og massemedienes enorme innflytelse. Når kristne bruker mer tid foran TV-skjermen enn de bruker på å søke Gud, vil de ikke kunne unngå å bli preget av verdens egoistiske verdier. Dessverre er det mange kirker som har forlatt budskapet om korset og erstattet det med en søken etter materiell fremgang (se Luk 9.23; 1 Tim 6.5-10). Ifølge Bibelen vil dette kjennetegne mange av dem som oppfattes som gudfryktige i de siste dager:

Du skal vite at i de siste dager skal det komme vanskelige tider. For da vil menneskene være egoistiske, glade i penger, fare med skryt, være overmodige, snakke stygt om andre, være ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten respekt for det hellige, ukjærlige og uforsonlige, fare med sladder, mangle selvbeherskelse, være rå, likegyldige for det gode, svikefulle, oppfarende, innbilske. De elsker lystene høyere enn Gud. I det

43 «Norge har hatt flere misjonærer pr innbygger enn noe annet land», Aftenbladet, 24.09.2009

44 Ifølge en rapport publisert av Gallup International: *Voice of the People 2005 - Religiosity Around the World*, 16.11.2005. Også gjengitt i Aftenposten, 17.02.2006.

45 Aftenbladet: *2 prosent går i kirken på en vanlig søndag*, 29.09.2009

ytre har de gudsfrykt, men de forneker dens kraft. Vend deg bort fra slike folk!

2 Timoteus 3.1-5

Bibelen fortsetter med å utvikle dette temaet som et profetisk endetids-tegn, idet Paulus beskriver et utpreget frafall i tiden før Jesu gjenkomst: «For først må frafallet komme...» (2 Tess 2.3).

En kjent profeti fra nyere tid ser ut til å knytte den dramatiske avkristningen som har utspilt seg i løpet av siste generasjon, til det *fracfallet* som Paulus sa skulle komme. Evangelisten Emanuel Minos fikk først høre om denne profetien i 1968 under et møte i Valdres der han forkynte. En kvinne på over 90 år, ved navn Gunhilda Smelhus, kom opp til ham etter møtet og ville dele et svært detaljert åpent syn som hun hadde hatt om Norges fremtid. Han skrev ned synet, men syntes det var for radikalt og la det derfor til side, for så å glemme det. I 1993 fant han det igjen og ble svært forundret. Nå var det ikke lenger en radikal profeti, men et speilbilde av verden! Her er det kvinnen fikk se:⁴⁶

«Jeg så Norge. Jeg så visse scener som ville finne sted like før Jesus kommer igjen, og like før den tredje verdenskrig bryter ut. Det kommer til å bli avspenning, og det blir en lang fredsperiode. Den kommer til å bli så lang at det til og med blir nedrustning, og vi vil igjen bli uforberedt, som vi var 9. april 1940.

Det blir et frafall uten sidestykke fra sann og levende kristendom. Det blir stor lunkenhet blant de kristne, og vi blir ikke lenger åpne for ransakende budskap. De vil ikke som før i tiden høre om synd og nåde, lov og evangelium, bot og bedring. Det blir en ny slags forkynnelse som kommer inn i kristenheten, en slags lykkeforkynnelse, om å søke lykke og fremgang i stedet for å gå i selvransakelse. Det dreier seg om materielle goder, ting som Gud aldri har lovet oss på den måten. Kirker, bedehus og frikirkelokaler ble mer og mer tomme. I stedet for den forkynnelse som vi har vært vant til gjennom generasjoner –

⁴⁶ Denne versjonen av profetien er blitt gjengitt på mange offentlige nettsider. På 22juliprofeten.com fins det en link til et lydopptak med Emanuel Minos, som bekrefter denne versjonens detaljer.

som å ta sitt kors opp og følge Jesus – var det underholdning, kunst og kultur som overtok kirker, bedehus og lokaler der hvor det skulle være vekkelse, nød og botsmøte. Dette kommer til å skje i sterk grad like før Jesus kommer igjen og ulykker bryter løs over oss, og folk kommer til å sove i sin ånd. Det blir en moraloppløsning i Norge uten sidestykke. Folk vil leve som gifte uten å være gift (noe som var uvanlig på den tiden). Urenhet før ekteskapet og utroskap i ekteskapet kommer til å bli det naturlige, og en kommer til å unnskyldte det på alle hold. Det kommer til og med til å snike seg inn i kristne kretser, og vi duller for det – også synder mot naturen (homofili aksepteres).

Like før Jesus kommer igjen, kommer det til å bli saker på TV som vi aldri tidligere har opplevd. TV kommer til å bli full av vold, en vold så grusom at den kommer til å lære folk å myrde og ødelegge hverandre, og det blir utrygt å gå i gatene våre. Folk kommer til å ha det som underholdning – de verste scener av mord og ødeleggelser av hverandre, og det kommer til å spre seg i samfunnet. På TV kommer det også til å bli samlivsscener. De mest intime ting som foregår i et ekteskap kommer til å bli vist på skjermen. (Dette var i 1968, og jeg protesterte med at vi hadde paragrafer som forbyr den slags. Emanuel Minos). Da sa den gamle damen: Det kommer til å skje, og du får se det. Alle ting vi har hatt før kommer til å brytes ned, og det blir vist det mest usømmelige for våre øyne.

Folk fra fattige land kommer til å strømme til Europa. De kommer også til Skandinavia og Norge. Det blir såpass mange av dem at folk kommer til å mislike dem og være harde mot dem. De vil bli behandlet slik som jødene før krigen. Da er målet for våre synder fullt. (Jeg protesterte på det med innvandring. Jeg forstod det ikke da. Emanuel Minos) Da strømmet tårene ned på den gamle damen, og sa: Jeg får ikke se det, men du får se det. Da plutselig kommer Jesus igjen, og den tredje verdenskrig bryter løs. Det blir en kort krig. Alt av krig som jeg har opplevd før er bare en lek i forhold til denne, og den kommer til å avsluttes med atombombe.»

Jeg synes endringen i vår kultur har skjedd temmelig raskt og helt i tråd med synet til kvinnen fra Valdres. Og stemmer ikke synet hennes godt med det *frafall* som skulle skje før Herrens dag? Paulus fortsetter med å forklare hva som fremskynder dette endelige frafallet:

For først må frafallet komme... Med all slags urett forfører han dem som går bort, **fordi de ikke ville elske sannheten** så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud over dem en villfarelse som gjør at de tror løgnen. Slik skal de få sin dom, alle de som **ikke trodde sannheten, men hadde sin glede i uretten.**

2 Tessaloniker 2.3, 10-12 BS2011

Med andre ord vil frafallet komme som et resultat av menneskers kompromiss med sannheten i Guds ord, fordi de heller vil leve i synd. Mon tro om ikke dette er grunnen til at dagens forkynnelse har skiftet fokus fra selvransakelse til en mindre truende fremgangsteologi eller «lykkeforkynnelse». Jeg sier ikke at det er noe galt i å være fremgangsrik, så lenge man er fattig på egne lyster og rik i Gud (se Luk 12.21). Men uten den balansen vi får fra summen av Guds ord, vil det eneste vi sitter igjen med være et kraftløst eventyr.

For det skal komme en tid da folk ikke lenger kan tåle den sunne lære; men slik de finner det for godt, skal de ta seg lærere i mengdevis, for de vil ha det som klør i øret. De skal vende sitt øre fra sannheten og holde seg til myter.

2 Timoteus 4.3-4

Helvetesdebatten som begynte i 1953, står for mange som vendepunktet da Norge for alvor begynte å vende seg til myter. Striden oppsto etter en direktesending på NRK Radio, der forkynneren Ole Hallesby uttalte følgende: «Hvordan kan du som er uomvendt, hvordan kan du legge deg rolig til å sove om kvelden, du som ikke vet enten du vågner i din seng eller i helvede? ... du vet at om du stupte død ned på gulvet nu, så stupte du rett i helvede!»⁴⁷ Dette utløste stor debatt rundt læren om den evige fortapelse. Opposisjonens hovedtalsmann var biskopen på Hamar, Kristian Schjelderup, som skrev: «For meg hører læren om evig helvetesstraff ikke

47 Transkribert fra en direkte radiosending på Norsk rikskringkasting fra Storsalen menighet, søndag 25.01.1953.

hjemme i kjærlighetens religion.»⁴⁸ Schjelderup fikk stor støtte fra sekulære humanister, mens majoriteten av kristne sluttet opp om Hallesbys uttalelser.

Året etter besluttet Kirkedepartementet at det i Den norske kirke var plass til de som ikke trodde på helvete. Dette var et direkte avvik fra fundamentet i den lutherske lære. Luthers reformasjon var basert på *sola scriptura* – prinsippet om at det bare er Skriftens Ord og ikke menneskelig tankegods som definerer sannheten. Skriftens autoritet var Den norske kirkes eneste våpen i kampen for å bevare nasjonens kristne særpreg. Nå ville de ikke lenger være i stand til å besvare ondskapen, slik Jesus gjorde, med ordene «det står skrevet» (se Matt 4.4).

Ettersom sannhetens målestokk bøyde av for moralsk relativisme, gikk slag etter slag tapt i møte med ugudelige kampsaker. Uten bevisstheten om evige konsekvenser ble det også vanskelig å snakke om synd, fordi synden medfører straff. Men uten synd mister også nåden sin betydning. Videre ble det også problematisk å snakke om Jesus som vår frelser og gjenløser, siden vi ikke lenger hadde noe å bli frelst fra. I stedet for å se Jesus som vår Herre, er Han redusert til en god moralsk lærer, som kom for å gjøre verden til et mer humant sted å leve.

Det er allment antatt at helvetesdebatten var en katalysator for dannelsen av Human-Etisk Forbund i 1956⁴⁹, som i dag er en av de største humanistiske foreningene i verden!⁵⁰ I et slikt politisk miljø velger mange kristne ledere å adoptere en humanistisk ideologi for fremdeles å kunne være relevante. Dermed endrer de rekkefølgen på de to største budene som Jesus ga:

«Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud. Og det andre er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.»

Matteus 22.37-39

48 Biskop Schjelderups angrep på Hallesbys tale ble gjengitt i Aftenposten, 31.01.1953.

49 «Det er ingen overdrivelse å si at Hallesby ble en fødselshjelper for Human-Etisk Forbund i Norge», Dagbladet: *Da helvete var løs*, 25.01.2003

50 Ifølge en rapport fra Statistisk Sentralbyrå: Trus- og livssynssamfunn utanfor Den norske kyrkja, hadde Human-Etisk Forbund i Norge 84.300 medlemmer pr. 01.01.2013.

I stedet for at Gud er i sentrum har humanitære formål blitt det sentrale. Det uunngåelige resultatet av å plassere «menneskeverd i sentrum» (KrFs slagord), er at menneskelige normer etterhvert vil erstatte Guds standarder. Humanistene har få innvendinger mot å samarbeide med «kristne» som har gudsfrykt i det ytre, men som forneker dens kraft. Det er på tide at vi slutter å lytte til de som har oppnådd innflytelse ved å fornekte korset. Det var ikke uten grunn at folk ville se Jesus korsfestet. De som velger å stå for sannheten kommer ikke til å bli likt av verden.

«Hvis verden hater dere, skal dere vite at den har hatet meg først. ... Husk at jeg sa: En tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, vil de også forfølge dere.»

Johannes 15.18-20a (se også 2 Tim 3.12-15)

Det avgjørende tegnet

Bortsett fra det store *fracfallet* finnes det også andre indikasjoner på at vi i realiteten nå befinner oss i tiden like før Jesu andre komme. Som vi nå skal se, nevner Bibelen også den konkrete synden som har gjort Norge sårbart, og knytter den direkte til endetiden.

Like før sin korsfestelse og oppstandelse kom Jesus med en viktig profeti om endetidens begivenheter. Disiplene spurte Ham: «Når skal dette skje, og hva er tegnet på ditt komme og verdens ende?» Matt 24.3. Jesus svarte med en beskrivelse av forhold og hendelser som vil utspille seg før Hans gjenkomst (se Matt 24; Mark 13; Luk 21). Han forklarte at Jerusalem skulle ødelegges, at jødene ville bli spredt, og at hedningene kom til å okkupere Jerusalem «inntil hedningenes tid er til ende» (se Luk 21.24 BS1930). Så, bare noen få vers senere, åpenbarer Han et særskilt tegn som vil vise seg forut for Hans andre komme:

Han fortalte dem en lignelse: **Se på fikentreet og alle de andre trærne!** Når dere ser at de springer ut, forstår dere at sommeren er nær. Slik skal dere også, når dere ser at dette skjer, vite at Guds rike er nær.

Lukas 21.29-31

De jødene som lyttet til Jesus, ville trolig ha tolket lignelsen om fikentreet som et uttrykk for en fremtidig gjenopprettelse av Israel.⁵¹ Fikentreet var en vanlig metafor for Israel⁵², og Jesus brukte denne metaforen umiddelbart etter å ha sagt at Jerusalem ville bli okkupert av hedninger, «inntil hedningenes tid er til ende». Dette antyder at hedningenes kontroll over Jerusalem ikke skulle vedvare for alltid, og at jødene dermed på et visst tidspunkt ville gjenvinne herredømmet over Jerusalem. Ut fra denne konteksten er det logisk at fikentre-metaforen taler om en bokstavelig gjenopprettelse av den jødiske stat. Denne allment aksepterte tolkningen har god støtte fra bibelsk profeti, som konsekvent plasserer Israel og Jerusalem i sentrum av endetidens begivenheter. Israels gjenopprettelse i vår tid bør derfor betraktes som en avgjørende profetisk hendelse.

Sammen med fikentreet nevner Jesus «alle de andre trærne», og vi ser også at antall nyopprettede nasjoner har eksplodert i løpet av det siste århundret.⁵³ Men omstendighetene rundt Israels gjenopprettelse er så unike i menneskehetens historie, at de helt enkelt ikke lar seg forklare ved bare å henvise til en generell tilvekst av nye nasjoner. Aldri før har et helt folk blitt forvist fra sitt hjemland og spredt til verdens fire hjørner, for så igjen å bli bragt tilbake til samme land (for ikke å snakke om gjenopprettelsen av landets opprinnelige hovedstad, Jerusalem). Ikke noe annet forvist folk har klart å bevare sin nasjonale identitet i mer enn noen hundre år, uten et hjemland.⁵⁴ Forviste folkegrupper blir helt enkelt bare assimilert i den kulturen de kommer til, inntil ethvert spor av deres opprinnelige nasjonale identitet er borte. Men slik gikk det ikke med Israels folk. Det at de på mirakuløst vis er blitt bevart, står som et bevis på at Gud er trofast mot sine paktsløfter (se 1 Mos 17.8). Og denne gangen har Israel kommet for å bli:

51 I Lukas 21.24 beskriver Jesus en kommende diaspora av jødene, som en spredning «til alle folkeslag». Dette stemmer med tidligere bibelske profetier, bl.a. 5 Mos 30.1-10; Jes 43.5-6; Jer 16.14-15, 31.8-10; Esek 34.11-14, 36.24-37.14; Sak 8.7-8.

52 Se Hos 9.10; Jer 24, 29.15-19; Nah 3.12; Joel 1.6-7

53 I Esekiels bok blir konger og riker fremstilt som trær: Esek 17.1-10, 22-23; 31. Nasjonene som observerer dem, blir også fremstilt som trær: Esek 17.24; 31.1-9, 16.

54 Jødisk suverenitet endte i 135 e.Kr., da Hadrian drev dem ut og forandret landets navn til Syria Palestina.

«Da vil jeg vende lagnaden for Israel, mitt folk. Byer som er revet ned, skal de bygge opp og bo i; de skal plante vingårder og selv få drikke vinen, stelle til hager og selv spise frukten. **Jeg planter dem atter i egen jord, de skal ikke mer rykkes opp av sitt land, som jeg har gitt dem**», sier Herren din Gud.

Amos 9.14-15 (se også Jer 30-31)

Men Bibelen forteller oss også at Jerusalems problemer ville bli til en byrde for hele verden. Slik var det aldri med det gamle Israel, men i *vår* tid ser vi denne profetien oppfylt. Nesten alle land som er internasjonalt engasjert har blitt involvert i det etterretningssamfunnet kaller «kampen om Jerusalem»:

«Den dagen skal det skje at jeg gjør Jerusalem til en løftestein for alle folkeslag. Hver den som prøver å løfte den, skal bare rive seg opp. Men alle jordens folkeslag skal samle seg mot byen.»

Sakarja 12.3

I dag ser det ut som om hele verden vender seg mot Israel. Profeten Sakarja fortsetter ved å knytte dette tegnet spesifikt til endetiden, da Gud vil utøve sin dom over de nasjonene som samler seg mot Jerusalem, hvilket også er den tid da Israels barn i betydelig grad vil anerkjenne Jesus som sin Messias:

«Den dagen skal det skje at jeg prøver å gjøre ende på alle de folk som kommer imot Jerusalem. Men over Davids hus og over innbyggerne i Jerusalem utøser jeg en nådens og bønnens ånd. **Da skal de se på meg, på ham som de har gjennomført, og sørge over ham likesom en sørger over sin eneste sønn,** og klage bittert over ham likesom en holder klage over den førstefødte.»

Sakarja 12.9-10

I overensstemmelse med Sakarja skriver Paulus at når hedningenes fylde er kommet inn, vil da «hele» Israel også bli frelst ved den nye pakt:

For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om dette mysteriet – for at dere ikke skal anse dere selv for kloke:

Forherdelse er for en del kommet over **Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn. Og slik skal hele Israel bli frelst,** som det står skrevet: Fra Sion skal befrieren komme. Han skal rydde bort ugudelighet fra Jakob. Og dette skal være min pakt med dem, når jeg tar bort deres synder.

Romerne 11.25-27 NB88/07 (se også vers 15)

I 1967 – da Israel gjenvant suvereniteten over Jerusalem for første gang på nærmere 2000 år – ble omstendighetene som Jesus antydte skulle kjenetegne slutten på *Hedningenes tid* oppfylt (se Luk 21.24). (Jeg mener ikke at den såkalte «menighetens tidsalder» nå er omme, men at dette markerte et tidsskifte.) Dette skjedde omtrent samtidig med at kvinnen fra Valdres profeterte om et *fracfall uten sidestykke*. Men mens den vestlige verden begynte å vende seg bort fra sann og levende kristendom, begynte en bemerkelsesverdig mot-trend å gjøre seg gjeldende i den jødiske verden. Jøder begynte å ta imot Jesus som sin Messias i større grad enn noen gang siden apostlenes dager, og i dag er vi vitne til en stadig økende tilvekst av Jesus-troende jøder i Israel!⁵⁵ Min forventning er at denne trenden vil fortsette å øke idet Gud forbereder Israel på å ta imot Jesus forut for Hans andre komme.

Israels fiender vil også øke og bli djervere ettersom enden nærmer seg. Bibelen forteller oss at en koalisjon bestående av mange nasjoner vil bli ført sammen i en siste strid mot Israel – et oppgjør som i Bibelen kalles for Harmageddon (se Åp 16.14-16). Omstendighetene rundt denne striden vet vi en hel del om, siden den omtales i minst fire parallelle skriftsteder, noe som gjør dette til et av de mest konkrete temaene innen bibelsk profeti.⁵⁶

Midt i en meget turbulent tid skal de se på Ham som de har gjennomført, og slik kommer Israel til å bli frelst. Dette vil bli en herlig tid for Israels gjenløste rest og hennes åndelige døtre (se Esek 16.59-63), men for de som har stått imot Guds evige hensikter, kommer dette til å bli en særdeles mørk dag.⁵⁷

55 «Seksdagarskrigen i 1967 var likt noe som løftet bort forhenget for en åndelig vekkelse blant jøder verden over», Charisma Magazine: *En jødisk oppvåkning?*, 01.10.2010; se også CNN: *Jøder tar tilbake Jesus som en av sine egne*, 05.04.2012; LASTAMPA Vatican Insider: *Jøder sjokkert over eksplosjonsartet messiansk bevegelse*, 27.12.2011

56 De tydeligste parallellene til Harmageddon-krigen forekommer i Joel 3.1-21; Sak 14.1-12; Esek 38-39; og Åp 9-22.

57 Herrens dag er en dag med mulm og mørke: Sef 1.14-15; Amos 5.18-20; Joel 2.1-2.

Israels sårbarhet er blitt Norges sårbarhet

Joels bok inneholder en av de tydeligste omtalene av Harmageddon-krigen. Joel forklarer at Gud *selv* vil bringe denne store koalisjonen av nasjoner sammen i *Josjafats dal* for å holde dom over dem for måten de har behandlet Hans folk Israel på (navnet Josjafat betyr *Gud dømmer*⁵⁸):

«Jeg lar jærtegn vise seg på himmelen og på jorden: blod og ild og røksøyler. Solen forvandles, den formørkes, og månen blir som blod før Herrens dag kommer, den store og skremmende. Men hver den som påkaller Herrens navn, han skal bli frelst. For på Sion-fjellet og i Jerusalem skal det finnes en flokk som har sluppet unna, slik Herren selv har sagt. Blant dem som har berget seg, er de som Herren kaller. **For se, i de dager, på den tid da jeg vender lagnaden for Juda og Jerusalem, da vil jeg samle alle folkeslag og føre dem ned i Josjafats dal. Der vil jeg holde rettergang med dem om Israel, mitt folk og min eiendom, som de spredte blant folkene. De delte mitt land»**

Joel 3.3-7 (se også v. 14-21)

Noen vil si at avsnitt som Sakarja 12.9-10 (sitert på side 44) og Joel 3.3-7 (ovenfor) allerede ble oppfylt ved innstiftelsen av den nye pakt (se henholdsvis Joh 19.37 og Apg 2.16-21, der disse skriftstedene blir omtalt som oppfylt). Selv om det er sant at disse omhandler hele tidsepoken for den nye pakt, er det viktig å legge merke til at disse skrifstedene både inkluderer profetiene om Israels frelse og Guds dom over nasjonene, og sistnevnte ble ikke oppfylt ved den nye pakts innstiftelse. Det som skjedde i år 70 e.Kr. var akkurat det motsatte – en dom over Israel håndhevet av hedningene. Disse avsnittene viser oss at klimakset for Israels frelse vil sammenfalle med Guds dom over nasjonene, som fortsatt venter på sin oppfyllelse.

Noen vil også si at siden alle de gammeltestamentlige profetiene om gjenopprettelsen av landet Israel ble gitt fourut for hjemkomsten fra eksiltiden i Babylon, er det nok bare denne hendelsen som det henspeiles på her. Men Bibelen sier at Gud «enda en gang» kommer til å samle Israels folk tilbake til det utlovede land, og denne andre gangen fant *ikke* sted før

⁵⁸ Det hebraiske ordet for Josjafat, uttalt yeh-haw-shaw-fawt, er en kombinasjon av Guds navn yeh-ho-vaw (Jehova), og shaw-fat, som betyr å dømme.

staten Israels gjenopprettelse i moderne tid (Se Jes 11.1-12. Isais rotskudd fra vers 1 er et bilde på Jesus, og den påfølgende innsamlingen av Israels folk i vers 12 er fra «jordens fire hjørner» – ikke bare fra det babylonske riket). I tillegg har Gud lovet at Israels endelige gjenetablering kommer til å bli permanent (Amos 9.14-15, 1 Krøn 16.14-18, Jer 30-31). Ifølge skriftstedet fra Joel (sitert ovenfor) begynner tiden for Guds dom over nasjonene samtidig med Israels gjenopprettelse, «i de dager» og «på den tid». Slik blir Joels profeti om dommen mot de nasjoner som deler opp Israels land, en advarsel med direkte relevans for oss!

En deling av Israels bibelske hjerte-område er nøyaktig hva Norge igangsatte i 1993 gjennom Oslo-avtalen. Avtalens uttalte hensikt var å iverksette *land-for-fred-formelen* (jfr. FN-resolusjon 242). Takket være den utrettelige innsatsen til et norsk diplomatisk team tilknyttet Arbeiderpartiet, sa Israel seg villig til å gi ifra seg landområder i bytte mot opphør av den palestinske terroren. Men i stedet for å bringe fred, førte Oslo-avtalen til en dramatisk opptrapping av vold. («Oslo» er nå blitt et skjellsord både blant israelere og palestinere.⁵⁹) Oslo-avtalen er blitt til en alvorlig forbannelse som hviler over Israel (se 1 Mos 12.2-3), og norsk utenrikspolitikk kjemper fortsatt mot Guds plan om profetisk oppfyllelse.

Jeg tviler ikke på at Norge hadde oppriktige intensjoner når det gjaldt å skape fred i Midtøsten, og kanskje er det derfor Gud har gitt oss så lang tid til å kunne vende om. Men selv med våre gode hensikter, begikk vi likevel en skjebnesvanger feil ved å legge oss opp i Israels anliggender uten å ta stilling til hva Bibelen har å si. Norge var en gang en forløper for sannheten i Guds ord, men senere forkastet vi den beskyttelsen som kommer av å lyde Herren. «Av den som har fått mye, skal det ventes mye, og av den som mye er betrodd, skal det kreves desto mer» Luk 12.48 BS2011. Vi står derfor uten unnskyldning for vår uvitenhet og naivitet.

Norge er utvilsomt på vei mot *Josjafats dal*, men det vil selvsagt være pretensiosøst å antyde at en hvilken som helst norsk katastrofe har å gjøre med vår dårlige behandling av Israel. Men når det gjelder 22. juli-angrepene, finner vi en mengde klare indisier som på en særlig måte knytter denne hendelsen til Oslo-avtalen. Neste kapittel vil ta for seg den historiske bakgrunnen som trengs for å kunne få en klar forståelse av denne sammenhengen.

⁵⁹ Aftenposten: *Det fornærmede vertskap*, 13.09.2013

Avtalen

I Israels moderne historie regnes Oslo-avtalen som en hendelse av største betydning. Her spilte Norge den sentrale rollen i fremforhandlingen av en avtale om å dele det landet Gud hadde lovt jødene som deres evige arvedel. Som vi har sett, er Bibelen veldig klar på at de nasjonene som kjemper mot Guds hensikter med Israel kommer til å oppleve svært alvorlige tilbakeslag. Kristne som tror på Skriftens autoritet burde derfor ikke bli forundret over at Norges handlinger kan få katastrofale følger. Med tanke på 22. juli støttes dette premisset av en rekke omstendigheter, som knytter denne hendelsen til Oslo-avtalen.

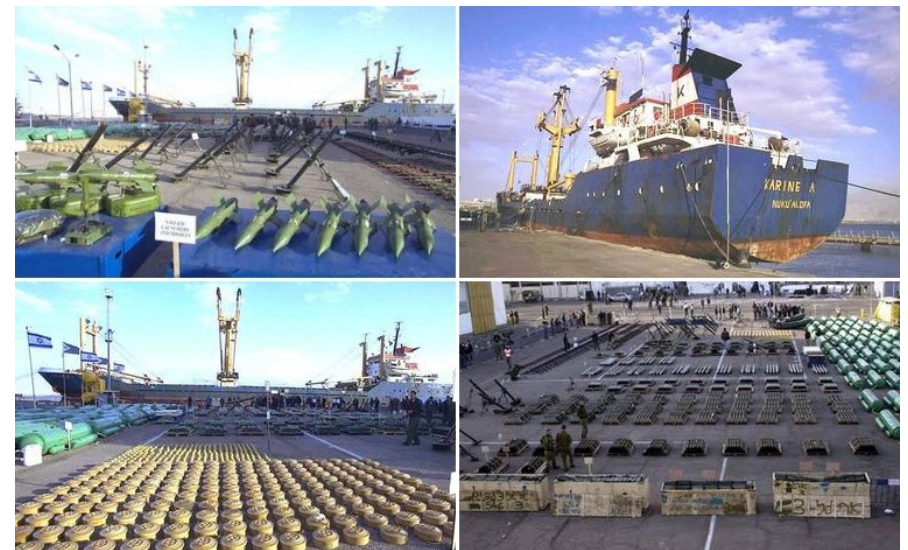
La oss begynne med en kort gjennomgang av avtalens vilkår og konsekvenser. Oslo-avtalen sørget for etableringen av et palestinsk interim-selvstyre, som man ventet skulle utgjøre grunnlaget for en fremtidig palestinsk stat innenfor Israels grenser. Israel skulle anerkjenne Palestinas frigjøringsorganisasjon (PLO), som «det palestinske folkets eneste rettmessige representant». Til gjengjeld skulle PLO anerkjenne Israels rett til å eksistere. Forut for dette var PLO allment ansett som en terrororganisasjon og ville derfor trenge å bli «omdøpt» for å kunne gis legitimitet. I henhold til vilkårene i Oslo-avtalen kom PLO til å danne grunnlaget for en ny palestinsk selvstyremyndighet (PA), et legitimt styrende organ som nå fikk ansvaret for å nedkjempe terror. PAs primære forpliktelse under *Oslo* var å få en slutt på hele PLOs terrorvirksomhet samt å utrydde alle andre palestinske terrorgrupper. Israel sa seg enig i å forsyne PA med tusenvis av skytevåpen og ammunisjon, så de kunne få kontroll over sine egne og få en slutt på terroren.

Det var stor forventning til at volden ville minske drastisk etter *Oslo*, men i stedet fulgte en umiddelbar og eksplosjonsartet bølge av selvmordsangrep. Rundt ett år etter at avtalen ble undertegnet og antallet drepte israelske sivile hadde nådd smertegrensen, reiste det israelske folk seg med følgende krav: «Still Oslo-forbryterne for retten». Demonstrasjonene som fulgte ble til den største motstandsbevegelsen i Israels historie.⁶⁰ Så, i

60 The Jerusalem Post: *Israel's 20-year nightmare*, 12.09.2013

november 1995, ble Israels statsminister Yitzak Rabin myrdet av en høyre-radikal jøde. Rabin hadde vært Oslo-avtalens hovedsponsor på den israelske siden, og mannen som drepte ham ville råde bot på dette forræderiet. Den israelske befolkningens allmenne misnøye under denne perioden gjenspeiles også i en trist statistikk: I løpet av de 5 første årene etter *Oslo* ble det drept flere mennesker i Israel som følge av palestinsk terror enn i de 15 årene forut for at avtalen ble signert!⁶¹ *Land-for-fred-formelen* holdt ikke det den lovte.

Omfanget av PA/PLOs direkte involvering i terror etter *Oslo* kom frem i lyset tidlig i 2002, da den andre intifadaen (palestinsk opprør) herjet som verst. I begynnelsen av januar måned forpurret de israelske forsvarsstyrkene (IDF) en stor palestinsk våpensmugling – den kjente *Karine A*-saken. Mer enn 50 tonn sofistikerte våpen fra Iran inklusive hundretalls raketter og bomber (som PA ikke hadde lov til å ha ifølge *Oslo*), ble funnet ombord på et skip som PA hadde kjøpt.⁶² En IDF-etterforskning konkluderte med at det var PAs finansminister, Fuad Shubaki, som hadde arrangert denne operasjonen.⁶³ Kapteinen på skipet *Karine A* var dessuten

Tyngre våpen funnet ombord på skipet Karine A.

61 Ifølge israelske myndigheters statistikk på mfa.gov.il

62 Israeli Ministry of Foreign Affairs, 04.01.2002

63 The Washington Institute, 17.04.2002

en palestinsk marineoffiser. USA var enig med Israel i at PA hadde stått bak forsendelsen.⁶⁴

I løpet av de neste månedene skjedde det en kraftig økning av den palestinske terroren, som bare i mars måned tok livet av 130 israelere.⁶⁵ Israel hadde fått nok. En av de siste dagene i mars lanserte IDF operasjonen «Defensive Shield». Hovedformålet var å gjenvinne kontrollen over *A-områdene*, som var blitt helt overlatt til PA under *Oslo*. Som et ledd i denne operasjonen ransaket IDF PAs hovedkvarter *Mukata'ah* i Ramallah («Vestbredden»). Her ble det avdekket håndfaste bevis på at PA hadde vært dypt involvert i terror. IDF konfiskerte RPG-raketter og selvmordsbombe-belter fra PAs eget hovedkvarter! De fant også store mengder forfalsket israelsk valuta, sammen med platene som ble brukt til å trykke sedlene.⁶⁶

Det kanskje aller viktigste var dog at IDF beslagla tusenvis av PAs mest hemmelige dokumenter. Disse dokumentene avslørte at PA i årevis hadde bedrevet hvitvasking for å forsyne terrorgrupper med penger og ressurser, så de kunne gjennomføre angrepene sine. Her fantes detaljerte transaksjonsdokumenter som viste at PAs president Yassir Arafat (og Fuad Shubaki) hadde godkjent mange store kontantutbetalinger til den beryktede Al-Aqsa-martyrenes brigade. Det var til og med fakturaer med Al-Aqsa-martyrenes eget brevhode på, der de krevde dekning for utgifter knyttet til bombeproduksjon samt en formell forespørsel om finansiering av en fabrikk for tyngre våpen. Den israelske regjeringen arbeidet raskt for å få ut disse dokumentene til pressen, i håp om at deres ekthet ville bli bekreftet av uavhengige granskninger.⁶⁷ For første gang siden *Oslo* forelå det håndfaste bevis på at Arafat var personlig involvert i terrorvirksomhet. Dette bidro til at USA i 2002 fastslo at Arafat ikke lenger kunne regnes som en troverdig fredspartner, og siden den gang har USAs utenriksdepartement erkjent at Al-Aqsa-martyrenes brigade i virkeligheten er den væpnede fløyen av Arafats Fatah-organisasjon.⁶⁸ (Fatah ble slått sammen med PLO i 1968, og sammen utgjør disse to gruppene maktbasen i PA.

64 The New York Times, 11.11.2004

65 Jerusalem Center for Public Affairs, 19.06.2002

66 The Washington Institute, 17.04.2002

67 The New York Times: *U.S. Is Given Papers That Israelis Assert Tie Arafat to Terror*, 12.04.2002

68 Ifølge det amerikanske utenriksdepartementets terrorrappport for 2005, s. 126-133; BBC: *Palestinian Authority funds go to militants*, 07.11.2003; CFR, 02.04.2008

Arafat var lederen for alle disse tre organisasjonene.) Ifølge det amerikanske Rådet for utenlandske relasjoner (CFR – The Council on Foreign Relations) var det flere israelere, i første del av 2002, som ble drept av den Fatah-tilsluttede Al-Aqsa-brigaden enn av noen annen terrorgruppe, inklusive Hamas. Al-Aqsa-brigaden har i alt utført omlag 300 angrep som har medført drap eller skade på israelske sivile.⁶⁹

Under et TV-intervju i 2006 roste en av Fatahs ledere Oslo-avtalen fordi den hadde skapt de nødvendige forutsetningene for en kraftig økning av palestinsk vold:

«Hvis ikke det hadde vært for *Oslo*, ville det ikke ha vært noen motstand. Overalt i de okkuperte områdene kunne vi ikke flytte en eneste pistol fra et sted til et annet. Hvis ikke det hadde vært for *Oslo*, våpnene som vi fikk gjennom *Oslo*, og hvis ikke det hadde vært for «A»-områdene under den palestinske selvstyremyndigheten, hvis ikke det hadde vært for opplæringen, treningsleirene, beskyttelsen som *Oslo* sørget for, og hvis ikke det hadde vært for løslatelsen av tusener av palestinske fanger under *Oslo* – kunne ikke den palestinske motstanden ha gjennomført denne store palestinske intifadaen, med hvilken vi konfronterte den israelske okkupasjonen.»

– Ziyad Abu `Ein⁷⁰

Freden som ble lovt under *Oslo* kom aldri, og mange israelere begynte å se på Norge som medskyldig i terror. I retrospekt virker det som om norske diplomater var for raske til å stole på PLOs intensjoner om en fredelig sameksistens med Israel. Jeg mistenker at deres manglende dømmekraft skyldtes en naiv ideologisk beslutning om å ignorere det religiøse aspektet, som hadde vært PLOs drivkraft fra første stund. Islamsk *jihad* var en idé som hadde sterk gjenklang i hele den arabiske verden. Men PLO innså at de måtte vise opp et ikke-religiøst ansikt utad for å kunne lykkes i sitt diplomati overfor Vesten. Fra 1967 og fremover begynte de derfor å forandre sin retorikk gjennom å fremheve palestinsk nasjonalisme. Så, i 1988, tok PLOs formann Yassir Arafat offisielt avstand

69 Israel National News, 05.10.2006

70 Sitert fra et intervju sendt på Al-`Alam TV, 04.07.2006. Avskrift gjort av The Middle East Media and Research Institute, avsnitt nr. 1205.

fra bruk av terror og anerkjente Israels rett til å eksistere. Store deler av den vestlige verden tok dette for god fisk og trodde at PLO nå hadde utviklet seg til en troverdig fredspartner.

Men ikke lenge etter *Oslo* skulle det likevel bli stilt spørsmålsteget ved Arafats motiver. 10. mai 1994 talte han i en moské under et besøk i Johannesburg, Sør-Afrika. Han må ha trodd at bemerkningene hans ikke ville bli offentliggjort, men en ambisiøs journalist klarte å få til et hemmelig opptak, som deretter ble sendt på israelsk radio. Følgende sitater er hentet fra dette opptaket:⁷¹

«[Denne] jihad vil fortsette, og Jerusalem er ikke [bare] for det palestinske folk, den er for hele den muslimske *umma* (muslimenes globale samfunn), hele den muslimske umma. Dere er ansvarlige for Palestina og Jerusalem overfor meg [forsamlingen applauderer], landet som ble velsignet for hele verden. Nå, etter denne avtalen [*Oslo*], må dere forstå vår viktigste kamp... Vår viktigste kamp er Jerusalem, Jerusalem. Muslimenes fjerneste helligdom.»

I tillegg til å ta til orde for jihad mot Jerusalem, fortsatte Arafat ved å sammenligne *Oslo* med Hudaibiyah-avtalen – en historisk fredsavtale signert av Muhammed i år 628:

«Denne [*Oslo*] avtalen, ser jeg ikke på som noe annet enn den avtalen som ble inngått mellom vår profet Muhammed og Quraish, og dere husker [hvordan] kalif Omar hadde forkastet denne avtalen og betraktet den som *Sulha Dania* (en avskyelig våpenhvile). Men Muhammed aksepterte den og vi aksepterer nå denne fredsavtalen, men [bare for] å [kunne] fortsette [på] vår vei til Jerusalem.»

Israelerne reagerte kraftig på Arafats antydning om at Oslo-avtalen var å ligne med den historiske fredsavtalen mellom de tidlige muslimene og Quraish-stammen fra Mekka. Ifølge Koranen og islamsk tradisjon var ikke Muhammeds lille gruppe på 1400 muslimer sterk nok til å bekjempe Quraish i strid, og derfor sluttet han en pakt med dem som skulle ha vart i

71 Arafats tale ble spilt inn av Bruce Whitfield (fra 702 Talk Radio, Johannesburg), 10. mai 1994. Hele det originale lydopptaket er tilgjengelig på min hjemmeside, 22juliprophetien.com.

ti år. Vilkårene i denne avtalen var ikke gunstige for muslimene, men den ga Muhammed den tiden han trengte for å bygge opp sine styrker. Bare to år etter at avtalen ble undertegnet, hadde Muhammeds hær vokst til omkring 10.000 menn, og det var på dette tidspunktet han invaderte Mekka og myrdet Quraish-stammen. Mange israelere tolket Arafats henvisning til denne islamske presedens som et bevis på at han bare ventet på det rette øyeblikket til å kunne bryte avtalen med Israel.

Arafats tale i Johannesburg var ikke en isolert hendelse. I 1987 sa han rett ut at «den religiøse trenden er en integrert del av PLO.»⁷² Og bare et år før undertegnelsen av Oslo-avtalen, ga han åpent uttrykk for religiøst hat mot jødene: «Forbannet være deres [jødenes] fedre. Hundene. Skitt og lort ... Førræderi flyter i blodet deres, noe Koranen bevitner.»⁷³ Slike utsagn skulle vært god nok grunn til å stille spørsmålsteget ved Arafats fasade av sekulær nasjonalisme. Tidligere hadde han gitt tydelig uttrykk for sine sanne intensjoner: «Målet for vår kamp er slutten på Israels eksistens, og det tillates ingen kompromisser eller meklinger... Fred for oss betyr Israels ødeleggelse og intet annet.»⁷⁴

En mørk arv

En annen god grunn til ikke å stole på PLO, var den arven som kunne tilskrives Yassir Arafats selvutnevnte familie. Mange betraktet ham som etterfølgeren av mannen han kalte onkel, Haj Amin al-Husseini, grunnleggeren av den palestina-arabiske bevegelsen. Under 2. verdenskrig hadde al-Husseini fått hele den arabiske verden med seg i kampen mot jødene. Han var en lidenskapelig tilhenger av Hitlers *endelige løsning*, og han lyktes i å radikaliserer sin egen bevegelse ved hjelp av nazistisk raseideologi. (Til og med så sent som i 1999, var den arabiske oversettelsen av Hitlers *Mein Kampf* den sjette mest solgte boken blant palestinere i «de okkuperte områdene».)⁷⁵ Dessverre farger denne arven fortsatt holdningen til det palestinske lederskapet. Foran en stor forsamling i 2013 fremhevet

72 Rubin, *Revolution until Victory?*, s. 66

73 Ibid., s. 180

74 The Washington Post, 29.03.1970; L. Murawiec, *The Mind of Jihad* (Cambridge University Press, 2008), s. 34-41

75 Ifølge PAs dagsavis Al-Hayat Al-Jadida, 02.09.1999; MEMRI: *Hitler's Mein Kampf In East Jerusalem And PA Territories*, 01.10.1999

PAs president Mahmoud Abbas, Haj Amin al-Husseini som en rollemodell for palestinerne.⁷⁶ For å kunne forstå det miljøet som Oslo-avtalen vokste frem i, er det viktig at vi gjør oss litt kjent med denne figuren, som – ifølge Yassir Arafats yngre bror og søster – hadde vært som en farsfigur og mentor for ham.⁷⁷

Historien om Haj Amin al-Husseini begynner ved slutten av 1. verdenskrig, da Folkeforbundet i all hast delte Det ottomanske riket inn i mindre administrative områder. Nye grenser ble trukket opp for et område som ble kalt Palestina og lagt under britisk administrasjon. Men de

Nazistiske «Palästina»-flagg fra 2. verdenskrig.

76 «Vi må huske pionerene, stormuftien av Palestina, Haj Muhammad Amin Al-Husseini, samt Ahmad Al-Shukeiri, grunnleggeren av PLO» – Mahmoud Abbas, 04.01.2013. Rapportert av Israel National News, 11.10.2013.

77 Ibid.; Arafat selv refererte til muftien som sin «modell og helt», og sa at også han hadde vært en av muftiens soldater under krigen i 1948., Palestinsk dagsavis Al-Quds, 02.08.2002; se også S. Ben-Ami, Scars of War, Wounds of Peace: The Israeli-Arab Tragedy, (Oxford University Press, 2007), s. 214

araberne og jødene som befant seg i dette nye området, hadde ingen særegen «palestinsk» kultur som bandt dem sammen.⁷⁸ (Forut for det britiske mandatet var det bare kart fra den vestlige verden som ga dette området betegnelsen Palestina. Hverken for ottomanerne eller for regionens innbyggere var området kjent under det navnet.⁷⁹) I et forsøk på å forene «det palestinske folket», innsatte britene en ny arabisk leder som skulle erstatte den tidligere muftien av Jerusalem. Mannen de valgte var Haj Amin al-Husseini, og de ga ham en utvidet tittel i tråd med de nye grensene: «Stormuftien av Palestina».⁸⁰

Men stormuftien de hadde innsatt viste seg vanskelig å kontrollere. Han var ikke sen med å egge araberne til religiøs strid mot sine jødiske naboer, til tross for at de i århundrer hadde levd sammen i relativt fredelig sameksistens.⁸¹ Ettersom den jødiske flyktingestrømmen fra Europa begynte å tilta, økte de sosiale spenningene i «Palestina». Så, i 1936, brøt *det arabiske opprøret* ut, noe som førte til en bølge av dødelige angrep mot jødene. Britene beordret at al-Husseini skulle pågripes for sin medvirkning til opprøret, men han kom seg unna og dro i eksil.

Etter å ha tilskyndet en massakre som ødela det 2000 år gamle jødiske samfunnet i Bagdad, satte al-Husseini kursen mot Tyskland.⁸² 6. november 1941 kom han til Berlin, og bare tre uker senere fikk han audiens hos Hitler. Dette møtet beskriver han i sine erindringer etter krigen:

«Vår grunnleggende forutsetning for å samarbeide med Tyskland var frie hender til å utrydde hver eneste jøde i Palestina og den arabiske verden. Jeg bad Hitler om et bindende løfte som ville tillate oss å løse *det jødiske problem* på en måte som passet våre nasjonale og rasemessige ambisjoner, i samsvar

78 «Palestina var en del av provinsen Syria. Politisk var ikke araberne i Palestina uavhengige i den forstand at de dannet en egen politisk enhet.» – Den høyere arabiske komitéens representant til FN i mai 1947, M.A. Rydelnik, Understanding the Arab-Israeli Conflict, s. 183

79 Encyclopedia Britannica, Palestine under Ottoman Rule; Afternoon Map: Ottomanske og arabiske kart over «Palestina»

80 A. Gerolymatos, Castles Made of Sand: A Century of Anglo-American Espionage and Intervention in the Middle East, kap. 8

81 «I august 1929, som svar på muftiens utrop om at 'den som dreper en jøde er sikret en plass i den kommende verden', gikk arabere berserk i hele Palestina, og etterlot 133 jøder døde og 339 sårede», Dalin & Rothman, Icon of Evil: Hitler's Mufti and the Rise of Radical Islam (New York: Random House, 2008), s. 30

82 Fordham International Law Journal, 2002, vol. 26:656, s. 673

med de vitenskapelige metodene som Tyskland hadde funnet opp i håndteringen av sine jøder. Svaret jeg fikk var: 'Jødene er dine'.»⁸³

Det er også mulig at muftien kan ha påvirket nazistene i deres beslutning om å utrydde Europas jøder. Da han først ankom Berlin, var nazistenes praksis å deportere jødene, og beslutningen om å utrydde dem ble ikke formelt vedtatt før rundt tre måneder senere.⁸⁴ På den tiden var det få land som var villige til å ta imot jødiske flyktninger, men nazistene hadde i det minste delvis bifalt en forvisning av dem til «Palestina».⁸⁵ Juridiske dokumenter som kom frem etter krigen viser at muftien gjorde alt han kunne for å overbevise nazilederne om å stoppe strømmen av jøder til Palestina. Dette ville åpenbart ha gitt dem færre valgmuligheter når det gjaldt å kvitte seg med Europas jøder.⁸⁶ Følgende vitneforklaring ble avlagt under rettssaken mot Adolf Eichmann, som var den som hadde

Haj Amin al-Husseini møter Adolf Hitler.

- 83 Fra Haj Amin al-Husseinis etterkrigsmemoarer. (Jeg har ikke vært i stand til å sjekke den opprinnelige arabiske avskriften, men det refereres ofte til den engelske oversettelsen, og dens autenticitet synes ikke å være omstridt.)
- 84 Den formelle beslutningen om å utrydde jødene ble truffet på Wannsee-konferansen, 20.01.1942.
- 85 Adolf Eichmann besøkte Palestina i 1937 for å undersøke muligheten av å sende de europeiske jødene dit.
- 86 I sin vitneforklaring under Nürnbergprosessen 6. august 1947, sa den tyske kommandanten Wilhelm Melchers: «Muftien gjorde sine protester kjent overalt, i utenriksministerens og statsministerens sekretariat og i andre SS-hovedkvarter», Israel National News, 08.10.2013

administrert utryddelsesprogrammet. Vitnet, Dieter Wislicency, var en kollega av Eichmann fra Det tredje rikets avdeling for jødiske anliggender.

«Muftien er en svoren fiende av jødene og har alltid kjempet for idéen om å utrydde jødene ... Muftien er en av opphavsmennene til den systematiske utryddelsen av europeisk jødedom, og han har blitt en fast kollega, partner og rådgiver til Eichmann og Himmler i gjennomføringen av dette programmet.»⁸⁷

Wislicency bidro også med følgende vitnesbyrd i en skriftlig erklæring til Nürnberg-domstolen:

«Etter min mening spilte stormuftien, som har vært i Berlin siden 1941, en rolle i den tyske regjeringens beslutning om å utslette Europas jøder, hvis betydning ikke må undervurderes. Han kom gjentatte ganger med forslag til de ulike myndighetene som han var i kontakt med, fremfor alt overfor Hitler, Ribbentrop og Himmler, om utslettelsen av europeisk jødedom. Han betraktet det som en bekvem løsning på Palestinas problem. I sine radiosendinger fra Berlin overgikk han oss i anti-jødiske angrep. Han var en av Eichmanns beste venner og har hele tiden egget ham til å akselerere utryddelsestiltakene.»⁸⁸

Under krigen var muftien hovedtalsmann for Det tredje riket overfor den muslimsk-arabiske verden. Nazistene ga ham en mikrofon, og de ukentlige radioprogrammene hans ble sendt over hele Midtøsten. Dette var tonen i hans budskap:

«Arabere! Reis dere som én [mann] og kjemp for deres guddommelige rettigheter. Drep jødene hvor dere enn finner dem. Dette behager Allah, historien og religionen. Dette redder deres ære.»⁸⁹

- 87 Utdrag fra dokument nr. 281, overlevert under rettssaken mot Adolf Eichmann 24.05.1961, sesjon 50, s. 915. (Wisliceny trakk senere tilbake påstanden om at muftiens tette samarbeid også hadde inkludert Himmler.)
- 88 Erklæringen fra Dr. Kasztner ble også gjengitt i The Victoria Advocate, 15.09.1947.
- 89 Hentet fra en av radiosendingene hans, 01.03.1944, C. Morse, The Nazi Connection to Islamic Terrorism, s. 62

Med disse programmene ble han enormt populær i hele den muslimske verden, og i 1943 brukte han sin innflytelse til å rekruttere den første ikke-tyske Waffen-SS-divisjonen.⁹⁰ Denne styrken på rundt 17.000 muslimske soldater skulle bli ansvarlig for å myrde mesteparten av Bosnias jøder.

Jeg mener det er rimelig å påstå at hundretusener av jøder kunne ha vært spart hvis ikke det hadde vært for muftiens kriminelle handlinger. Men han unnslopp dessverre påtale, og fikk derfor mulighet til å forgifte en ny generasjon med sin folkemorderiske ideologi.⁹¹

«Muftien klarte så vidt å unngå å bli tiltalt for forræderi ved å flykte til Egypt i 1946. Der gjorde han den unge Yassir Arafat, som på den tiden bodde i Kairo, til sin protesjé. Muftien importerte i all hemmelighet en tidligere nazikommandant til Egypt for å lære opp Arafat og andre tenåringsrekrutter i detaljert geriljatakikk. Arafat var en flink elev; muftien var så stolt av ham at han til og med lot som om de to var i slekt.»

– The Washington Times⁹²

Haj Amin al-Husseini døde i Libanon i 1974, og samme år anerkjente Den arabiske liga PLO som «det palestinske folkets eneste rettmessige representant». Dette må araberne trolig ha tolket som en legitimering av Arafat som Husseinis etterfølger overfor den arabiske verden. Måneden etter fikk Arafat – som aller første representant for en ikke-statlig organisasjon – anledning til å tale under en plenumsesjon i FNs generalforsamling. For palestinerne og PLO betød denne utviklingen at kampen deres fikk internasjonal anerkjennelse. Men for israelerne ville selv den ringeste oppfatning av Yassir Arafat som stormuftiens arvtaker bare bidra til å stemple ham som nazist. Som et uttrykk for denne forståelsen refererte Menachem Begin, Israels tidligere statsminister, til datidens PLO som en «nazi-organisasjon» og til dets charter som «et arabisk Mein Kampf».⁹³

90 Dette var Waffen-SS divisjon 13 (kjent som Handschar, som betyr «sabel»).

91 «Yassir Arafats mentor, stormuftien Haj Amin Husseini, vervet ham til Det muslimske brorskap der han fikk sin første militære trening under veiledning av tidligere nazister», M. Küntzel, Jihad and Jew-Hatred, s. 114

92 The Washington Times: *Yassir Arafat: Nazi trained*, 09.08.2002

93 C. Shindler, A history of modern Israel (Cambridge University Press, 2008), s. 155

Muftiens mørke arv lever videre.

Arafats hemmelige bak-kanal

Det plutselige oppsvinget i PLOs internasjonale anerkjennelse i 1974 markerte et vendepunkt i den arabisk-israelske konflikten. Bare ett år tidligere hadde en koalisjon av arabiske nabostater for tredje gang lidd et ydmykende militært nederlag mot Israel, og de sto nå klare til fullt ut å støtte en ny politisk strategi. PLO skulle bli deres politiske forlengede arm under en fane av palestinsk nasjonalisme. Perioden mellom 1967 og 1974 er blitt beskrevet som «palestiniseringen» av den arabisk-israelske konflikten.⁹⁴

Frem til da hadde ikke det internasjonale samfunnet betraktet palestinerne som en egen rettmessig part i konflikten, og de ble heller ikke regnet for å utgjøre noen særegen nasjonalitet.⁹⁵ (Palestinerne har hverken eget morsmål, en særegen kultur, egen kokekunst eller andre karakteristiske kjennetegn som vanligvis forbindes med etnisk identitet. Det har heller

94 Hilde H. Waage, «Norwegians? Who needs Norwegians?» *Explaining the Oslo Back Channel: Norway's Political Past in the Middle East*, oktober 2000, paragraf 1.2

95 Ibid.

aldri blitt funnet noen palestinske mynter eller andre arkeologiske gjenstander.) Generelt sett ble disse araberne hverken benevnt eller ansett som palestinere før etter 1967.⁹⁶ Det var først etter Seksdagerskrigen, da Israel erobret *de okkuperte områdene* fra Egypt og Jordan, at araberne i disse områdene plutselig så ut til å «huske» sin palestinske identitet. Ifølge tidligere PLO-terrorist og nå bestselgende forfatter Walid Shoebat, fant denne overgangen sted over natten:

«Hvordan har det seg at jeg 4. juni 1967 var en jordaner, og over natten ble en palestiner? ... Vi hadde ikke noe spesielt imot jordansk styre. Læren om ødeleggelsen av Israel var en avgjørt del av pensum, men vi så på oss selv som jordanere helt til jødene returnerte til Jerusalem. Da ble vi plutselig palestinere – de fjernet stjernen i det jordanske flagget, og vips hadde vi et palestinsk flagg.»⁹⁷

De arabiske statene bidro dermed til å blåse liv i den relativt nye idéen om palestinsk nasjonalisme som et politisk våpen mot Israel, og «palestinerne» hilste støtten deres velkommen. Den tidligere lederen for PLOs militære avdeling, Zuheir Muhsin, forklarte dette tydelig under et intervju i 1977:⁹⁸

«Det er ingen forskjeller mellom jordanere, palestinere, syrere og libanesere. Vi er alle del av ett folk, den arabiske nasjonen. Det er bare av politiske grunner at vi nøye understreker vår palestinske identitet. ... Ja, eksistensen av en egen palestinsk identitet tjener bare taktiske formål. Opprettelsen av en palestinsk stat er et nytt redskap i den pågående kampen mot Israel.»

Med støtten fra de arabiske statene var PLO klar til å fylle et maktvakuum i *de okkuperte områdene*. Men hvis det skulle opprettes noen form for palestinsk selvstyre der, ville det til sist kreve forhandlinger med et Israel som ikke var på talefot med PLO. Før Oslo-avtalen hadde det vært ulovlig for israelere å ha kontakt med PLO, siden det var en

96 H. Waage, paragraf 3.1

97 Shoebat.com, 08.09.2010

98 Sitat av Zuheir Muhsin (tidligere leder for PLOs militære avdeling og medlem av dets eksekutivråd), gjengitt i den nederlandske dagsavisen Trouw, mars 1977.

selverklært terrororganisasjon. PLOs charter krevde tilintetgjørelse av hele Israel gjennom vold, og dette standpunktet måtte endres før israelerne offisielt kunne åpne opp for en dialog. Denne hindringen innebar at PLO trengte hjelp av en tredje part som kunne etablere en hemmelig bak-kanal for kommunikasjon med israelerne.

I 1979 sa Norge seg villig til å opprette denne bak-kanalen. På det tidspunktet var Midtøsten i kaos. Som følge av den islamske revolusjonen i Iran mistet Israel en stor oljeleverandør, og i tillegg sto de overfor en boikott fra den øvrige arabiske verden. USA spurte Norge om å garantere salg av sin nordsjøolje til Israel, men Norge fryktet at PLO ville gjengjelde en slik garanti gjennom å angripe de rundt 1000 norske soldatene som var en del av FNs fredsbevarende styrke i Libanon. Derfor sendte Norge sin diplomat Hans Longva for å be om forsikringer fra Yassir Arafat.⁹⁹ Etter å ha tenkt seg om et øyeblikk, sa Arafat at han ikke hadde noen innvendinger mot en slik norsk garanti til Israel, på én betingelse – at Norge, når det måtte trenges, ville sørge for en hemmelig bak-kanal for forhandlinger med Israel.¹⁰⁰ Norge hadde utviklet noen svært tette bånd til Israel, og dette gjorde Arafat meget interessert i å rekruttere norsk diplomati som en talsmann for PLO. Den norske regjering ble sjokkert over Arafats forespørsel, men fra 1979 og fremover gjorde norske myndigheter vedvarende anstrengelser for å innfri Arafats forespørsel.¹⁰¹ Slik ble døren åpnet for det som til slutt skulle bli til Oslo-kanalen.

Denne utviklingen var uventet, siden Norge på den tiden fortsatt var et av de landene i verden som hadde den mest restriktive politikken overfor PLO.¹⁰² Under avstemningen om PLOs observatørstatus i FN i 1974, var Norge en av kun 8 nasjoner som stemte imot. Tidligere partisekretær i Arbeiderpartiet, Haakon Lie, uttalte på den tiden at det norske folk «aldri [har] godtatt at terrororganisasjoner skal kunne skyte seg inn i FN.»¹⁰³ Det ville ikke være en overdrivelse å si at araberne oppfattet Norge som det

99 Dagbladet: *Arafat oppfant Oslo-kanalen*, 09.01.2001

100 «Hr. Arafat sa, etter å ha reflektert i bare noen få sekunder, 'jeg vil ikke ha noen innvendinger mot en slik norsk garanti til Israel, på én betingelse, at når jeg trenger en hemmelig bak-kanal til Israel, sørger dere for det'.» – Hans Longva, Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

101 Ifølge historiker Hilde H. Waage, Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

102 H. Waage, 3.2 (med henvisning til Johansen 1977, s. 88)

103 Ibid. (med henvisning til Johansen 1979, s. 54)

minst imøtekomende landet med hensyn til palestinske ambisjoner.¹⁰⁴ De arabiske statene hadde heller ikke vært villige til å akseptere noen norsk deltagelse i de arabisk-israelske forhandlingene, siden Norge i deres øyne var altfor partisk i sin støtte til Israel.¹⁰⁵

Israels beste venn

Norge var et av de første land som anerkjente staten Israel og hadde også trolig blitt dets mest trofaste støttespiller. Den norske politikeren Trygve Lie (ikke i slekt med Haakon Lie) var generalsekretær i FN da Israel ble opprettet i 1948, og han sørget personlig for at Israel fikk internasjonal anerkjennelse og fullt FN-medlemskap i 1949. Trygve Lie så til og med på opprettelsen av Israel som sitt eget skaperverk.¹⁰⁶ Norge holdt Israel i hånden da hun tok sine første skritt, og etterhvert som hun vokste til fortsatte Norge å vise omsorg overfor den unge staten som en storesøster og mentor. Et nært forhold utviklet seg mellom arbeiderpartiene i Norge og Israel, og resultatet ble at israelske interesser kom til å dominere norsk utenrikspolitisk agenda i Midtøsten.

Ved flere tilfeller sa Norge seg villig til å risikere internasjonal isolasjon ved å bistå Israel på måter som ingen andre ville. Et lysende eksempel var det kontroversielle tungtvannssalget i 1959, som resulterte i utviklingen av israelsk atomvåpen. (Norge var det første landet som begynte med kommersiell produksjon av tungtvann, og er et av kun ti land som noensinne har hatt denne produktive kapasiteten.) Fortrinnet av å ha en kjernefysisk avskrekking ville gi den israelske forsvarsevnen et stort løft. Norge hadde fra første stund fremholdt at tungtvannet bare skulle brukes til fredelige kjernekraftformål, men de fattet stadig større mistanke om at Israel hadde noe annet i tankene. Særlig fordi Israel gjentatte ganger understreket at de ikke var interessert i å kjøpe billigere tungtvann fra USA på grunn av landets strenge kontrollbestemmelser. I Norge var det likevel en så sterk sympati for Israel på denne tiden at avtalen gikk igjennom, og det til og med bak ryggen på Stortinget.¹⁰⁷ I senere debatter

¹⁰⁴ Ifølge den palestinske diplomaten Omar Kitmitto, Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

¹⁰⁵ H. Waage, 2.6

¹⁰⁶ Ibid.

¹⁰⁷ V. Selbekk, Korset og Davidsstjernen. Norge, jødene og Israel – fra 1814 til idag, s.186

om saken har flere av de involverte innrømmet at de forsto Israels intensjoner. De valgte likevel å godkjenne avtalen, selv om det satte Norges forhold til USA, sin hovedallierte, på spill. Det var dessuten fare for at saken kunne undergrave Norges rolle som pådriver for internasjonal atomvåpenkontroll.

«Det fantes en tid da Det norske arbeiderparti var noe i nærheten av det mest israelfvennlige partiet i hele verden. Og den største israelfvennen av dem alle var Haakon Lie.»

– Dagen¹⁰⁸

Haakon Lie, som var Arbeiderpartiets partisekretær i mer enn 20 år fra 1945, personifiserer de nære båndene som partiet hadde til Israel. Helt siden landets tilblivelse i 1948 fulgte han det tett og utviklet så gode relasjoner til dets politiske elite, at da Israel følte seg som mest presset, var det ham de vendte seg til for moralsk støtte.¹⁰⁹ Under Seksdagerskrigen i 1967 var han sannsynligvis den eneste utenlandske topp-politiker som var til stede da Jerusalem ble gjenerobret, og han bevitnet det historisk sterke øyeblikket da jødene igjen kunne gå frem til Klagemuren for å be. Med stor jubel og glede kom Lie opp til statsminister Levi Eskhol foran Klagemuren, der de to meningsfellene omfavnet hverandre.¹¹⁰

Dette står i skarp kontrast til dagens situasjon, der Norge viser stadig økende antipati overfor Israel. Allerede i 2006 kom israelske regjeringskilder med følgende uttalelse: «Norge er i dag verdens mest Israel-fiendtlige land».¹¹¹

«Det finnes ikke et tilsvarende eksempel på en utenrikspolitisk snuoperasjon så grunnleggende som den Norge og norsk opinion har gjennomgått i forhold til Israel og PLO.»

– Aftenposten¹¹²

¹⁰⁸ Dagen: *Haakon Lie - Israels beste venn*, 29.10.2013

¹⁰⁹ V. Selbekk, s. 175

¹¹⁰ Ibid., s. 178

¹¹¹ Dagbladet: *Norge er det mest Israel-fiendtlige landet i verden*, 27.09.2006; «Norges Midtøsten politikk har plassert vårt land blant de mest anti israelske statene i den vestlige verden», IKAJ: NORGE OG HAMAS, 01.06.2014

¹¹² Aftenposten: *Skuffelsens omvendelse*, 03.12.2012

Vendepunktet

Seksdagerskrigen i 1967 regnes som den hendelsen som fikk Norge og resten av den vestlige verden til virkelig å vende seg mot Israel. Det er bemerkelsesverdig at denne krigen, som førte til gjenerobringen av Jerusalem – og dermed også oppfyllelsen av sentrale bibelske profetier – i tillegg skulle føre til en allmenn internasjonal politisk holdningsendring overfor Israel. I dette ser vi også oppfyllelsen av Sakarja 12.3, idet Jerusalem klart er blitt «...en løftestein for alle folkeslag. Hver den som prøver å løfte den, skal bare rive seg opp. Men alle jordens folkeslag skal samle seg mot byen.»

Men en så sterk israelsvenn som Det norske Arbeiderparti, med regjeringsmonopol i flere tiår etter krigen, ville ikke uten videre endre holdning til Israel. Da forandringen til slutt kom, var det med hjelp av en ny generasjon i Arbeiderpartiets ungdomsorganisasjon AUF.¹¹³ I kjølvannet av Seksdagerskrigen hadde AUF stilt seg tydelig på palestinerne side, og i tiden som fulgte jobbet de tålmodig og iherdig for at moderpartiet skulle følge etter.¹¹⁴ Partisekretær i AUF fra 1971, Bernt Bull, sier at AUF «dyttet i gang en prosess i et parti som tidligere hadde vært totalt dominert av en pro-israelsk holdning.»¹¹⁵ Slik lød forslaget som førte til flertall for palestinerne frigjøringskamp, på AUFs landsmøte i 1971:

«Forutsetningen for en varig fred må være at staten Israel opphører å eksistere som en jødisk stat, og at det opprettes en progressiv palestinsk stat hvor alle etniske grupper kan leve sammen side om side under full likestilling.»¹¹⁶

Ungdomsfylkingens nye syn vekket kraftige reaksjoner i moderpartiet, men AUF var ikke de som ba om unnskyldning for det. Deres nyorientering var kommet for å bli, og hvis den i tillegg kunne få det til å koke litt hos den *gamle garde*, var ikke det noe minus.

«Vi kjørte ikke frem disse standpunktene kun fordi de var radikale, eller fordi vi ønsket å konkurrere med SUF [Sosia-

113 H. Waage, 3.1

114 Arbeiderhistorie 2011, s. 128

115 Ibid., s. 137

116 Ibid. (med henvisning til AUFs landsmøteprotokoll 1971), s. 123

listisk Ungdomsforbund]. Det vi gjorde derimot, var at vi hele tiden prøvde å finne saker som kunne provosere Arbeiderpartiets partikontor mest mulig, som vi visste at partiledelsen ville bli grønne av forbannelse over. Spesielt Haakon Lie. I denne sammenhengen var Midtøsten-spørsmålet helt perfekt.»

– Jan Otto Hauge, formann i Oslo AUF på slutten av 60-tallet¹¹⁷

Slik var AUFs standpunkt i denne saken – en kampsak som skulle bli deres kanskje aller viktigste, like til vår tid. Dette understrekes av den overskriften AUF fikk i Arbeiderpartiets årbok fra 2011. Det overordnede temaet dette tragiske året var *De politiske ungdomsorganisasjonene på venstresiden*, og overskriften på kapitlet om AUF lyder: *Protest og pragmatisme. AUF og Midtøsten-konflikten 1967-81.*¹¹⁸ Her dokumenterer Arbeiderpartiets eget organ hvordan AUF med tiden lyktes i å få moderpartiet til å innta en pro-palestinsk holdning.

Gjennombruddet de ventet på kom under et møte i Oslo Arbeidersamfunn høsten 1979. I sitt innlegg om temaet *Norge og PLO* utfordret AUF-formann Thorbjørn Jagland forsamlingen ved å si at «DNA [Det norske Arbeiderparti] må vise solidaritet med palestinerne kamp».¹¹⁹ (Det er verdt å merke seg at Utøyas ferge, M/S Thorbjørn, som er navngitt etter Jagland, er malt i fargene til det palestinske flagget. Se side 17.) Uttalelsen i etterkant resulterte i et vedtak som viste at Oslo Arbeidersamfunn langt på vei sto klar til å anerkjenne PLO. Arbeiderpartiets årbok fra 2011 gjengir at «for AUF og Jagland må denne uttalelsen ha fortonet seg som en seier. Et vedtak i Oslo Arbeidersamfunn, og spesielt på denne tiden, hadde stor betydning i Arbeiderpartiet. Det var det største partilaget i Arbeiderpartiet, og omfattet fremtredende tillitsmenn både i fagbevegelsen og partiet. Samtidig var vedtaket enstemmig.»¹²⁰

Under de påfølgende årene kom Arbeiderpartiets pro-palestinske vedtak på løpende bånd. «På landsmøtet i 1981 ble det vedtatt å utdype kontakten med PLO.»¹²¹ «I 1982 vedtok Arbeiderpartiet at det måtte

117 Ibid., s. 136

118 Dette avslørende dokumentet (publisert i kjølvannet av 22. juli-angrepene) kan lastes ned gratis fra www.arbark.no.

119 T.R. Strandå, Arbeidernes Ungdomsfylking og Midtøsten-konflikten, 1948-1996 (2010), s. 79

120 Arbeiderhistorie 2011, s. 142

121 Ibid., s. 145

opprettet en palestinsk stat, og i 1983 ble PLO anerkjent. På dette tidspunktet var Arbeiderpartiet blitt et opposisjonsparti og presset hardt på for en offisiell holdningsendring overfor PLO i årene som fulgte.»¹²²

En stor sak på 80-tallet var hvorvidt Norge skulle tillate PLO å åpne et informasjonskontor i landet eller ikke. Den borgerlige regjeringen fra 1981 var en klar motstander av dette, og utenriksminister Svann Stray hadde under et besøk i Israel i 1983, nektet plent å møte Yassir Arafat på grunn av PLOs terroraksjoner. «Dette syntes AUFs nestleder [Jens Stoltenberg] nærmest var utrolig. Det var ikke PLO som var ansvarlig for terror i Midtøsten, det var regjeringen Begin [Israels daværende statsminister].»¹²³

Det ideologiske skillet mellom AUF og den gamle garde ble stadig mindre, ettersom en ny generasjon ble innlemmet i moderpartiet. Det omstridte informasjonskontoret ble umiddelbart anerkjent i 1986, så snart Arbeiderpartiet igjen satt med makten, og i 1989 ble det opprettet diplomatiske forbindelser med PLO. Ved utgangen av 80-tallet var Arbeiderpartiet blitt den største pådriveren for en total reversering av norsk Midtøsten-politikk.

Pro-palestinske holdninger hadde nå blitt det politisk korrekte. Dette hadde en kaskade-effekt som spredte seg over hele den politiske linjen, noe tidligere Høyre-leder Kåre Willoch er et eksempel på. I perioden 1981-86 var han statsminister for en tydelig pro-israelsk borgerlig regjering, men kort tid etter at Arbeiderpartiet kom tilbake til makten, ble han en av samfunnets mest pro-palestinske figurer.

Per 1993 hadde også norsk opinion nådd et vippepunkt. Oslo-avtalens oppsiktsvekkende suksess utløste følelser av nasjonal stolthet og førte til at nordmenn flest var villige til å «utvide» sitt perspektiv. Tross alt hadde det lille, ubetydelige Norge lyktes som megler i en konflikt der ingen av stormaktene hadde greid å komme noen vei. Som borgere av en liten og sårbar nasjon, var nordmenn flest også tilbøyelige til å identifisere seg med palestinerne, som de nå oppfattet som en legitim minoritet som trengte deres støtte.

Det kan virke som om Norge, som et direkte resultat av Oslo-avtalen, i dag er blitt et av de mest Israel-fiendtlige land i Vesten. Det ironiske er at nøkkelen til Oslo-kanalens suksess viste seg å være Norges tradisjonelle

rolle som Israels beste venn. Som vi skal se i neste avsnitt, utnyttet Arbeiderpartiet dette nære forholdet, og de førte Israel inn i en felle som var nøye planlagt av Yassir Arafat, Israels svorne fiende. Det er ikke dermed sagt at nordmennene forsto hva som skulle bli utfallet av alt dette, men med tanke på Arafats historie burde de virkelig ha visst bedre enn å stole på hans gode intensjoner. Prisen for denne naiviteten ble til «Israels 20-årige mareritt».¹²⁴

Oslo blåser nytt liv i PLO

Oslo-avtalen var en overraskende utvikling som syntes å redde PLO fra sammenbruddets rand.¹²⁵ Situasjonen deres hadde endret seg dramatisk siden 1979, da Arafat tok initiativet til Oslo-kanalen. PLO hadde lidd en rekke alvorlige nederlag som hadde etterlatt dem bankerott og politisk isolert fra sine tradisjonelle allierte. Da PLO endelig nådde frem til forhandlingsbordet under *Oslo*, befant de seg i en særdeles svak posisjon uten makt og innflytelse. Ifølge Ron Pundak, en sentral person i det israelske forhandlingsteamet, «var PLO nesten dødt før *Oslo*».¹²⁶ Det virket som om en avtale med Israel var Arafats eneste håp om å overleve politisk.

Svekkelsen av PLO begynte i 1982, da organisasjonen ble fordrevet fra sin høyborg i Sør-Libanon. Deres ledere ble forvist til det fjerne Tunis, der de ble værende frem til *Oslo*. Uten en operasjonsbase i Israels umiddelbare nærhet mistet Arafat muligheten til å koordinere den væpnede kampen mot Israel. Denne isoleringen førte også til en marginalisering av PLOs lederskap i *de okkuperte områdene*, der rivaliserende grupper som Hamas i stadig større grad utfordret lederskapets status.¹²⁷

Stilt overfor begrensede muligheter, valgte Arafat å fokusere på diplomati og utvikling av internasjonale støttestrukturer. Målet hans var å vinne større internasjonal anerkjennelse, slik at han kunne presse israelerne til direkte forhandlinger med PLO om opprettelsen av et palestinsk selvstyre. En slik forhandlingsløsning ville gi PLO en operasjonsbase innenfor *de*

122 T.R. Strandå, s. 85

123 Ibid., s. 95

124 Jerusalem Post: *Israel's 20-year nightmare*, 12.09.2013

125 The Oxford Encyclopedia of the Islamic World: PLO

126 Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

127 H. Waage, 1.7, 1.9

okkuperte områdene, noe som ville gjøre dem i stand til å fortsette den væpnede kampen mot Israel (hvilket er nøyaktig hva som skjedde under *Oslo*). Men israelerne var ikke rede til å stole på en organisasjon som hadde tatt på seg ansvaret for utallige terrorangrep mot israelske sivile.

Arafat trengte hjelp av en agent som sto i et såpass nært forhold til Israel at den evnet å overtale dem til å forhandle direkte med PLO. Forandringene som allerede hadde begynt å skje i Det norske Arbeiderparti, gjorde dem til den ideelle kandidat. Nyttårsaften 1982 dro en offisiell Ap-delegasjon ned til Tunis, etter invitasjon fra Arafat, for å besøke PLOs lederskap.¹²⁸ (På dette tidspunktet var ikke Arbeiderpartiet i regjering, noe som ga dem større frihet til å vinne nytt politisk terreng uten at det innebar en endring av norsk utenrikspolitikk.) Under dette møtet presset Arafat igjen på for å få Norge til å åpne en hemmelig bak-kanal til israelerne. Ifølge en rapport bestilt av Utenriksdepartementet, «fulgte Thorvald Stoltenberg opp Arafats initiativ med betydelig entusiasme. ... Stoltenberg satte fredstoget i bevegelse. Siden 1982 utviklet han, først som en aktiv Arbeiderparti-politiker, og så, i sine to perioder som utenriksminister, de viktige initiativene som ble tatt vis-à-vis PLO, men han var nøye med å opprettholde relasjonene med israelerne. ... Da Arbeiderpartiet gjenvant makten i mai 1986, tok den nye regjeringen straks til orde for en mer PLO-vennlig tilnærming, noe som signaliserte et vendepunkt i norsk Midtøsten-politikk.»¹²⁹

I desember 1987 brøt det ut opptøyer i *de okkuperte områdene*, noe som raskt ballet på seg og ble til et storstilt palestinsk opprør, bedre kjent som «den første intifadaen». Dette førte nesten til borgerkrig i *de okkuperte områdene*, og det ble klart at PLO ikke hadde kontroll over situasjonen.¹³⁰ Samtidig befant Israel seg under sterkt press (både innenfra og utenfra) når det gjaldt å nå frem til en ferdigforhandlet avtale med palestinerne. I 1988 valgte så kong Hussein av Jordan å trekke tilbake sine territoriale krav på *Vestbredden*, noe som ga Arafats krav et stort løft. PLO hadde med ett fått et nytt utgangspunkt for å oppnå internasjonal anerkjennelse, men opplevde samtidig at dets status i *de okkuperte områdene* var truet av rivaliserende grupper som ledet intifadaen. Arafat var nå tilstrekkelig motivert til å inngå de kompromissene som trengtes for

128 Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

129 H. Waage, 4.2

130 Ibid., 4.3

å kunne posisjonere PLO som en forhandlingspartner med Israel. I desember 1988 tok han for aller første gang offisielt avstand fra all bruk av terror og anerkjente Israels rett til å eksistere. Som et resultat regnet nå de fleste i det internasjonale samfunnet PLO som en troverdig partner for fred med Israel.

Den norske Arbeiderparti-regjeringen nølte ikke med å belønne PLO med status. I januar 1989 fløy Thorvald Stoltenberg til Tunis for å møte Arafat i det første offisielle besøket foretatt av en sittende norsk utenriksminister. På dette møtet understreket Arafat hvilken viktig rolle Norge kunne spille på grunn av sine nære bånd til Israel: «Norges posisjon som en av Israels beste venner bør utnyttes i den pågående fredsprosessen.» Stoltenberg var enig og pekte på at det var «nettopp dette nære vennskapet som gjorde det mulig for Israel å betrakte Norge som en medspiller med Israels beste interesser for øyet».¹³¹ Arafat presenterte så en plan som var nesten identisk med den som ble vedtatt fire år senere under *Oslo*. Han foreslo å arrangere hemmelige møter i Oslo, der PLO kunne ha direkte kontakt med israelerne gjennom en tredjepart. Han foreslo videre at et norsk forskningsinstitutt kunne brukes som et dekke for disse møtene. Sammen ble de enige om at Det norske utenriksdepartement skulle dekke alle omkostningene.¹³² Så ba Arafat Stoltenberg om å meddele Det israelske utenriksdepartement at PLO nå var klar til å forhandle på et hvilket som helst nivå. Stoltenberg gikk inn for oppgaven med iver og entusiasme, og fra da av ble det norske engasjementet trappet opp.¹³³

Men israelerne var overhodet ikke interessert i Stoltenbergs tilbud om å opprette en bak-kanal. Mens Arafats oppgivelse av terror og anerkjennelse av Israel så ut til å ha tilfredsstilt store deler av det internasjonale samfunnet, ville Israel fortsatt ikke ha noen kontakt med PLO. De foretrakk i stedet å forhandle med en demokratisk valgt palestinsk delegasjon. En ny generasjon av moderate palestinske intellektuelle hadde vokst frem i PLOs fravær, og det ble sagt at disse representerte et større håp om å sikre en varig fred.¹³⁴ En rekke forhandlingsinitiativ ble lansert basert på tanken om at selvstyre bedre kunne oppnås gjennom forhand-

131 Ibid., 4.4

132 Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

133 H. Waage, 4.4

134 Ibid., 1.2

linger med de mer nytenkende, lokale lederne, enn med et foreldet og udemokratisk PLO.

Stoltenberg var dypt skuffet over at israelerne så fullstendig hadde avvist tilbudet hans.¹³⁵ Planene han hadde om en norsk meglings måtte skrinlegges helt høsten 1989, da arbeiderpartiregjeringen for en kort periode ble erstattet av en borgerlig regjering. Den nye utenriksministeren fra Kristelig Folkeparti, Kjell Magne Bondevik, nektet bestemt å møte Arafat. Han tok raskt til orde for en mer kritisk innstilling til PLO, og en tydeligere anerkjennelse av Israels rett til å eksistere innenfor *sikre og godkjente grenser*.¹³⁶ Tidlig i 1990 uttalte han følgende under et intervju med pressen: «Gud har sin hånd med Israels folk på den måten at han vil verne om dets rett til land. Jeg har ikke sluttet å undre meg over Guds vernende hånd over Israels folk.»¹³⁷ Denne mannen virket ikke redd for å si at Israel er under Guds beskyttelse, og han syntes å forstå hvilken side av den beskyttelsen som Norge burde være på.¹³⁸

Dessverre varte den borgerlige regjeringen bare ett år, og i november 1990 var Stoltenberg tilbake som utenriksminister. Hans nye periode som utenriksminister sammenfalt med store geopolitiske forandringer, og disse bød på nye muligheter for engasjement i fredsprosessen. Norges bidrag under hans ledelse ville bli å overtale israelerne til forhandlinger med PLO.¹³⁹

På det tidspunktet sto PLO overfor en krise som førte dem like til sammenbruddets rand. Under eksiltiden i Tunis hadde PLO satset tungt på å utvikle internasjonale støttestrukturer. Den viktigste av dem forsvant i og med Sovjetunionens uventede kollaps – et land som tradisjonelt sett hadde støttet de arabiske statene med det militærutstyret de trengte i kampen mot Israel. Frem til da hadde Midtøsten-konflikten vært en arena for stormaktenes rivalisering på bakgrunn av den kalde krigen, og på det

135 Ibid., 4.4

136 Ibid.

137 Arbeiderbladet, 05.03.1990

138 Bondeviks syn er vanlig blant de som har studert krigene som det moderne Israel har utkjempet. Det er rapportert at en general fra West Point (USAs øverste militære akademi) en gang sa at «selv om det amerikanske militærakademiet studerer krig som utkjempes over hele verden, studerer de ikke Seksdagerskrigen - fordi det som opptrar West Point er strategi og taktikk, ikke mirakler», Israel National News, 16.05.2007

139 H. Waage, 4.5

grunnlaget fremmet Sovjet også PLOs utenriksforbindelser.¹⁴⁰ Da jernteppet falt, førte det ikke bare til at PLO mistet en av sine viktigste bidragsyttere. De ble også isolert fra det internasjonale samfunnet.

Disse tapene ble ytterligere forsterket av Gulfkrigen, som skapte et helt nytt koalisjonsmønster i regionen. De fleste arabiske statene befant seg nå plutselig i en hittil uhørt allianse med USA og Israel mot Irak. Det er blitt sagt at Arafats største tabbe var å støtte Saddam Hussein under hans invasjon av Kuwait i august 1990, et trekk som skapte avstand mellom PLO og dets viktigste arabiske allierte. PLO hadde mottatt omtrent halvparten av sin øvrige pengestøtte fra Kuwait og Saudi-Arabia, og deres utbetalinger stoppet umiddelbart.¹⁴¹ Dette plutselige økonomiske sammenbruddet førte til en oppløsningsprosess som rammet hele organisasjonen.¹⁴² Kuwait kom deretter med ytterligere represalier mot PLO ved brutalt å utvise mer enn 300.000 palestinske flyktninger.¹⁴³ I tillegg til å være bankerott og venneløs, ble PLO diskreditert av sine egne for å ha påført sitt folk lidelse. Organisasjonens lederstatus (som allerede var truet av den første intifadaen) ble dermed ytterligere svekket.¹⁴⁴ Tiden holdt på å renne ut for PLO når det gjaldt å få til en avtale med Israel.

Gulfkrigen hadde endret det politiske landskapet i Midtøsten fundamentalt, noe som åpnet opp for en annen tilnærming til fredsprosessen. På Madrid-konferansen i oktober 1991 ble palestinerne for aller første gang direkte representert i en offisiell internasjonal sammenheng, men bare under paraplyen av en jordansk delegasjon. (Dette var også de første direkte forhandlingene mellom Jordan-Syria-Libanon og Israel, hvis forhold hadde bedret seg i kjølvannet av Gulfkrigen.) Israel hadde kommet til *Madrid* på betingelsen av at ingen tjenestemenn fra PLO fikk lov til å delta i den palestinske delen av den jordanske delegasjonen – en del som i prinsippet bare skulle bestå av lokale ledere fra *de okkuperte områdene*. Men i praksis hadde ikke de lokale palestinske lederne noen fullmakt til å ta avgjørelser uten Arafats godkjenning. Israelerne ble snart klar over at de indirekte var i forhandlinger med PLO (via telefaks). Arafat fulgte en

140 Ibid., 1.4

141 Ibid., 1.5; The Oxford Encyclopedia of the Islamic World: PLO

142 Ibid., 1.5

143 Ibid.; Middle East Quarterly: *Kuwait Expels Thousands of Palestinians*, høsten 2012, s. 75-83

144 Den første intifadaen ble egentlig ikke avsluttet før i 1993 ved signeringen av Oslo-avtalen, som ga PLO / Fatah makt over rivaliserende grupper.

strategi som fikk forhandlingene til å gå i stå ved å stille umulige krav. Han hadde ikke tenkt å tillate at organisasjonen hans ble satt på sidelinjen av lokale ledere, som kanskje til og med ønsket fred. Nei, så lenge han ble frosset ut av fredsprosessen, ville han gjøre alt som sto i hans makt for å tvinge israelerne til å forhandle direkte med PLO (via hans hemmelige bak-kanal). Ved begynnelsen av 1993 hadde Madrid-prosessen gått helt i stå.¹⁴⁵

Oslo-kanalen var bygget på nærkontakt mellom arbeiderpartiene i Norge og Israel, der begge nettopp hadde fått regjeringsmakt idet Madrid-prosessen gikk i stå. Om enn nølende, var den nye israelske regjeringen omsider klar til å overveie det som tidligere hadde vært utenkelig – å forhandle direkte med PLO. De håpet at Arafat, som nå befant seg i en ytterst svak posisjon, endelig ville være rede til å gjøre de innrømmelser som måtte til for å etablere en varig fred med Israel. Stoltenbergs forslag ble til slutt møtt med et forsiktig «ja» fra israelerne. Som et neste skritt foreslo Det israelske Arbeiderparti å oppheve loven som forbød kontakt med PLO. Forslaget ble vedtatt 19. januar 1993 med én stemmes overvekt, og allerede neste dag fant første møte i Oslo-kanalen sted (i Sarpsborg). For aller første gang ville representanter fra PLO være til stede ved forhandlinger med Israel på toppnivå.¹⁴⁶

Likevel var det fortsatt svært kontroversielt med direkte forhandlinger, og enhver fremgang var avhengig av at de ble skjermet for offentlig innsyn. Som tidligere nevnt, besto Arafats plan i å gjøre bruk av et norsk forskningsinstitutt som et dekke for hemmelige forhandlinger. I 1989 hadde Arafats bror, Fathi Arafat, kommet med idéen om å lansere et forskningsprosjekt gjennom Fafo, fagbevegelsens tankesmie i Oslo, for å studere levestandardene til palestinerne i Gaza og på Vestbredden.¹⁴⁷ Stoltenberg mente at dette prosjektet ville sørge for et perfekt dekke.¹⁴⁸ I januar 1993 godkjente Det norske utenriksdepartementet finansieringen av denne planen.¹⁴⁹ Ved å bruke forskningsprosjektet til Fafo som fasade ville Utenriksdepartementet kunne benekte at de offisielt hadde vært direkte involvert, hvis noe skulle vise seg å gå galt.

145 H. Waage, 1.9

146 Ibid., 4.7

147 Ibid., 4.5

148 Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

149 H. Waage, 4.7

De hemmelige møtene som gikk av stabelen i Sarpsborg 20. januar, fortsatte de påfølgende 7 månedene og ble avsluttet 20. august med en signeringsseremoni bak lukkede dører. (Den offentlige seremonien ble holdt 13. september i Washington DC.) Ved den private seremonien ble Prinsipp-erklæringen, et dokument som konstituerte Oslo-avtalen, signert av utenriksministrene for Israel og PLO, med Norge som vitne.

Norges utenriksminister, Johan Jørgen Holst (som overtok etter Stoltenberg i april), satt mellom sine kollegaer under signeringen. Holst hadde vært den første på det politiske nivå som møtte Yassir Arafat, i juli 1979.¹⁵⁰ Bordet som ble brukt til signering av avtalen bar på stor symbolsk verdi. Ved samme bord hadde Norge fått sin uavhengighet fra Sverige i 1905!¹⁵¹ Kan hende vitner dette om en forestilling av at en fremtidig palestinsk stat på et eller annet vis ville falle inn under samme kategori som Norge, hvilket tyder på en forvridd virkelighetsoppfatning ettersom det aldri har eksistert en uavhengig palestinsk stat. Palestinerne utgjør heller ikke noen egen etnisk gruppe. Norge derimot har vært en særpreget nasjon med eget språk og en særegen kultur i mer enn 1000 år. Eventuelt var Holst' sentimentale handling bare et uttrykk for hans personlige

Venstre-høyre: Abu Alaa (PLO), Johan Jørgen Holst (Norge), Uri Savir (Israel)

150 Ifølge Hans Longva, Al Jazeera-dokumentaren: *The Price of Oslo*, 2013

151 V. Selbekk, Korset og Davidsstjernen, s. 239

engasjement i Oslo-kanalen. Det blir ofte sagt at fremgangen under *Oslo* delvis tilskrives hans utrettelige innsats.¹⁵² Holst døde bare et par måneder etter signeringsseremonien, i en alder av kun 56 år.¹⁵³ Det er allment kjent at kona hans senere uttalte at han hadde arbeidet seg i hjel med fredsprosessen. Trolig er det også åndelige implikasjoner forbundet med utenriksministerens tidlige bortgang, hvis signatur beseget en skjebnevanger nasjonal synd for Norge.

Hvis noen synes at jeg er for krass, vil jeg be dem å overveie følgende: Historien viser at Arafat brukte Oslo-avtalen som et middel for å kunne fortsette den væpnede kampen mot Israel. Dette gjorde han tindrende klart både med sine ord og sine handlinger. (Og sammenligningen mellom Oslo-avtalen og Hodaybiyyah-avtalen dro han mer enn én gang.) Dette poenget ble slått fast i juni i 2001, i et siste intervju med Faisal al-Husseini, en av de opprinnelige grunnleggerne av PLO og lederen for Arafats Fatah-organisasjon (han var også grandnevøen til Haj Amin al-Husseini¹⁵⁴). Under dette intervjuet understreket Faisal al-Husseini PLOs ondsinnede hensikter ved å karakterisere Oslo-avtalen som Arafats «palestinske trojanske hest».¹⁵⁵ Med andre ord ble avtalen oppfattet som en gave, men i virkeligheten var den bare et skittent triks som skulle gjøre Arafat i stand til å angripe Israel fra innsiden. *Oslo* ble et redskap som for første gang ga PLO mulighet til å gå inn via hovedinngangen og sikret dem en legitim operasjonsbase i Israels bakgård. Dette gjorde det mulig for Arafat å samordne en ny epoke med terror mot uskyldige israelske menn, kvinner og barn. Ved opprettelsen av den palestinske selvstyremyndigheten (PA), fikk PLO høyere status og bedre støttestrukturer enn de noen gang hadde hatt. Denne plutselige endring fra fiasko til suksess var et resultat av en nøye uttenkt plan – en strategi som Arafat utdypet i detalj overfor Stoltenberg i 1989.¹⁵⁶ Stoltenberg valgte bevisst å bruke Norges stilling som Israels beste venn som et overtalelsesmiddel for å få israelerne til å godta planen til en mann som lenge hadde krevd deres fullstendige

152 Ifølge studiedirektør i Rådet for utenlandske relasjoner (CFR – The Council on Foreign Relations), James M. Lindsay, 11.09.2012.

153 Holst døde som følge av et hjerneslag, 13.01.1994.

154 The Guardian: *Faisal Husseini*, 01.06.2001

155 Intervjuet ble første gang publisert i den egyptiske ukeavisen Al-Arabi, 24.06.2001;

Haaretz: *Mystery surrounds Faisal Husseini's 'last' interview*, 24.07.2001

156 H. Waage, 4.4

utslettelse.¹⁵⁷ Det ville vært bedre om Norge bare hadde latt PLO dø ut. Arafat kom til *Oslo* fra en særdeles svak posisjon, og organisasjonen hans var i ferd med å bryte helt sammen. Hvis PLO hadde fått gå til grunne, hadde det kanskje til slutt vært mulig for Israel å sikre en varig fred med mer moderate, lokale palestinske ledere. Noe sikkert svar har jeg ikke, men det jeg vet er at tiden holdt på å renne ut for Arafat og PLO. De ville hatt liten mulighet for diplomatisk suksess uten Israels beste venn som sin advokat. Uansett hvor gode intensjonene deres må ha vært, ble Arbeiderpartiet i virkeligheten en Judas overfor Israel. Med tanke på den bølge av selvmordsangrep som fulgte i kjølvannet av *Oslo*, burde Norge ha vært villig til å innrømme sitt historiske feilsteg. Men i stedet for å omvende seg, driver Norge fortsatt og dolker Israel i ryggen ved å gi omfattende støtte til de som søker hennes undergang.

Norges engasjement etter *Oslo*

Oppfølgingen av *Oslo* er blitt en av de viktigste prioriteringene innen norsk utenrikspolitikk. I oktober 1993 tok Norge initiativet til dannelsen av *Giverlandsgruppen for Det palestinske området* (AHLC, Ad Hoc Liaison Committee). Dette organet utgjør hovedapparatet for koordinering og overvåking av internasjonal bistand til den palestinske selvstyremyndigheten. Dets formål er å videreutvikle en palestinsk stat, noe som i praksis ville medføre en todeling av Israels tidløse løftesland.

Som en godtgjørelse for sin rolle i «gjennombruddet» under *Oslo* ble Norge belønnet av det internasjonale samfunnet med formannskapsposten i AHLC, et verv som det til dags dato innehar. Innad i AHLC er Norge også leder for Joint Liaison Committee (JLC) på giversiden, som har ansvar for revisjonen av PAs budsjettmessige ytelse.¹⁵⁸ Norges rolle er med andre ord å sikre at de enorme bistandsmidlene blir brukt på en konstruktiv måte. En av regjeringens nettsider konstaterer følgende: «Norge har et særlig ansvar i denne forbindelse, i sin rolle som leder av Ad Hoc Liaison Committee (AHLC). AHLC er giverlandsgruppen for Palestina, bestående av store giverland, som samlet donerte en totalsum på 1,2

157 Ibid.

158 N. Butenschön, The Oslo Agreement in Norwegian foreign policy, CMEIS Occasional Paper No. 56, 29.05.1998, s.7

milliarder USD til PA i generell budsjettstøtte bare i 2013.»¹⁵⁹ I tillegg til å koordinere den internasjonale bistanden, er Norge blant de mest generøse giverne i verden per innbygger med en samlet utviklingshjelp til Gaza og Vestbredden på 600 millioner kroner eller mer per år.¹⁶⁰ I 2014 lå bidragene på hele 885 millioner kroner!¹⁶¹ (Norge bevilger langt mer av sine utenlandske bistandspenger til «Palestina» enn til noen annen bistandsmottager i Midtøsten.¹⁶²)

En fersk undersøkelse utført av Jerusalem Institute of Justice viser at PA siden *Oslo* har mottatt 25 ganger mer bistand per innbygger enn hva Europa fikk gjennom Marshallplanen til gjenoppbygging av sin krigsherjede økonomi etter 2. verdenskrig – medregnet inflasjon og historiske valutakurser!¹⁶³ Men til tross for denne vanvittige pengesummen, får vi stadig rapporter om en humanitær og økonomisk krise i *de okkuperte områdene*.

I den pro-palestinske leiren blir det ofte hevdet at hovedårsaken til den sosioøkonomiske krisen, er de israelske bevegelsesrestriksjonene og ikke minst sikkerhetsgjerdet (som noen kaller «apartheidmuren»). Men det dreier seg om mye mer enn det. I fredelige perioder får mange tusen palestinere daglig slippe gjennom sikkerhetsbarrieren på vei til arbeid. (Det bør også nevnes at ca. 25.000 palestinere for tiden er ansatt i de «ulovlige» israelske bosetningene, der de ofte tjener mer enn tre ganger så mye som det de ellers ville ha tjent i de palestinske områdene på *Vestbredden*.¹⁶⁴) De som krever at muren må rives, bør huske at dens blotte eksistens er en direkte konsekvens av *Oslo*. For Israel begynte ikke å bygge slike murer før i 1994, og det som en respons på bølgen av selvmordsangrep som fulgte i kjølvannet av at Arafat kom til makten. Sikkerhetsbarrieren representerer også et av de beste eksemplene på den ekstreme korrupsjonen som eksisterer innenfor den palestinske selvstyremyndigheten (PA). En stor del av den ble faktisk bygget med palestinsk sement! PA hadde mottatt enorme mengder sement som var ment til gjenoppbygging av infrastrukturen. Men i stedet for å bygge skoler og

159 Ifølge norway.org.ps, 06.06.2014

160 Ifølge norway.org.ps

161 NRK: *Har lovet Gaza 35 milliarder kroner*, 12.10.2014

162 Ifølge norad.no

163 Gatestone Institute: *The UNRWA Dilemma*, 17.09.2013

164 The New York Times, 10.02.2014

sykehus, solgte de i hemmelighet nesten 20.000 tonn av den til israelerne, og det med stor fortjeneste.¹⁶⁵ Mens PA åpenlyst protesterte mot byggingen av muren, sørget noen av PAs ledende tjenestemenn, på en diskret måte, for materialet til å bygge den. Pengene beholdt de selv.¹⁶⁶

I årenes løp har noen få modige palestinere, med stor personlig risiko, forsøkt å avsløre PAs korrupsjon. I et intervju i den jordanske ukeavisen *al-Sabil* fra 2002, kom Muawiya al-Masri, et medlem i den palestinske lovgivende forsamlingen (PLC), med følgende uttalelse: «Ingen minister kan ansette en sjåfør eller et bud i sin tjeneste uten presidentens samtykke. ... Det finnes ingen institusjonelle prosesser. Det finnes bare én institusjon, og det er presidentskapets institusjon, som hverken har lov eller orden og baserer seg på bestikkelse av overordnede tjenestemenn.»¹⁶⁷ Samme måned forsøkte også PLOs tidligere finansminister, Jawad Ghussein, å avsløre Arafats korrupsjon til media. Ifølge Ghussein «overførte [Arafat] bistandspenger og bidrag som var øremerket det palestinske folk, til sin egen konto». Ghussein hevdet at han hver måned over en 12-års periode hadde satt inn mellom 7 og 8 millioner USD på Arafats bankkonto.¹⁶⁸ Da Arafat døde i november 2004, ble det bekreftet at han hadde lagt seg opp en personlig formue på minst én milliard dollar, som hadde blitt unndratt fra offentlige fond og overført til hans egen private investeringsportefølje.¹⁶⁹ Dessverre døde ikke korrupsjonskulturen ut med Arafat. Det er blitt anslått at nettoformuen til den sittende PA-presidenten, Mahmoud Abbas, ligger på 100 millioner USD (den formuen som vi kjenner til).¹⁷⁰ Månedslønnen hans er tydeligvis på en million euro, mens en fjerdedel av folket hans lever på mindre enn 2 dollar per dag.¹⁷¹

165 CFR: *Chronic Kleptocracy: Corruption Within the Palestinian Political Establishment*, 10.07.2012 (ifølge funnene til Palestinian Human Rights Monitoring Group NGO)

166 Ibid.

167 Middle East Media Research Institute: *Palestinian Legislative Council Member: The PA is Corrupt*, 02.08.2002

168 Associated Press: *Ex-Aide Accuses Arafat of Corruption*, 18.08.2002; CBS News, 19.08.2002

169 TIME: *Where's Arafat's Money?*, 14.11.2004; Front Page Magazine: *Arafat's Pilfered Profits*, 22.07.2004; CBS News: *Arafat's Billions*, 07.11.2003; CBS 60 minutes, 09.11.2003

170 Gatestone Institute, *How Much Is Mahmoud Abbas Worth? Try \$100 Million*, 18.05.2012

171 Charisma Magazine: *Just Like Israelis, Palestinians Deserve Justice*, 10.09.2013

Det er ingen hemmelighet at det foregår tøylesløs korrupsjon innad i PA, og likevel har ikke instanser som AHLC hatt tilfredsstillende fremgang i sine forsøk på å stoppe den. Flere troverdige granskninger etter *Oslo* har åpenbart at milliarder av dollar helt enkelt har forduftet fra PAs regnskaper.¹⁷² For eksempel konkluderte en IMF-rapport (Det internasjonale valutafondet) fra 2003 med at verdier tilsvarende 900 millioner dollar hadde «forsvunnet» fra PAs omsetning mellom 1995 og 2000.¹⁷³ Det internasjonale samfunnet burde ha reagert med å iverksette og håndheve strenge anti-korrupsjonstiltak, men noe slikt ser ikke ut til å ha skjedd. Så sent som i 2013 viste en annen stor granskning, utført av European Court of Auditors (ECA), at det ikke kunne gjøres rede for over 2 milliarder euro i overføringer til *de okkuperte områdene* i tidsrommet 2008 til 2012. Etterforskerne bemerket at det forelå «vesentlige mangler» i forvaltningen av midler sendt til Gaza og Vestbredden. De påklaget at det ikke var iverksatt noen mekanismer som kunne redusere «høy-nivå»-risikoer, så som «korrupsjon eller midler som ikke blir brukt til sitt opprinnelige tiltenkte formål».¹⁷⁴

Tydeligvis er det bare Vesten som er blåøyde nok til fortsatt å vie enorme pengesummer til den palestinske selvstyremyndigheten. I juli 2012 avla Elliott Abrams, et overordnet medlem av det amerikanske Rådet for utenlandske relasjoner (CFR), følgende vitnesbyrd under en høring i Kongressens underutvalg for utenrikssaker: «Jeg kan fortelle dere fra min egen erfaring som amerikansk utsending, på leting etter økonomisk støtte til PA fra de arabiske gulfstatenes regjeringer, at jeg ofte ble fortalt: 'Hvorfor skulle vi gi dem penger når deres embetsmenn bare vil stjele dem'»?¹⁷⁵ (Det faktum at landene i Midtøsten vanligvis bare bistår med symbolske bistandsbidrag til PA burde fortelle oss noe viktig.¹⁷⁶) Abrams fortsatte: «Hvis vi vender et blindt øye til korrupsjon og til forfølgelsen av

172 300 mill USD i 1997, CNN: *Palestinians await report on corruption*, 22.07.1997; 700 mill USD i 2006, The Guardian: *Palestinian Authority 'may have lost billions'*, 06.02.2006

173 Wall Street Journal: *Aid Donors Turn a Blind Eye to Palestinian Terror*, 11.12.2003; IMF: *Economic Performance and Reform under Conflict Conditions*, 15.19.2003; The Washington Times, 08.11.2004

174 The Sunday Times: *£1.95bn EU aid lost in Palestine*, 13.10.2013

175 CFR: *Chronic Kleptocracy: Corruption Within the Palestinian Political Establishment*, 10.07.2012

176 Gatestone Institute: *The UNRWA Dilemma*, 17.09.2013

dem som avslører den, er vi i realiteten med på å bidra til problemene og til å undergrave de palestinerne som ønsker å bygge inn offentlig integritet i sine systemer. ... Jeg ber underutvalget inntrengende om å forkaste vår tradisjon av dobbeltmoral og av å overse korrupsjon, og i stedet bygge anti-korrupsjonstiltak og evalueringer inn i vårt eget bistandsprogram. ... Tar vi denne saken tilstrekkelig alvorlig hvis vi, slik det ser ut til, ikke har et eneste program dedikert til å bekjempe korrupsjon og til å bistå de palestinerne som gjør det, for eksempel i ikke-statlige organisasjoner [NGOs]?»

PAs omfattende korrupsjon er allment kjent blant palestinerne. En meningsmåling fra 2012, som ble utført av Jerusalem Media and Communications Center, en palestinsk NGO, viste at 82,3% av palestinerne tror at PA er korrupt.¹⁷⁷ De som virkelig bryr seg om disse arabernes ve og vel, burde kreve at utenlandsk bistand holdes tilbake inntil det foreligger økonomisk ansvarlighet. Det er vanvittig at AHLC velger å fortsette å overøse PA med penger under slike forhold. Hver eneste brukte krone burde fra første stund ha vært sporet, for alle skjønner at det å forhandle med terrorister ikke garanterer for noe som helst.

«Oppriktig talt, den palestinske selvstyremyndigheten, som er korrupt og kollaborerer med terror.. er intet grunnlag for en fremtidig palestinsk stat.»

– Condoleezza Rice, USAs nasjonale sikkerhetsrådgiver¹⁷⁸

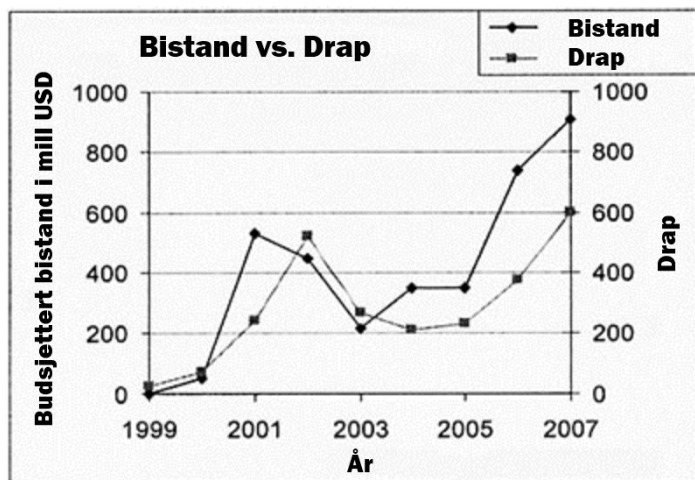
Denne mangelen på økonomisk oversikt blir mye mer alvorlig når vi vender et blindt øye til terror. Som jeg allerede har gjort rede for, kom det frem at PA hadde vært dypt involvert i terror under den andre intifadaen. Da PAs finansminister, Fuad Shubaki, ble forhørt etter *Karine A*-saken, fortalte han de israelske etterforskerne hvordan millioner av dollar i internasjonal bistand var blitt brukt til å kjøpe illegale våpen, og at alle de overordnede i PAs sikkerhetstjeneste var involvert.¹⁷⁹ Det finnes også uavhengige granskninger som bekrefter at PA bevisst har finansiert terror. For eksempel viser en BBC-granskning fra 2003 at «Den palestinske selvstyremyndigheten, ledet av Yassir Arafat, betaler medlemmer av en

177 JMCCs meningsmåling nr. 76, mai 2012

178 CNN, 18.07.2002; San Jose Mercury News, 15.06.2002

179 United Press International, 18.05.2006 ; Haaretz, 17.05.2006

militant palestinsk organisasjon som har stått ansvarlig for gjennomføringen av selvmordsangrep mot israelske soldater og sivile». ¹⁸⁰ BBCs funn er trolig bare toppen av isfjellet. I sin fremragende artikkel fra 2008 for *The Middle East Quarterly*, viser forsker Steven Stotsky at det er en sterk korrelasjon mellom strømmen av bistandspenger til den palestinske selvstyremyndigheten og antall palestinske terrordrap som er begått mot både israelere og andre palestinske arabere i Israel. ¹⁸¹

Merk at andelen drap følger etter bistanden

Det virker som om PAs politi er blant de som i størst grad har gitt et dekke for terror. Ifølge en rapport fra det amerikanske utenriksdepartement fra 2002, «var medlemmer av PAs sikkerhetsstyrker hyppig involvert i voldshandlinger mot israelere». Rapporten slår også fast at «det finnes sterke bevis på at noen medlemmer i PAs sikkerhetsstyrker fikk lov til å fortsette i tjenesten selv om deres deltagelse i terroraksjoner var velkjent». ¹⁸² Ved å innlemme kjente terrorister i sine rekker har PAs politi blitt til et desentralisert terrornettverk. Bare i 1997 krevde den israelske regjeringen en utlevering av minst 25 palestinske polititjenestemenn, tiltalt

¹⁸⁰ BBC: *Palestinian Authority funds go to militants*, 07.11.2003

¹⁸¹ *The Middle East Quarterly*: *Does Foreign Aid Fuel Palestinian Violence?*, sommeren 2008, s. 23-30

¹⁸² Rapport fra det amerikanske utenriksdepartement knyttet til PLOs / PAs overholdelse av Oslo-avtalen, november 2002; Haaretz, 10.12.2002

for terrorisme. ¹⁸³ Gjennom årenes løp har også media rapportert om en rekke terroraksjoner som enten ble støttet eller utført direkte av PAs politi. ¹⁸⁴ Finansieringen av PAs politi skjer via en egen arbeidsgruppe innenfor AHLK. Og lederen for denne arbeidsgruppen er ingen ringere enn Norge. ¹⁸⁵

Norges manglende evne til å forhindre at bistandsmidler blir brukt til å sponse terrorhandlinger, ble anskueliggjort av en stor skandale i september 2012. Det viste seg at PA hadde brukt norsk bistand til å utbetale særskilt lønn til dømte terrorister, som satt inne i israelske fengsler. Disse utbetalingene skilte seg vesentlig fra vanlige velferdsprogram og utgjorde på denne måten et system som belønner terrorhandlinger. ¹⁸⁶ Dette programmet viste seg å sluke hele 6% av PAs budsjett! ¹⁸⁷ Utenriksminister Espen Barth Eide vedgikk at PAs støtte til palestinske fanger er «større og mer omfattende» enn hva regjeringen tidligere hadde opplyst om, og det virker som om hans forgjenger ved flere anledninger villedet Stortinget i denne saken. ¹⁸⁸

«Både i 2011 og 2012 forsikret daværende utenriksminister Jonas Gahr Støre de folkevalgte om at Norge har kontroll på hva pengestøtten til palestinske fanger i israelske fengsler går til. ... Nå innrømmer utenriksminister Espen Barth Eide at Stortinget ikke fikk riktig informasjon om støtteordningen. Både innretningen og nivået på støtten viser seg å være annerledes enn det hans forgjenger opplyste om.»

– VG ¹⁸⁹

¹⁸³ Den israelske regjeringens pressekontor, 16.10.1997

¹⁸⁴ ZOA: *Palestinian Authority Policeman Carried Out Latest Bombing*, 29.01.2004; *The New York Times*, 29.01.2004; *Israel National News: Palestinian Authority Police Kill Israeli near Joseph's Tomb*, 24.04.2011; *Algemeiner: PA Policeman in Bat Yam Terror Cell*, 03.01.2014

¹⁸⁵ N. Butenschön, CMEIS Occasional Paper No. 56, 29.05.1998, s. 8

¹⁸⁶ VG: *Får ikke svar om støtte til terror-fanger*, 02.05.2013; *Israel Ministry of Foreign Affairs: Palestinian Authority funds terrorists*, 25.06.2014

¹⁸⁷ MIFF: *Seks prosent av PAs budsjett går til sikkerhetsfanger og familier av selvmordsbombere*, 04.09.2012

¹⁸⁸ MIFF: *- Uheldig at informasjon fra PA var upresis*, 12.03.2013

¹⁸⁹ VG: *Feilinformerte Stortinget om pengestøtte til palestinske fanger*, 12.03.2013

Utenriksminister Barth Eide prøvde å unnskyldde sin regjering ved å skyve ansvaret over på PA:

«Det er uheldig at den informasjon som først ble formidlet til Stortinget, som altså var basert på opplysninger innhentet fra PA på det tidspunkt, i ettertid er upresis.»¹⁹⁰

Flere av opposisjonens stortingsrepresentanter reagerte kraftig og mente at utenriksministerens forklaring var mangelfull:

«Dette er svært alvorlig, og spesielt det faktum at dette kan tyde på å være nærmest en støtteordning til terrordømte i Israel, og ikke minst at det skaleres med hvor lang straffen er. ...å ha store beløp som 18.000 kroner måneden, som går enten det er til familien eller den enkelte fange fordi vedkommende har begått en terrorhandling, er uakseptabelt. ... Stortinget er blitt informert ved flere anledninger av daværende utenriksminister Jonas Gahr Støre. Det som nå kommer frem, viser at utenriksminister Støre, eller tidligere utenriksminister Støre, tok feil og informerte Stortinget på feil måte.»

– Peter S. Gitmark, Høyre¹⁹¹

«Svarene til Stortinget har vært basert på halvveis-svar og bortforklaringer. Det er alvorlig. Vi har klare indikasjoner på at personer dømt for terror faktisk belønnes med økonomisk støtte fra Norge. Hvordan skal det bli fred og forsoning hvis man i realiteten belønner det motsatte?»

– Hans Olav Syversen, KrF¹⁹²

Det finnes virkelig ingen unnskyldning for at vi ikke har forstått hva denne støtteordningen egentlig går ut på. Faktum er at allerede i 2004 ga PA en juridisk definisjon på hvem som skulle regnes som «fanger». En fange ifølge PAs «lov om fanger» (på engelsk *Law of Prisoners*), er «enhver som sitter inne i okkupasjonens [Israels] fengsler som et

190 Fra Espen Barth Eides svar til Stortinget, skriftlig spørsmål nr. 930, 11.03.2013

191 Opprinnelig sendt på NRK Dagsrevyen, 28.02.2013, avskrift gjort av MIFF, 01.03.2013

192 VG, 12.03.2013

resultat av sin medvirkning i kampen mot okkupasjonen.»¹⁹³ Ut fra *den* definisjonen ville ingen palestinske biltyver i israelske fengsler motta lønn, men det ville terrorister fra Hamas eller Fatah. Enda verre er det at PA også gir egne utbetalinger til fengslede arabiske terrorister med israelsk statsborgerskap. Disse forræderne blir av PA faktisk belønnet med en særlig bonus i tillegg til den vanlige utbetalingen, som et ekstra insentiv for dem til å forråde landet sitt.¹⁹⁴

En journalist i Stortingets presselosje ved navn Ivar Fjeld skrev følgende med hensyn til at Arbeiderparti-regjeringen stolte på opplysningene som PA hadde gitt:

«Hvis du har en nazist som din informasjonskilde, vil du helt klart bli villedet. Hvis du hevder at du ikke visste at denne personen var en nazist, ligger ansvaret for en slik uvitenhet hos deg.»¹⁹⁵

Uansett om PA er nazister eller ikke, er det helt absurd at noen ville stole blindt på deres egne interne kontroller. Norges manglende evne til å etablere et effektivt tilsyn ligner mindre og mindre på naivitet og mer og mer på kriminell uaktsomhet. Tross alt er Norge på toppen av den internasjonale bistandsstrukturen og har påtatt seg et særlig ansvar for to spesielle områder: Å lede JLC (som står ansvarlig for revisjonen av PAs budsjettmessige ytelse) og å koordinere finansieringen av PAs politi (som i omfattende grad har gitt et dekke for terror). Til og med Fafo-leder Terje Rød-Larsen, en av Norges nøkkelpersoner under Oslo-avtalen, har gitt god grunn til ikke å stole på PA. I 2005 sa han følgende som en kommentar til Arafats uærlighet: «Han løy hele tiden, og han visste det.»¹⁹⁶ Er det rimelig å unnskyldde Norges uvitenhet etter alt dette? Mitt svar er et entydig nei.

193 Kap. 1 i *Law of Prisoners*, 19.12.2004; rapportert av Palestinian Media Watch, 20.05.2011

194 Fox News, 04.08.2011

195 News That Matters, 14.03.2013

196 Aftenposten: *Rød-Larsen: - Arafat løy hele tiden*, 08.08.2005

En bitter høst

I lys av den historiske bakgrunnen som jeg har presentert i dette kapitlet, er spørsmålet hvilke konsekvenser Norge kan vente seg å få for sine synder mot Israel. Selv om vi helt skulle se bort ifra den brutale skjebnen som Bibelen sier vil møte de nasjonene som strider imot Guds hensikter med Israel i de siste dager, finnes det likevel et annet bibelsk prinsipp som må tas i betraktning: «Ta ikke feil, Gud lar seg ikke spotte. Det et menneske sår, skal det også høste» (Gal 6.7). Frukten av *Oslo* har vært terror, terror og mer terror. Hva slags frukt bør så Norge vente seg å høste fra den sæden som det har sådd?

Er det ikke merkelig at en massakre som slo alle rekorder skulle komme til Utøya, AUFs åndelige hjem? Denne gruppen ble på et tidlig stadium bærer av den pro-palestinske bevegelsens politiske hjerte og sjel i dette landet, og de forble en spydspiss når det gjaldt å bryte ned moderpartiets lojalitet til sin beste venn, Israel. Det er tvilsomt om Arbeiderpartiet hadde funnet nok politisk vilje til å bli en agent for Arafats «palestinske trojanske hest», hvis ikke det hadde vært for den tålmodige og iherdige innsatsen til AUF i de to tiårene forut for Oslo-avtalen. Nå, to tiår senere, kan det se ut som at en bitter høst har kommet av samme slag som hva som ble sådd.

KAPITTEL 5:

En budbærer

Kanskje er det på tide at jeg forteller hvorfor jeg skriver denne boken. Litt over et år før angrepene fant sted, fikk jeg et budskap fra Herren som hadde å gjøre med det som var i vente. Denne åpenbaringen dokumenterte jeg i en e-mail, som jeg sendte ut til flere personer i august 2010. Det profetiske budskapet viste at det ville være en særskilt kobling mellom de kommende angrepene og Oslo-avtalen. Mindre enn ett år senere fant 22. juli-angrepene sted, og så, ikke lenge etter befant jeg meg i en unik posisjon av å kunne bringe dette budskapet til det politiske toppnivå, idet lederen for Stortingets særskilte 22. juli-komité ble innlemmet i familien min.

Før jeg fortsetter vil jeg bare si at det står klart for meg at ikke alle vil forstå denne historien. Ofte er det slik at et menneskes subjektive åndelige opplevelse gjør et dypere inntrykk på dem selv enn på andre. Men denne historien er dog en naturlig anledning til også å kommentere Sarpsborg KrF-saken, som var et avgjørende øyeblikk i kristennorges respons på 22. juli. Det er sikkert best om jeg forteller denne kortfattede historien fra begynnelsen.

I august 2008 flyttet jeg til Norge fra USA. Halvparten av familien min er norsk, og jeg hadde i mange år tenkt på å bosette meg i *gamlelandet*. Jeg slo meg først ned i Rogaland, der jeg begynte å jobbe i oljeindustrien. Det var også i dette området jeg møtte Douglas Lilley, en broder med en sterk profetisk tjeneste. Første gang jeg traff Douglas var i en menighet der han tjenestegjorde i februar 2009, og helt siden da kjente jeg på en økende lengsel etter å få lære av ham. Jeg begynte derfor å be om at Herren på en eller annen måte ville koble oss sammen. Omkring et halvt år senere var han tilbake i området for å lede et profetisk helgseminar i en annen menighet. Mot slutten av weekenden fortalte han meg at han opplevde at jeg har et profetisk kall over livet mitt, og at han ønsket å ha meg med på teamet sitt.

Douglas bodde dog i Bærum, mens jeg bodde på Vestlandet. Den påfølgende måneden inviterte han meg med på en tur til Israel, og i løpet av denne turen kom han med en idé om hvordan jeg kunne flytte nærmere

ham. Like utenfor Sarpsborg var det et lite gårdsbruk med kyr, og familien som drev gården trengte hjelp med melkingen. Tidlig i mars 2010 flyttet jeg så inn på denne gården, hos Johnny og Inger Marit Sverresen, og vi ble godt kjent. Inger var på den tiden lokallagsleder for Sarpsborg KrF. Skjønt denne detaljen ikke sa meg så mye den gangen, skulle den senere vise seg å være ganske relevant. Inger skulle komme til å bli nøkkelfiguren i en politisk kontrovers knyttet til 22. juli, etter at hun offentlig støttet et budskap om at Utøya-massakren kunne ha tilknytning til Norges dårlige behandling av Israel. Men det kommer vi tilbake til.

Etter et par måneder på gården ble det klart at denne typen arbeid ikke lå for meg. Så, i mai 2010, forlot jeg gården og flyttet inn hos Douglas Lilley. Han og kona var i ferd med å dra til Israel i to uker, og jeg var blitt spurt om å se etter huset deres mens de var borte. Før de dro fortalte jeg Douglas at jeg hadde inntrykk av at noe stort kom til å skje i løpet av denne turen, og dette viste seg å stemme. En større internasjonal hendelse fant sted da en skipskonvoi med «nødhjelp» fra Tyrkia prøvde å trene igjennom Israels lovlige marineblokkade av Gazastripen. (Denne konvoien ble også kjent som *frihetsflotiljen*.) 31. mai avskar den israelske marinen konvoien. Flere israelske kommandosoldater bordet hovedskipet, og aktivistene ombord angrep dem med kniver og metallrør.¹⁹⁷ De israelske kommandosoldatene svarte med å åpne ild, og 9 aktivister mistet livet.

Dagen etter at dette skjedde følte jeg at Herren ledet meg til å dra ned til Fafos hovedkontor i Oslo for å be. (Fafø er det forskningsinstituttet som fasiliterte Oslo-kanalens hemmelige møter.) Jeg ankom Fafø sent på kvelden tirsdag 1. juni og begynte å be der. Mens jeg bad begynte tårene å renne på grunn av Norges synder mot Israel. Jeg omvendte meg på vegne av Norge, mens jeg bønnfalt Herren om å tilgi oss for Oslo-avtalen. Da jeg forlot Fafø den natten, var det med en følelse av at Gud hadde latt meg få del av noe betydningsfullt.

Da Douglas kom tilbake en uke senere, fortalte han meg om en overnaturlig opplevelse som han hadde bare tre dager etter episoden med «*frihetsflotiljen*». Han var på vei ned fra Oljeberget i Jerusalem, og fikk øye på noe som stakk opp av en åpen kloakk. Forundret så han at det var et norsk pass. (Med tanke på at nordmenn bare utgjør mindre enn en tiendedels prosent av verdens befolkning, var dette helt klart et uvanlig

197 VG, 31.05.2010

funn.) Tanken hans var å returnere det til eieren, men først måtte det rengjøres. Han tok med seg passet til Getsemanehagens offentlige toalett (som var det nærmeste) for å skylle av det, og mens det rene vannet skylte over det talte Herren følgende til ham: «Norges synder mot Israel er store, men nå vil jeg komme og vaske Norge ren fra hennes synder.» Da Douglas delte dette med meg, så jeg det som en bekreftelse på at Gud hadde hørt mine bønner utenfor Fafø, to dager forut for hans egen opplevelse.

Jeg grunnet på disse tingene i noen måneder, og så i august 2010 skrev jeg ned et profetisk budskap som jeg dokumenterte i en e-mail. I dette budskapet skrev jeg om hvordan frihetsflotilje-episoden hadde forårsaket et enormt internasjonalt tilbakeslag mot Israel.¹⁹⁸ Jeg nevnte også Norges rolle med hensyn til å dele Israels land som følge av Oslo-avtalen, og jeg beskrev hvordan Herren hadde ledet meg i bønn utenfor Fafø. I tillegg skrev jeg om hvordan Douglas, bare tre dager etter flotilje-episoden, fikk et tegn ved det norske passet (et passende symbol på norsk nasjonal identitet) som hadde havnet i kloakken, og jeg gjenga det ordet som Herren talte til ham mens han vasket det rent. Jeg nevnte også at den fremste nøkkelen til å se vekkelse i Norge, er at menigheten omvender seg fra denne synden (på vegne av nasjonen), men at «domshandlinger mot Norge er fastsatt med mindre hun omvender seg». Hele budskapet som jeg sendte ut i 2010 er inkludert her i denne boken (som Tillegg A).

Nesten et år forløp uten at noe så ut til å skje som hadde å gjøre med dette budskapet. Men så, i juli 2011, satte *frihetsflotilje 2* seil fra Hellas. 19. juli ble den avskåret av den israelske marinen utenfor Gazakysten. Angrepene i Norge fant sted bare tre dager senere. Var det tilfeldig at Herren også talte til Douglas tre dager etter at den *første* frihetsflotiljen ble stoppet?¹⁹⁹ Hvis ikke, kan denne detaljen kanskje bidra til et mønster som kobler det profetiske ordet til dets oppfyllelse – en hendelse som selvfølgelig var tragisk, men som også utgjør en katalysator for den omvendelse som må finne sted for at Norge kan bli vasket rent:

198 The Globe and Mail: *After Deadly Raid, Israel Stands Alone*, 01.06.2010

199 Bare for å vise at dette ikke er noe jeg har funnet på, har jeg publisert en video på 22juliprofetien.com, som viser meg når jeg logger inn på Yahoo og åpner den aktuelle e-mailen fra 2010. Denne e-mailen bekrefter at det var tre dager etter den første flotilje-episoden at Douglas mottok ordet fra Herren om Norge. Videoen er også et bevis på at e-mailen ble sendt ut lenge før 22. juli, siden utsendelsesdatoen som vises blir satt av Yahoo og ikke er noe som kan endres.

Juni 2010						
M	Ti	O	To	F	L	S
31	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	1	2	3	4

Juli 2011						
M	Ti	O	To	F	L	S
27	28	29	30	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Den første frihetsflotiljen 31 og den andre 10.
Herrens ord 3 og dets oppfyllelse 22.

Kanskje lurer du på hva frihetsflotiljen egentlig har med Utøya-massakren å gjøre? Dette viktige punktet kommer vi tilbake til i neste kapittel, men først ønsker jeg å fullføre denne historien.

Et halvt års tid etter 22. juli ble jeg sjokkert over å se min gamle venn, KrF-politikeren Inger Marit Sverresen, i sentrum av en stor mediestorm! Stormen brøt løs etter at hun inviterte statsviter Per Haakonsen til å tale under et åpent foredrag i bystyresalen i Sarpsborg, der han kom med uttalelser som knyttet Utøya-massakren til Norges dårlige behandling av Israel. Her er et lite utdrag fra talen hans:

«Utøya-massakren kan sees i lys av det stadig mer betente forhold mellom Israel og Norge og de diplomatiske kontroverser som har vært i den senere tid. Den 21. juli kommer utenriksministeren til Utøya og lar seg avbilde foran en transparent med teksten 'Boikott Israel' [se bilde på side 109]. I sin tale gir utenriksministeren full støtte til at palestinerne må få sin egen stat, at okkupasjonen må opphøre og at muren må rives.»²⁰⁰

Per Haakonsen nevnte også Alexander Kielland-ulykken i mars 1980, der en norsk oljeplattform veltet og krevde livet til 123 arbeidere. Denne ulykken skjedde bare kort tid etter at Norge hadde nektet å selge olje til Israel. (Ja, Norge endte opp med ikke å selge olje til Israel, selv om dette var utgangspunktet for den hemmelige bak-kanalen som vi gikk med på å sette opp for Arafat året før. Se side 61.) Alexander Kielland hadde vært Norges verste ulykke siden 2. verdenskrig, og Haakonsen avsluttet talen sin med å si at han så både denne ulykken og Utøya-massakren som advarsler fra Gud.

200 Dagen: Her er Haakonsens foredrag, 24.01.2012

Avisfaksimiler knyttet til Sarpsborg KrF-saken.

Media reagerte sterkt på Haakonsens uttalelser, og siden de ble fremført i en offisiell politisk setting, ble Inger Marit Sverresen bedt om å ta avstand fra dem på vegne av partiet sitt. Men det ville hun ikke. I stedet valgte hun å stå for dette budskapet, og slik vakte hun betydelig offentlig oppmerksomhet. I et intervju på TV2 siterte hun fra Bibelen: «Den som rører ved dere, rører ved hans øyensten» (se Sak 2.12). Hun fortsatte med å si: «Og Israel er Guds øyensten, og hvis noen rører ved øyenstenen din, så har du liksom lyst til å... Det er ikke akkurat noe du ønsker.»²⁰¹

Denne hendelsen syntes å forårsake en alvorlig krise i Kristelig Folkeparti. Partilederen, Knut Arild Hareide, kom gjentatte ganger ut i media, der han på det sterkeste fordømte standpunktet til Inger Marit Sverresen. Merkelig nok var Knut Arild Hareide også lederen for Stortingets særskilte 22. juli-komité – en rolle som gjorde at denne interne kontroversen i hans eget parti ble særlig interessant for allmennheten. I et TV-intervju sa han: «Etter at eg har overtatt som partileder så er det ingen sak eg har fått fleire henvendelser på fra KrF-are, fra KrF-are i heile landet. ... Det er rom for alle i KrF, men det er selvfølgelig ikkje rom for denne meiningslause uttalelsen som kom på dette møtet i Sarpsborg. Det tar selvfølgelig KrF avstand fra. ... I KrF har vi en romslighet, vi ønsker nettopp å være et parti som favner bredt, og det gjør vi, men når det kommer fram ting som er heilt meiningslaust, da tar selvfølgelig et samla parti avstand fra det.»²⁰² I et annet TV-intervju sa han at «Dette er så langt vekke fra det eg vil kalle normal tenkning, at dette har ikkje noe med et politisk budskap å gjøre i det heile tatt.»²⁰³ Slik feide KrF-lederen denne pinlige affæren under teppet, men den forsvant ikke.

I juni 2012, litt under 6 måneder etter denne kontroversen, giftet min kusine seg med Knut Arild Hareide! (Vi hadde allerede begynt å tilbringe tid sammen høsten 2011.) Det bør også nevnes at vi er en ganske liten familie, og derfor fikk jeg tilbringe ganske mange timer med lederen for 22. juli-komitéen. Jeg forsto instinktivt at det var Herren som hadde lagt til rette for dette, og at jeg før eller senere ville måtte konfrontere ham. (Er det ikke litt spesielt at den døren som åpnet seg for at jeg kunne komme inn i det profetiske kallet var hjemmet til Inger Marit Sverresen, hun som forårsaket den kontroversen som K. A. Hareide måtte håndtere?) Jeg tok

201 TV2: *KrF er i full splittelse*, 26.01.2012

202 TV2 21-Nyhетene: *KrF-ere over hele landet er opprørt over 22.juli-utspill*, 26.01.2012

203 TV2: *KrF-leder om Utøya-utspill: – Langt fra normal tenkning*, 23.01.2012

saken opp med Knut Arild både muntlig og skriftlig, og hans reaksjon var som forventet. Kort fortalt trenger han fortsatt nåde til å omvende seg. Å framføre dette var ingen lett oppgave, men det er imidlertid slike ting som følger med det å si «ja» til det profetiske kallet.

Jeg ønsker ikke å rette fingeren mot Knut Arild fra en overlegen posisjon. Men jeg opplever at denne detaljen er nødvendig å inkludere. For dette uvanlige hendelsesforløpet er for meg og flere andre jeg kjenner en bekreftelse på at det kontroversielle budskapet fra Sarpsborg KrF virkelig var Herrens ord til dette landet. Knut Arild begikk en alvorlig feil da han avfeide dette budskapet som galskap. Gud ga ham en unik plattform som leder for Stortingets 22. juli-komité, slik at han kunne la budskapet fra Sarpsborg bli stående. Tenk at av alle stortingsmedlemmene, var det lederen for KrF som ble valgt til å lede denne komitéen, hvis oppdrag var å komme med anbefalinger om hva som kunne redusere Norges sårbarhet for slike angrep i fremtiden. Imidlertid gikk han glipp av den egentlige årsaken til Norges sårbarhet den 22. juli. Svaret kom fram idet han måtte håndtere kontroversen som oppsto i hans eget parti. Og det på et tidspunkt da han hadde størst mulighet til å kunne påvirke den offentlige opinionen rundt 22. juli, litt over en måned før komitéen hans skulle levere sin rapport. Men dessverre har de anbefalingene som 22. juli-komitéen ga til regjeringen ikke egentlig bidratt til å reparere *bruddet i muren*, og landet er fortsatt sårbart.

Som avslutning på dette kapitlet ønsker jeg, ved hjelp av en enkel tidslinje, å vise hvor bemerkelsesverdig denne hendelseskjeden er (se neste side). Enhver som tror at den materielle verden påvirkes av den åndelige sfære, og at Gud kan tilrettelegge omstendigheter på en meningsfull måte, burde ikke automatisk stemple mitt forsøk på å demonstrere en logisk forbindelse mellom disse tingene som «konspiratorisk tenkning». (Dette er ofte den umiddelbare reaksjonen hos de som ikke har noen erfaring av å bli ledet av Gud.) Jeg ønsker å appellere til det faktum at de hendelsene og omstendighetene som her er beskrevet er tematisk relatert, og følger på hverandre i en logisk rekkefølge. Og alt skjedde under året forut for, og i året etter angrepene. Det er kombinasjonen og oppsettet av disse detaljene som gjør dette scenariet så usannsynlig. Derfor føler jeg at jeg gjør rett i å legge fram denne historien som et meningsfullt profetisk vitnesbyrd, og jeg tror at alt dette vil gi enda mer mening i løpet av de neste kapitlene.

KAPITTEL 6:

Terrorøya

Dette kapitlet baserer seg delvis på boken «Den rødgrønne terrorøya» av Ivar Fjeld. I denne boken viser Fjeld hvordan Utøya hadde blitt «et norsk senter for utdanning innen arabisk terrorisme mot staten Israel» i årene forut for 22. juli-angrepene. En av hovedkonklusjonene hans er at vi må si *nei* til alle former for terror, noe som betyr at vi også må ta avstand fra grupper som begår politisk vold mot israelske sivile. Ved å ønske slike mennesker velkommen til Utøya, har AUF også ønsket terror velkommen.

Før vi går videre, ønsker jeg å presisere at de synspunktene som kommer frem i dette kapitlet, ikke nødvendigvis gjenspeiler Ivar Fjelds meninger. Jeg kan sterkt anbefale Fjelds bok for de som ønsker å ta en nærmere titt på Utøyas radikale anti-israelske historie.

Bildet nedenfor viser AUFs palestinske søsterorganisasjon, Fatah Youth, som demonstrerer på et politisk rally.²⁰⁴ Ikke prøv å fortelle meg at den armbevegelsen som vises her, er noe annet enn den gamle nazi-hilsenen.

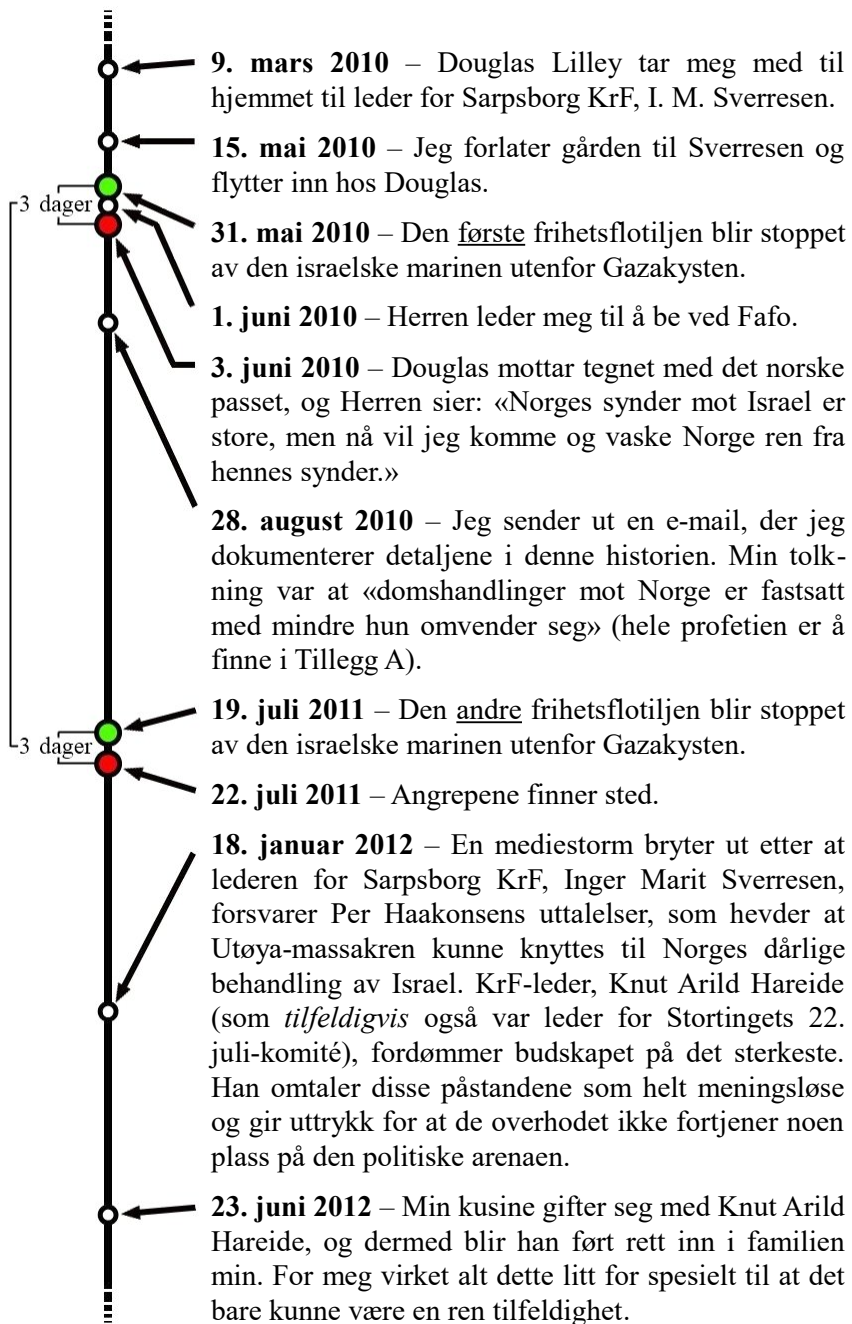
05.01.2005

Foto: Amar Awad, REUTERS

Medlemmer i Fatah Youth roper slagord på et politisk rally i Beit Hanina.

204 Ivar Fjeld, Den rødgrønne terrorøya, s. 13-15

Merknad om de senere utgavene: Flere profetier har kommet fram siden dette først ble publisert. Se kap. 9 (2. utgave), og 10 (3. utgave). Se også Tillegg D (3. utgave) for en uavhengig bekreftelse av mitt profetiske budskap i Tillegg A.

Militante Fatah-medlemmer gjør hilsen på et politisk rally i Hebron på Vestbredden.

Og dette bildet som dukket opp noen måneder senere, viser medlemmer av moderorganisasjonen deres, Fatah, som deltar på et annet arrangement.²⁰⁵ Fatah ble grunnlagt av Yassir Arafat i 1959 og slått sammen med PLO i 1968. Som tidligere fastslått, var Arafat en protesjé av den nazistiske stormuftien, Haj Amin al-Husseini. Dette er det sanne bildet av hva Norge har støttet. Det er derfor israelerne trenger murer for å beskytte seg. Med tanke på hvor utbredt naziideologien er blant palestinere, er det skammelig at vi har vist så liten forståelse for Israels særegne sikkerhetsbehov. Og vi som

har forårsaket denne situasjonen gjennom *Oslo*, er virkelig de siste som burde kreve at muren må rives!

Med hensyn til organisasjonens navnevalg, konstaterer Wikipedia følgende:

«Fatah' har også en religiøs betydning i det at det er navnet på sura (kapittel) 48 i Koranen, som ifølge fremtredende muslimske kommentatorer gjengir historien om Hodaybiyyah-avtalen.»²⁰⁶

Du husker kanskje at Arafat fikk motbør i 1994, da han som begrunnelse for å signere Oslo-avtalen, siterte den islamske presedens som fulgte av Hodaybiyyah. Israelerne forsto dette som et tegn på at Arafat bare ventet på det rette øyeblikk til å bryte avtalen med Israel (se side 52-53).

²⁰⁵ Ibid.

²⁰⁶ <http://en.wikipedia.org/wiki/Fatah>

Omtrent en måned før det siste bildet ble publisert, fikk Fatah Youth en omtale i Drammens Tidende. Delegater fra Fatah Youth hadde besøkt søsterorganisasjonen sin i Norge, og begge grupper var ivrige etter å lære av hverandre:

- Her i Norge har vi lært mye om hvordan man i et demokrati organiserer et politisk parti og en ungdomsorganisasjon, sier Haya.
- Og vi i AUF lærer mye om hvordan vi best kan støtte og hjelpe ungdommene i Fatah Youth, sier Julie Schönemann, leder i Drammen AUF.²⁰⁷

Det var bare noen få år tidligere at Fatah Youth formelt var blitt etablert som en gren av Fatah, i skyggen av volden under den andre intifadaen. Det er godt kjent at medlemmer i Fatah Youth har vært involvert i terror fra begynnelsen. I januar 2004, for eksempel, ble organisasjonens nestleder Hussam Shaheen arrestert og siktet for terrorrelaterte handlinger. Anklagen gjaldt våpensmugling og å ha planlagt et selvmords-bombeangrep på en buss inne i Israel. Shaheen hadde vært AUFs hovedkontakt i Fatah Youth. I april 2007 ble han til slutt kjent skyldig og dømt til 20 års fengsel.²⁰⁸

Kort tid etter ga daværende utenriksminister Jonas Gahr Støre sin åpenlyse støtte til å kjempe for Shaheens løslatelse. Støre konstaterte også at den dømte terroristen faktisk hadde vært på Utøya ved flere anledninger. Under en tale på Utøya 19. juli 2007 kom han med følgende bemerkninger:

«Akkurat nå er dere spesielt opptatt av de palestinske politiske fangene – og dere har en egen kampanje på Utøya for å få løslatt palestinske fanger – alle de politiske fanger som AUF-leder Martin snakket om i går. Det er et viktig engasjement. Spesielt er dere opptatt av Hussam Shaheen – internasjonal sekretær i Fatah Youth – og som har vært her på Utøya flere ganger. Og jeg kan si klart fra til dere: Vi følger hans situasjon spesielt.»²⁰⁹

²⁰⁷ Drammens Tidende: *Lærer av hverandre*, 24.02.2005

²⁰⁸ I. Fjeld, s. 13, 22, 25

²⁰⁹ regjeringen.no – historisk arkiv: *Utenriksminister Støres innledning om den internasjonale situasjonen på AUFs sommerleir på Utøya 19.07.2007*

Også på organisasjonsnivå har Fatah Youth åpenlyst støttet terrorhandlinger ved offentlig å hedre de som har utført selvmords-bombeangrep. I januar 2011, for eksempel, holdt Fatah Youth en kunstutstilling ved Al-Quds universitet i Øst-Jerusalem under temaet «Sakens pionerer». Utstillingen besto av 5 avdelinger, der en av dem var tilegnet den beryktede terroristen, Dalal Mughrabi.²¹⁰ Mughrabi er allment hedret blant palestinere for å ha ledet det dødeligste terroristangrepet i staten Israels historie, kjent under navnet Coastal Road-massakren (1978). Dette angrepet resulterte i at 38 israelske sivile mistet livet, inklusive 13 barn, og det etterlot 72 skadde. Da angrepet fant sted, hadde Mughrabi løytnants grad i Fatah.²¹¹ Det finnes mange andre veldokumenterte eksempler på at Fatah Youth åpenlyst har fremmet terror.

I 2006 rapporterte media at daværende statsminister Jens Stoltenberg hadde møtt lederen for Fatah Youth, Hassan Faraj, mens han besøkte Utøya i forbindelse med AUFs årlige sommerleir. Av Faraj fikk Stoltenberg en t-skjorte med et klart politisk budskap. På forsiden står det: «WE DON'T NEED NO OCCUPATION» (vi trenger såvisst ingen okkupasjon), og på baksiden: «TEAR DOWN THE WALL» (riv ned muren).

Foto: Askil Halse, Adressa.no Foto: Ingunn Andersen, VG

Statsminister Jens Stoltenberg mottar en t-skjorte av generalsekretæren i Fatah Youth, Hassan Faraj, under et besøk på Utøya.

210 Al-Hayat Al-Jadida (PAs offisielle avis), 07.01.2011; Palestinian Media Watch: *Fatah youth movement exhibition glorifies terrorist Dalal Mughrabi*; se også: PMW: *Fatah youth movement sends salutations to terrorists in prison: «You are the great ones»*

211 The New York Times: *Palestinians Honor a Figure Reviled in Israel as a Terrorist*, 11.03.2010

Samme dag holdt statsministeren en tale på Utøya, der han offentliggjorde at regjeringen hadde besluttet å gi 100 millioner kroner ekstra til «Palestina». Adresseavisa rapporterte følgende med hensyn til AUFs reaksjoner på det som ble sagt:

«Stoltenberg tok klart avstand fra Israels aksjoner mot Gaza og Libanon, men måtte likevel tåle kjeft under spørreunden etter talen. AUF-erne mener regjeringen er for lite tydelig overfor Israel, og er i tillegg mot at regjeringen i vår stoppet den direkte støtten til den palestinske regjeringen og ikke vil møte regjeringspartiet Hamas på politisk nivå.

-Ett ord beskriver Norge og verdens politikk. Det er feighet, og historien vil dømme oss for denne feigheten, sa Eskil Pedersen fra Oslo AUF. Han ga Stoltenberg et palestinasjerve og en t-skjorte med 'free Palestine', og oppfordret Jens til å bli 'Palestina-Jens'.²¹²

Faraj takket statsministeren for de ekstra 100 millionene, og sa: «Vi føler at Sverige og Norge hjelper oss mer enn andre europeiske land». ²¹³ Ivar Fjeld påpeker at Hassan Faraj senere har dukket opp på palestinsk TV som del av en gruppe arabiske politikere, som i kampen mot Israel søker martyrdøden.²¹⁴

Dagen etter Utøya-massakren kom Fatah Youth med følgende kondolansemelding:

«Fatah Youth uttrykker sin bestyrrelse over terrorangrepet. Det finnes ikke ord som kan beskrive angrepet mot en gruppe som har vært våre kamerater i kampen for frihet og uavhengighet. Veldig få har stått ved vår side så mye som det norske folk, og særlig våre kamerater i AUF. ... **Fatah Youth har i nesten 15 år deltatt på den samme sommerleiren**, og våre ungdommer har dratt nytte av å lære og dele erfaringer knyttet til demokrati og påvirkningsarbeid for fred og rettferdighet.»²¹⁵

212 Adressa.no: - *Bli Palestina-Jens!*, 15.07.2006

213 Ibid.

214 I. Fjeld, s. 19

215 Ma'an News: *Fatah Youth condemns Norway attacks*, 23.07.2011

Det er åpenbart at AUF og Fatah Youth har et nært forhold.

Folkefronten for Palestinas frigjøring (PFLP) er en annen organisasjon som har blitt åpenlyst støttet på Utøya. PFLP står oppført som en terrororganisasjon både i USA, EU, Storbritannia, Canada og Israel. Den 28. juli 2009 ble det foretatt en innsamling til PFLP på Utøya. Dette skjedde etter initiativ fra kommunistpartiets ungdomsorganisasjon, Rød Ungdom (RU), som i flere år har fått tillatelse av AUF til å holde sin årlige sommerleir på Utøya.²¹⁶

Bildet nedenfor viser medlemmer av PFLP i et opptog iført falske sprengstoffbelter. PFLP påberoper seg å være en ikke-religiøs organisasjon og vil få oss til å tro at den israelske okkupasjonen er så undertrykkende at palestinere fra *alle* samfunnslag må ty til å sprengre seg i luften. Hvordan har det seg da at ingen *kristne* palestinere noensinne har utført et selvmords-bombeangrep mot Israel? Idéen om et sekulært PFLP er neppe noe annet enn en ytre fasade for å kunne tiltrekke seg kommunisters støtte mot den jødiske staten Israel.

Foto: Nasser Ishtayeh (AP)

Maskerte palestinske medlemmer av Folkefronten for Palestinas frigjøring (PFLP) iført falske sprengstoffbelter under en marsj i anledning 36-årsdagen for opprettelsen av PFLP, i Nablus på Vestbredden, 11. desember 2003.

216 I. Fjeld, s. 39-50

En rekke hyper-radikale politiske stunt fant sted forut for 22. juli

Det var særlig ett aspekt ved Ivar Fjelds bok som fanget min oppmerksomhet. Fra og med kapittel 7 dokumenterer Fjeld en rekke ekstreme politiske stunt utført av AUF (og andre venstreorienterte ungdomsorganisasjoner) i protest mot Israel. Selv om Fjelds bok omfatter et helt tiår av anti-israelsk radikaliseringsinnad i AUF, finner jeg det bemerkelsesverdig at alle de stuntene som utmerket seg nok til å bli inkludert i boken hans, fant sted i løpet av en 14-måneders periode forut for 22. juli-angrepene. Disse stuntene begynte dagen etter episoden med frihetsflotiljen; samme dag som Herren la på hjertet mitt å dra ned til Fafo for å be!

1. juni 2010 hang medlemmer i AUF opp et gigantisk banner på utsiden av det høye Arbeiderparti-bygget i Oslo sentrum. På banneret sto det: «OLJEFONDET UT AV ISRAEL». Norge besitter verdens største statlige investeringsfond, og dets investeringsprogrammer utgjør en viktig kapitalkilde for mange markeder. En boikott i denne størrelsesordenen ville kunne føre til en reell økonomisk destabilisering og isolering av Israel. En svekkelse av Israels økonomi – en søyle av stabilitet i Midtøsten – var helt klart ikke hva denne regionen trengte sommeren 2010, da den såkalte «arabiske våren» var på sin høyde.

01.06.2010 Foto: My photo, Wikipedia

Ledende tjenestemenn i Arbeiderpartiet, iberegnet Stoltenberg og Støre, har gjort det tindrende klart at en boikott av Israel ikke ville gagne fredelige interesser. Og likevel ser vi at Norges mektigste ungdomsorganisasjon tar til orde for en slik irrasjonell utenrikspolitisk retning. Arbeiderpartiet burde aldri ha latt AUF få kringkaste en slik erklæring fra hovedkvarteret sitt. Når et tre-etasjer høyt banner henger på utsiden av hovedkvarteret til det mektigste partiet i landet, da formidler det et umåtelig sterkt utsagn. Det antyder at dette er Arbeiderpartiets egentlige vilje, uansett hva deres offisielle politikk måtte være. Dette stuntet er derfor vesentlig forskjellig fra det som må kunne anses som normale aksjonsformer.

At dette var det offisielle standpunktet til lederskapet i AUF, ble bekreftet av et medieoppslag samme dag:

«AUF-leder Martin Henriksen krever at Norge bruker økonomisk makt mot Israel etter angrepet på Gaza-konvoien. Han mener at Statens pensjonsfond utland, bedre kjent som oljefondet, bør trekke seg ut.»²¹⁷

Samme dag benyttet Arbeiderpartiets 26 år gamle statsråd Hadia Tajik muligheten til å tale til Stortinget iført «palestinaskjerfet» (som er blitt kjent takket være Yassir Arafat). På den tiden satt hun som medlem i sentralstyret i AUF og skulle senere komme til å bli Norges første muslimske kulturminister. I forbindelse med dette stuntet ga hun følgende kommentar til pressen:

«Dette er vår måte å vise solidaritet med den palestinske sivilbefolkningen på. Det som har skjedd, er et uakseptabelt brudd på folkeretten. Vi mener blokaden av Gaza må oppheves og ulovlige bosetninger må fjernes.»²¹⁸

Så hva var det med denne frihetsflotilje-episoden som fikk de ekstreme politiske uttrykkene til å eskalere? Jeg tror at svaret på det spørsmålet er en viktig nøkkel til å forstå hele denne beretningen, og vi kommer derfor til å se litt nærmere på denne hendelsen før vi beveger oss videre.

217 NA24: *Rød klut fra Ap-prins*, 01.06.2015; I. Fjeld, s. 52

218 Vårt Land: *Tajik med PLO-skjerf på Stortingets talerstol*, 01.06.2010

01.06.2010 Foto: Erlend Aas

Hadia Tajik iført det berømte Arafat-skjerfet idet hun taler til Stortinget.

Episoden med frihetsflotiljen førte til utbredt internasjonal fordømmelse av Israel. Slike reaksjoner mot Israel er ikke uvanlig, men denne bestemte hendelsen bar med seg eksepsjonelle politiske implikasjoner som bør vurderes nærmere. Det første vi må forstå, er at Israels blokade av Gazastripen er helt legitim og absolutt nødvendig. FN utnevnte en spesiell komité for å utrede frihetsflotilje-episoden (Palmer-komitéen), som kom med følgende konklusjon med hensyn til blokadens juridiske status:

«Israel står overfor en reell trussel mot sin sikkerhet fra militante grupper i Gaza. Marineblokaden ble innført som et legitimt sikkerhetstiltak for å hindre våpen fra å komme inn til Gaza via sjøveien, og dens iverksettelse oppfylte internasjonale lovkrav.»²¹⁹

Det andre vi må forstå, er at de som krever at blokaden må oppheves i realiteten legitimerer Hamas-regimet. Dette er grunnen til at Hadia Tajik var nøye med å understreke sin solidaritet med den palestinske sivilbefolkningen. Likevel, ved å kreve at blokaden må oppheves, ga hun i realiteten uttrykk for at ingenting bør gjøres for å forhindre gjenopprustningen av Hamas. Jeg har lyst til å minne leseren om at Hamas' offisielle politikk har

219 UN Palmer Report 2011, s. 4

vært å utføre selvmordsbombeangrep mot israelske sivile. Charteret til Hamas krever til og med at jøder skal drepes i Allahs navn.²²⁰

Hamas tok kontroll over Gazastripen i 2007, kort tid etter at israelske okkupasjonsstyrker trakk seg ut av området. Deretter startet de et konstant bombardement med raketter inn i Israel. (Dette var takken Israel fikk for å ha trukket soldatene sine tilbake og avvirket bosetningene i Gaza.) Blokaden ble opprettet som en respons på denne situasjonen, og etter at den ble satt i verk, har den israelske marinen klart å hindre flere skip i deres forsøk på å levere hundrevis av tonn med våpen, deriblant avanserte raketter fra Iran.²²¹ Blokaden håndheves også av Egypt, som er enda mer restriktiv i sin politikk overfor Gaza. (Og likevel hører vi sjelden noen klager mot Egypt.) Disse tiltakene reduserer Hamas' offensive kapasitet og dermed også Israels behov for å reagere militært. Slik redder blokaden liv på begge sider.

Det tredje vi må forstå er at frihetsflotiljen først og fremst var et villedende politisk stunt. Arrangørene hevdet at de prøvde å levere nødhjelp til befolkningen i Gaza, og den radikale metoden deres ga inntrykk av at det ikke var mulig å levere hjelpen på noen annen måte. Dette kunne ikke ha vært lenger fra sannheten. Flere måneder før flotiljen satte seil, hadde de israelske myndighetene tilbudt arrangørene å benytte de eksisterende landovergangene som blir brukt av andre internasjonale hjelpeorganisasjoner. I løpet av det foregående halvannet år (siden våpenhvilen i januar 2009) hadde velrenommerte hjelpeorganisasjoner tilsammen levert mer enn 1 million tonn nødhjelp til Gazastripen via disse overgangene. Dette tilsvarer nesten 1 tonn med hjelp til hver eneste mann, kvinne og barn i Gaza. Men arrangørene av flotiljen hadde avvist dette tilbudet. De var mer interessert i å fremme en radikal politisk agenda enn i å bringe hjelp til befolkningen i Gaza.²²²

Da den israelske marinen først konfronterte den ankommende konvoien (bestående av 6 skip) i internasjonalt farvann, ga de med en gang klare instruksjoner til skipene om å fortsette til havnen i Ashdod, noen få kilometer nord for Gazastripen. De tilbød også å bringe hjelpen til Gaza under tilsyn fra aktivistene, men bare etter at den var blitt kontrollert for våpen og andre forbudte gjenstander. Svaret fra aktivistene lød: «Negativt,

220 Se artikkel 7 og 22 i Hamas' charter.

221 CNN: *Israel intercepts ship with weapons headed to Gaza*, 06.03.2014

222 Israeli Ministry of Foreign Affairs, 24.05.2010

negativt. Vår destinasjon er Gaza.»²²³ Det gikk mer enn 4 timer fra det tidspunktet disse instruksene først ble gitt, til israelske kommandosoldater til slutt bordet konvoiens hovedskip. Aktivistene ga ikke Israel noe annet valg enn å ta kontroll over disse skipene med makt.

Mange har argumentert med at raidet mot flotiljen var ulovlig, siden bordingen fant sted i internasjonale farvann. Men dette er ikke sant. Faktum er at hver eneste marineblokade i historien har blitt håndhevet i internasjonale farvann. Vi kan ikke benytte en annen standard overfor Israel enn vi gjør overfor andre nasjoner under lignende omstendigheter.

Idet de israelske kommandosoldatene bordet hovedskipet, ble de brutalt angrepet av en gruppe aktivister med metallrør og kniver. Dette er hva videoopptakene tydelig viser. (En link til denne videoen finnes på 22juliprofetien.com.) De israelske kommandosoldatene var hovedsakelig bevæpnet med ikke-dødelige våpen, som for eksempel paintball-pistoler, og de gjorde bare bruk av skytevåpnene sine da det ble klart at livet deres var i fare. Tydeligvis skal en av aktivistene ha tatt en pistol fra en av de sårede kommandosoldatene og så begynt å skyte på de andre israelske soldatene. På det tidspunktet fikk soldatene ordre om å åpne ild, noe som resulterte i at 9 aktivister mistet livet. Ifølge The New York Times «søkte i hvert fall noen av aktivistene ombord på hovedskipet, *Mavi Marmara*, en konfrontasjon – og det fikk de.»²²⁴ FNs Palmer-rapport konstaterer følgende med hensyn til dette punktet:

«Det israelske forsvarets personell sto overfor betydelig, organisert og voldelig motstand fra en gruppe passasjerer da de bordet *Mavi Marmara*, noe som krevde at de gjorde bruk av makt for å beskytte seg selv. Tre soldater ble tatt til fange, mishandlet, og satt i fare av disse passasjerene. Flere andre ble såret.»²²⁵

Det er også viktig å merke seg at denne typen hendelse bare skjedde på hovedskipet. Aktivistene ombord på de 5 andre skipene gikk ikke til angrep på kommandosoldatene, og det var heller ingen liv som gikk tapt her. Eierne av hovedskipet, *Mavi Marmara*, var en av flotiljens hovedarrangører, en tyrkisk islamistisk NGO (ikke-statlig organisasjon) kjent

223 MEMRI: Special Dispatch No. 3007, 08.06.2010

224 The New York Times editorial: *What Happened on the Mavi Marmara?*, 11.06.2010

225 UN Palmer Report 2011, s. 4

som IHH, som er blitt anklaget av vestlige myndigheter for å ha koblinger til terrororganisasjoner. Lederen for IHH, Bulent Yildirim, som selv var ombord på dette skipet, kom med følgende erklæring dagen før raidet: «Vi skal beseire de israelske kommandosoldatene – vi erklærer dette nå. Hvis dere bringer soldatene deres hit, vil vi kaste dere over bord og [slik] vil dere bli ydmyket foran hele verden.»²²⁶ Ifølge skipets overstyrmann tok en gruppe på rundt 40 IHH-aktivister kontroll over skipet et par timer før raidet. En BBC-dokumentar konkluderte med at de israelske styrkene hadde stått overfor et voldelig og overlagt angrep, utført av en gruppe hardbarkede IHH-aktivister som hadde til hensikt å iscenesette et politisk stunt for å legge press på Israel.²²⁷

Ved å provosere Israel til en voldelig respons, klarte flotiljens aktivister å sende Israel hodestups inn i en av sine verste diplomatiske kriser på flere år. Israels omdømme ble påført enorm skade, mens Hamas fikk legitimitet. Ifølge en ledende Hamas-politiker ved navn Aziz Dweik, «har Gaza-flotiljen gjort mer for Gaza enn 10.000 raketter.»²²⁸

Tilbake i Norge skjedde det neste ekstreme stuntet i kjølvannet av flotilje-episoden noen dager senere, den 5. juni 2010. Bildet øverst på neste side viser ungdommer fra AUF og Sosialistisk Ungdom (SU) i en båt, der de tar del i en liksom-øvelse for å «bryte blokadene». På plakatene deres står det: «OPPHEV BLOKKADEN AV GAZA» og «BOIKOTT ISRAEL».²²⁹ Den siste som mistet livet på Utøya er med på disse bildene, iført solbriller. Hun var nestleder for AUFs lokallag i Fredrikstad.

Omtrent en uke senere foretok aktivister fra det kommunistiske Rød Ungdom (RU) en ulovlig bording av en israelsk ubåt (under testing i Norge), der de plantet flagg på dekk. Bildene nederst på neste side er i hovedsak hentet fra en video som ble lagt ut på YouTube av RU. Det eneste banneret som er synlig på videoen bærer slagordet: «OPPHEV BLOKKADEN AV GAZA». I opptaket kan man også høre aktivistene rope «boikott Israel» og «fri Palestina». Selv om Ivar Fjeld ikke gjør noe spesielt poeng ut av dette i sin bok, virker det som om alle disse ekstreme politiske stuntene som han dokumenterer var en direkte respons på flotilje-

²²⁶ BBC Panorama: *Death in the Med*, 20.08.2010 (se 22juliprophetien.com for videolink)

²²⁷ Ibid.

²²⁸ The Wall Street Journal: *Israel's Foes Embrace New Resistance Tactics*, 02.07.2010

²²⁹ I. Fjeld, s. 55

05.06.2010 Foto: Sosialistisk Ungdom

Aktivister fra AUF og SU under en øvelse der de «bryter blokadene».

12.06.2010 Kilde: Rød Ungdom / youtube.com

Rød Ungdom foretar en ulovlig aksjon mot israelske interesser i Norge.

episoden. Denne hendelsen ser ut til å ha tippet AUF, SU og også RU over kanten samtidig. Disse tre ungdomsorganisasjonene har alle hatt sine årlige sommerleirer på Utøya.²³⁰

Neste stunt fant sted på Utøya ca. en måned senere, under AUFs sommerleir det året. Den 16. juli trakk medlemmer av Rogaland lokallag opp fremmede grenser på Utøya, slik at leirområdet ble inndelt i en israelsk og en palestinsk side. (Se øverste bilde på neste side.) Ifølge Ivar Fjeld er dette første gang et slikt område har blitt definert på norsk jord og fått klare grenser. Han slår også fast at AUFs lokallag i Rogaland var blitt et av de mest radikale under innflytelsen av dets nestleder, Hadia Tajik.²³¹ På bildet sees et banner i bakgrunnen der det står: «VIS AVSKY MOT ISRAELS HANDLINGER. FRI GAZA.» Rogalands Avis rapporterte følgende:

«Rogalands-leiren til AUF var gjort om til Israel og Palestina, hvor en mur midt i leiren skulle symbolisere den Israel har satt opp på Vestbredden og rundt Gaza. For å komme inn til 'Palestina' måtte partisekretær Johansen framvise et ID-kort og forsere vakter ved grensesperringen.»²³²

Fjeld beskriver også andre bemerkelsesverdige politiske stunt og annen radikaliserings som har oppstått med kobling til Utøya, men det ville bli for omfattende å skulle utdype disse hendelsene her. Jeg vil derfor henvise leseren til hans bok for videre studier.

Det var også en andre bølge med radikale uttrykk som fant sted i forkant av lanseringen av *frihetsflotiljen 2*, i juli 2011. Tidlig denne måneden kom daværende AUF-leder Eskil Pedersen med offentlige uttalelser vedrørende denne andre flotiljen. Følgende ble publisert på AUF.no den 2. juli 2011:

«AUF starter et opprop for sosialdemokrater for Gaza-flåten og for opphevelse av den folkerettsstridige blokaden av Gaza.

- Kampen for et fritt Palestina er en del av det norske sosialdemokratiets sjel, sier AUF-leder Eskil Pedersen.

230 I. Fjeld, s. 56-57

231 Ibid, s. 58-65

232 Rogalands Avis: *AUF: – Riv muren, Raymond*, 16.07.2010

16.07.2010 Foto: privat blogg

AUF deler Utøya inn i en israelsk og en palestinsk side.

16.07.2010 Kilde: Rogalands Avis

AUF: - Riv muren, Raymond

Partisekretær Raymond Johansen i Arbeiderpartiet valgte ut AUF Rogaland som én av to leirer verdig et besøk på Utøya. Han ble møtt av grensevakter og klare krav om Gaza og Oljefondet.

Nyhetsfaksimile publisert i nettutgaven av Rogalands Avis.

- Vi krever at skipene får reise fra gresk havn, og at de får slippe inn i Gaza. Vi fordømmer den israelske blokaden av Gaza som stenger 1,5 millioner mennesker inne, og krever at den norske regjeringen jobber for at blokaden oppheves, avslutter Pedersen.»²³³

Det virker som om Eskil Pedersens konsept av et «fritt Palestina», er et land der det ikke finnes ytringsfrihet, der småkriminalitet straffes med døden og der menneskerettighetene undertrykkes systematisk. Slik er livet under regimet til Hamas, og det er fra *denne* undertrykkelsen vi burde søke å frigjøre Gazas befolkning. De som er imot blokaden må innse at de bare bidrar til Gazas problemer.

En av Stortingets representanter i denne tidsperioden, Stine Renate Håheim, dro faktisk ned til Hellas for å delta i *frihetsflotiljen 2*. Bare ett år tidligere hadde Håheim sittet i sentralstyret i AUF med ansvar for ungdomspartiets midtøstenprosjekt.²³⁴

Frihetsflotiljen 2 var opprinnelig ment å skulle bestå av 10 skip, men til slutt var det bare ett av dem, *Dignité Al Karama*, som lyktes å nærme seg Gaza. 19. juli 2011 stoppet den israelske marinen denne båten uten uhell. *Frihetsflotiljen 2* møtte tydelig motbør fra FN, EU, USA, Storbritannia, Canada, Frankrike, Russland, Tyrkia, Hellas med flere. Den ble imidlertid offentlig støttet av Hamas.²³⁵ Det virker som om AUF ønsket å skille Norge ut fra resten av den siviliserte verden ved å stille seg på Hamas' side.

En nyhetsartikkel av Eskil Pedersen, publisert bare 8 dager før 22. juli-angrepene, viste at AUF til og med var villig til å gå til ensidig aksjon mot Israel som følge av den første frihetsflotilje-episoden:

«AUFs landsmøte i [oktober] 2010 vedtok for første gang at vi ønsker en ensidig norsk økonomisk boikott av Israel, etter at vi lenge har tatt til ordet for en internasjonal initiert boikott.»²³⁶

233 AUF: *Opprop for Gaza*, 02.07.2011

234 I. Fjeld, s. 31

235 CBC News: *Defiant Gaza-bound boats prepare to set sail*, 04.07.2011

236 På trykk i Klassekampen torsdag 14.juli 2011.

21.07.2011 Foto: Vegard Grøtt / Scanpix

AUF hadde bare en fiende som fortjente å bli boikottet.

Bildet ovenfor ble tatt på Utøya 21. juli 2011, dagen før massakren. Her går daværende AUF-leder Eskil Pedersen gjennom leirområdet sammen med f.t. utenriksminister Jonas Gahr Støre.²³⁷

Hadia Tajik har i tiden etter angrepene sagt følgende om AUFs rolle i å bestemme kursen for norsk politikk:

«Jeg har bare et politisk budskap, og det er at AUF er viktig for Ap sin politikk. AUF er partiets salt, de er med på å gjøre partiets politikk sterkere og bedre. Politiske vedtak som i sin tid har vært oppfattet som radikale og som en gang ble diskutert rundt et leirbål på sommerleir, får betydning. Det blir etter hvert Norges politikk.»²³⁸

Hvis det er dit Arbeiderpartiet er på vei, frykter jeg virkelig for dette landet. Dessverre vil det som virker lite sannsynlig i dag, trolig bli en realitet i en ikke så fjern fremtid. Helt siden Seksdagerskrigen i 1967 har AUF vært en spydspiss i å vende Norge mot Israel, og denne trenden har bare fortsatt å skyte fart etter Oslo-avtalen.

237 VG: Støre: - Palestinerne er i stand til å styre egen stat, 21.07.2011

238 VG: *Ap-topper vil skape trygghet - overnatter på AUF-leir*, 02.07.2013

Men det er én side ved alt dette som rent fornuftsmessig ikke gir særlig mening. Hvordan har det seg at den plutselige opptrappingen av ekstreme politiske uttrykk først skjedde når det dreide seg om å støtte Hamas, som er den av de palestinske fraksjonene som har den minst attraktive ideologien? AUFs sosialdemokratiske verdier er tross alt helt uforenelige med verdiene til Hamas. Hvorfor viste ikke AUF i det minste samme grad av iver når det gjaldt å støtte Fatah, som i hvert fall hevder å ha lignende verdier?

Den eneste fornuftige forklaringen som jeg kan komme på, er at AUF først og fremst responderte på et åndelig skifte som oppsto i forbindelse med den første frihetsflotilje-episoden. Hvordan kan vi ellers forklare en slik irrasjonalitet? Jeg mistenker også at AUF krysset en grense her, noe som bidro til deres sårbarhet den 22. juli. Det er sant at også de andre venstreorienterte ungdomsorganisasjonene hadde en lignende respons på flotilje-episoden, men hverken SU eller RU har noe i nærheten av samme innflytelse og ansvar.

KAPITTEL 7:

En åndelig konflikt

Har du noen gang reflektert over hvorfor antisemittismen dukker opp på så mange forskjellige steder? Ifølge Bibelen er antisemittisme et globalt fenomen som drives av åndelige krefter. Bibelen forteller oss at denne tendensen vil føre frem til Harmageddon-krigen, der en stor koalisjon av nasjoner vil bringes sammen i sitt ønske om å ødelegge Israel. Ja, for hvordan kan vi ellers forklare denne irrasjonelle trenden av global antisemittisme? La oss se litt på 3 eksempler, der antisemittismen har kommet til syne i gjensidig uforenlige ideologier: Islam, kristendom og kommunisme.

Det er et ubestridelig faktum at Muhammed lærte sine etterfølgere å hate jøder. Og det er mange eksempler på åpenbar antisemittisme i Koranen og Hadith (Muhammeds beretninger). I Hadith, for eksempel, slår Muhammed tydelig fast at alle muslimers plikt skal være å utrydde jødene. Slik de kristne tror at enden ikke vil komme før evangeliet er blitt forkynt over hele jorden (se Matt 24.14), tror muslimene at enden ikke vil komme før de har drept alle jøder:

Den siste time vil ikke komme uten at muslimene slåss mot jødene. Muslimene kommer til å drepe jødene helt til de gjemmer seg bak en sten eller et tre. Stenen og treet sier da: Muslim, eller Allahs tjener, det er en jøde bak meg; kom og drep ham! Men treet Gharqad kommer ikke til å si dette, fordi det er jødernes tre.²³⁹

Dette avsnittet fra Hadith er direkte sitert i artikkel 7 i Hamas' charter. En skulle tro at slike radikale synspunkter bare hevdes av et mindretall ekstremister, men dette er faktisk normen innenfor tradisjonell islam. Et forskningsprosjekt som NRK utførte i 2010, avslørte at antisemittisme er vanlig blant norske muslimer.²⁴⁰ Som en del av dette prosjektet ble det

239 Sahih Bukhari, bok 041, Hadith nummer 6985: Abu Huraira siterer Allahs budbringer.

240 NRK, 13.03.2010

gjennomført intervjuer med flere lærere fra skoler med en høy andel muslimske elever. En av lærerne sa følgende:

«Det er en notorisk uthenging av jøder. Alt fra vitser til åpenbare drapstrusler. 'Det står i Koranen at du skal ta livet av jøder, alle riktige muslimer hater jøder. Jøder skal drepes hvis de kommer hit til denne skolen', er det elever som sier. Å rose Hitler for det han gjorde med jødene er en annen gjenganger fra elever ved min skole. Det verste med dette er at jødehat er blitt helt legitimt i store elevgrupper med muslimsk bakgrunn.»

En annen lærer ga denne rapporten:

«Jeg ser jødehatet spesielt i samfunnsfagtimene. Elever sier jøder styrer alt, hele Vesten styres av jøder. Flere sier også at de beundrer Hitler, fordi han drepte jøder. 'Angrepet på Tvillingtårnene i New York 11. september 2001 var det jødene som stod bak.' I min klasse er det slik at hvis noen sier de støtter terrorisme, så er det noen som protesterer. Men hvis noen gir uttrykk for jødehat, er det ingen som protesterer.»

De fleste av disse elevene er angivelig født og oppvokst i Norge. Rapporten forteller også historien om en ung jødisk-norsk gutt som ble ført ut i skogen for å henges av en gruppe eldre muslimske elever, bare fordi han var jøde. Gutten klarte å komme seg unna, og etterpå flyttet familien til et annet område, men også der ble gutten trakassert. En separat studie som Oslo kommune utførte i juni 2011, viste at 33% av jødiske elever i Oslo opplever å bli fysisk truet eller mishandlet av andre elever i videregående skole, minst to til tre ganger i måneden.²⁴¹

Dessverre har dette blitt et vanlig problem i Europa, der vi ser en generell økning av antisemittisme som sammenfaller med islams fremvekst. Det betyr likevel ikke at dette bare skyldes islam. Nyere undersøkelser viser at en klart større del av den europeiske befolkningen er bærere av antisemittiske idéer, noe som indikerer en sterk understrøm av antisemittisme blant etniske europeere. Faktisk er det slik at de fleste voldelige antisemittiske handlinger i Europa begås av innfødte europeere.

²⁴¹ Jewish Tribune: *Norway's disproportional antisemitism*, 05.07.2011

Ifølge en rapport fra det amerikanske utenriksdepartement har det skjedd en dramatisk økning i antisemittisme i Europa og Eurasia siden år 2000.²⁴²

Beklageligvis har også kristendommen en lang historie med antisemittisme. I mer enn 1000 år har jødene måttet tåle hard behandling av katolikker – en trend som fortsatte under protestantismen. I 1543 skrev Martin Luther, reformasjonens og protestantismens tyske far, en avhandling med tittelen: *Om jødene og deres løgner*, der han kom med en oppskrift på en systematisk ødeleggelse av europeisk jødedom. Han erklærte at jødiske hjem og synagoger burde brennes og at unge jøder burde plasseres i tvangsarbeidsleirer. «Vi bærer på skyld ved ikke å slakte dem ned», sa Luther.²⁴³ Keiser Wilhelm II (Tysklands keiser under 1. verdenskrig) kunne sannsynligvis tilskrive mange av sine antisemittiske idéer til Luthers innflytelse. Keiser Wilhelm sa: «...jøder og mygg er en plage som menneskeheten på en eller annen måte må kvitte seg med», og han la til: «Jeg mener at gass ville være det beste.»²⁴⁴ Da Hitler noen år senere faktisk *gasset* jødene, handlet han kanskje på denne sin forgjengers tydelige anbefaling. Uansett fant ikke Holocaust sted i et vakuum, og da Hitler steg til makten på et klart antisemittisk program, sto det tyske og i stor grad lutherske folket ved siden av og så på. Robert Runcie, tidligere erkebiskop i den anglikanske kirke, uttalte følgende: «Uten århundrer med kristen antisemittisme ville Hitlers brennende hat aldri ha fått en slik enorm gjenklang ... ettersom kristne i århundrer hadde holdt jødene kollektivt ansvarlige for Jesu død.»²⁴⁵ Det siste punktet avslører en tragisk mangel på elementær bibelkunnskap blant en del kristne. For Jesus sa: «...Jeg gir Mitt liv, for at Jeg skal ta det igjen. Ingen tar det fra Meg, men Jeg gir det av Meg selv...» (Joh 10.17-18 BGO).

I det tradisjonelt lutherske Norge har tendensen til kristen antisemittisme vært særlig sterk. Da Norge fikk sin uavhengighet i 1814, innebar den nye grunnloven en eksplisitt opprettholdelse av et forbud mot jøder, som hadde vært i kraft siden 1687. Paragraf 2 slo fast at «Den evangelisk-lutherske Religion forbliver Statens offentlige Religion ... Jøder ere

²⁴² State Department Report on Anti-Semitism: Europe and Eurasia, 2005

²⁴³ Eric W. Gritsch, *Martin Luther's Anti-Semitism: Against His Better Judgment*, s. ix

²⁴⁴ John C. G. Röhl, *The Kaiser and His Court: Wilhelm II and the Government of Germany*, s. 211

²⁴⁵ Richard Harries. *After the evil: Christianity and Judaism in the shadow of the Holocaust*. Oxford University Press, 2003. ISBN 978-0199263134

fremdeles udelukkede fra Adgang til Riget.» Da denne paragrafen ble fremforhandlet, var det blant Eidsvollsmennene bare 3 av de 14 lutherske prestene som tok til motmæle mot den.²⁴⁶ En av paragrafens talsmenn var presten Nicolai Wergeland, som hevdet at «En sann jøde kunne aldri bli en god borger». Dette skjedde på et tidspunkt da jøder over hele Europa ble frigjort og likestilt, som følge av den franske revolusjon. Selv da naboland som Sverige og Danmark ga jødene større rettigheter, valgte Norge å gå motstrøms. I Danmark var 1814 det året da alle jødene i landet fikk fulle statsborgerlige rettigheter.

Og når det gjaldt Holocaust, ga nordmennene inntrykk av å være altfor ivrige til å hjelpe tyskerne med deres folkemorderiske agenda. Hvis du i dag skulle be en gjennomsnittsperson fra Vesten om å navngi minst én kjent nordmann, ville et vanlig svar ha blitt Vidkun Quisling. Hans etternavn er blitt et internasjonalt synonym for forræder. Er det ikke litt underlig at nazistenes mest kjente medsammensvorne skulle komme fra et så lite land? Norge skiller seg også ut ved at det var nordmennene selv som gjennomførte deportasjonen av landets jøder til de nazistiske dødsleirene. Det var stort sett de som foretok arrestasjonene og kjørte lastebilene. Ifølge Paul Levine, professor i historie ved Uppsala Universitet i Sverige, «implementerte de sine egne anti-jødiske lover, brukte sin egen arbeidskraft, konfiskerte eiendom og diskriminerte jøder, før tyskerne krevde det. Norge hadde ikke trengt å gjøre hva det gjorde.»²⁴⁷ Og en professor i teologi ved Menighetsfakultetet, Torleiv Austad, har uttalt at «aksjonen mot jødene kom ikke overraskende hverken på kirken eller på motstandsbevegelsen. Nordmennene var ikke uten informasjon om at noe var på gang.» I mars 1942 hadde tyske offiserer lekket informasjon til sine norske kontakter om at jødene skulle arresteres i den hensikt å utrydde dem. Austad sier videre at «det er vanskelig å tenke seg at ikke Den midlertidige kirkeledelsen var informert om hva som var på gang.» En av Austads kollegaer og professor i kirkehistorie, Oskar Skarsaune, har uttalt at «en negativ holdning til jødedommen og det jødiske ... har vært en sentral del av den kirkelige tradisjon.»²⁴⁸

246 Dagen, 24.01.2012

247 BBC: *Norway apologizes for deporting Jews during Holocaust*, 27.01.2012

248 Ifølge Per Haakonsen, Dagen, 24.01.2012

Slik jeg ser det, har kristendommen mer å svare for når det gjelder antisemittisme, enn hva islam har. Muslimer kan i det minste hevde at jødehat er en integrert del av deres religiøse tro. Men når såkalte kristne engasjerer seg i antisemittisme, handler de i direkte strid med Bibelens lære. Og i motsetning til Muhammeds etterfølgere gikk ikke disiplene til Jesus til krig. I stedet ble de bedt om å elske sine fiender og å be for sine forfølgere. Det er definitivt ikke noe «kristelig» over det å behandle andre med hat og vold.

Det tredje eksemplet som jeg vil ta frem, har å gjøre med kommunismen, som ofte fremviser en sekularisert form for antisemittisme under et tynt dekke av anti-sionisme. Kommunistene gir ofte uttrykk for noen av de mest ekstreme anti-israelske holdninger som finnes, i tillegg til at de gir støtte til terroristgrupper som PFLP. Denne tendensen til å projisere antisemittisme over på Israel ser ut til å stamme fra Sovjetunionen – den første kommunistiske stat. Etter at den kollapset, har det fremkommet bevis som taler for at sovjeterne fulgte en organisert plan der de mobiliserte befolkningen ved hjelp av jødefobi.²⁴⁹ De sovjetiske myndighetene lanserte en rekke omfattende kampanjer rettet mot den jødiske delen av befolkningen, selv om de aldri ville ha innrømmet at dette var deres egentlige intensjon. En av disse kampanjene gjorde den «rotløse kosmopolitten» til en samfunnsfiende, og til denne termen koblet man de klassiske jødiske stereotypene. I tillegg ble antisjonisme et politisert uttrykk som ga dekke for Sovjets antisemittiske politikk.²⁵⁰ Ifølge historikeren Raphael Patai ble antisemittisme «skjult bak ord som uttrykte opposisjon mot sionismen.»²⁵¹ Enhver jøde som ga uttrykk for sin støtte til Israel, ville bli regnet som en fiende av den sovjetiske staten. I 1952 kunngjorde Stalin at «enhver jødisk nasjonalist er en agent for den amerikanske etterretningstjenesten.»²⁵² Her har vi et historisk meget tydelig eksempel på at antisjonisme ble et politisk korrekt dekke for antisemittisme.

249 A. Salomoni, *State-sponsored Anti-Semitism in Postwar USSR*, Quest CDEC journal, Issue N. 1 april 2010

250 Ibid.

251 Raphael; Jennifer Patai (1989). *The Myth of the Jewish Race*. Wayne State University Press, s. 178

252 Lindemann, Albert S. & Richard S. Levy (2010). *Antisemitism: A History*. New York: Oxford University Press, s. 187–188

En ny antisemittisme

Sovjeterne etablerte en uheldig presedens som fremdeles florerer i europeisk kultur. Mens den nyetablerte staten Israel sørget for lettelse for jøder som flyktet fra Europa og den arabiske verden, ga den også antisemitter muligheten til å forfølge det jødiske folk som nasjon, på et humanitært grunnlag. Og slik har anti-israelisme blitt et respektabelt dekke for et ikke lenger respektabelt syn i Europa. Ikke minst er dette tydelig i Norge, der Israel ofte avkreves et moralsk nivå som ingen andre land blir avkrevd. Og mange av dem som sterkt kritiserer Israel, forblir tause når det gjelder Hamas' islamfascistiske karakter og den palestinske selvstyremyndighetens glorifisering av terrorister. Det er vanskelig å forstå hvordan denne åpenbare dobbeltmoralen kan være noe annet enn antisemittisme, siden Israel er blitt «jøden» blant nasjonene. Ifølge Det europeiske overvåkningscenteret for rasisme og fremmedhat (EUMC) forsøker denne nye formen for antisemittisme å isolere Israel og presentere det «som en stat som, på en negativ måte, er fundamentalt forskjellig fra alle andre, og som derfor ikke har rett til å eksistere.»²⁵³

I 2012 kom Organisasjonen for sikkerhet og samarbeid i Europa (OSSE), verdens største sikkerhetsorienterte mellomstatlige organisasjon, ut med en rapport som advarte mot at anti-israelske holdninger kunne fyre opp under antisemittisme i Norge.²⁵⁴ Aftenposten skrev: «Delegasjonen reagerte blant annet på nordmenns syn på konflikten mellom Israel og palestinerne og mener og advarer mot at sterkt anti-israelske holdninger kan utvikle seg til antisemittisme».²⁵⁵ Som en «viktig symbolhandling», oppfordret OSSE-rapporten også Norge til å avskaffe sitt forbud mot *shechita*, den jødiske kosherslaktingen. (Norge var den første moderne nasjonen som forbød produksjon av kosherkjøtt i 1929. Norges forbud ble innført noen få år før Nazi-Tyskland innførte sitt, som et av deres første antisemittiske politiske tiltak.) Så der har vi det. Til og med OSSE advarer Norge om at antisemittisme og anti-israelisme sannsynligvis er nært koblet til hverandre. Og likevel har vi fremtredende ledere, som tidligere stats-

253 Manifestations of Antisemitism in the European Union, utarbeidet for EUMC av The Center for Research on Antisemitism (ZFA) ved Berlin Technical University, s. 17

254 JTA: Report: Anti-Israel attitudes fueling anti-Semitism in Norway, 22.10.2012

255 NRK, 21.10.2012

minister Kåre Willoch, som forsøker å fortelle oss at «det er galskap å tro at Israel-kritikk er antisemittisme.»²⁵⁶

Ifølge Manfred Gerstenfeld, en av verdens ledende eksperter på antisemittisme, er Norge skoleeksempelet fremfor andre når det gjelder å identifisere en kobling mellom anti-israelske holdninger og antisemittisme:

«For å bevise det jeg sier, samler jeg ofte mine første eksempler fra Norge, der Israel-hatet er så eksplisitt. I dets Arbeiderpartidominerte regjering – nylig beseiret i Stortingsvalget – kan man finne ganske mange anti-Israel hat-oppviglere. Jonas Gahr Støre som var utenriksminister til 2012, er et typisk eksempel på en moderne deltidsantisemitt, som ofte har polemisert mot Israel. Han skrev til og med en kommentar bakerst i en bok av to norske Hamas-tilhengere, som beskyldte Israel for en moderne versjon av *blodanklagen*. De påsto at Israel hadde gått inn på Gazastripen for å drepe palestinske kvinner og barn. Likevel besøkte han også synagogen i Oslo og holdt tale ved en minnemarkering for Holocaust. Dette fjerner ikke hans antisemittiske handlinger.»²⁵⁷

Gerstenfeld har også kommet med et par andre foruroligende uttalelser som er verdt å nevne her: «Men ikke i noen av de 3 andre [skandinaviske] landene ser jeg problemer av en så alvorlig karakter som det som skjer i Norge».²⁵⁸ «Hver gang jeg er på jakt etter misbruk, tar jeg først en titt på Norge, fordi der er det så lett å finne ... Noen jødiske foreldre, igjen hovedsakelig i Norge, har fortalt meg at barna deres fortsatt, flere år senere, er traumatisert av den antisemittismen de opplevde på skolen.»²⁵⁹

I sin bok, *Behind the Humanitarian Mask* (på norsk: «Antisemittisme i Norge»), viser Gerstenfeld at i de nordiske landene er det ganske vanlig at folk rettferdiggjør antisemittisme, fordi de støtter antisjonisme. Ta for eksempel den bisarre tendensen av å sammenligne det jødiske Israel med Nazi-Tyskland, en forestilling som ikke er uvanlig i Norge. Dette ligner på

256 Bergens Tidende: *Ville vise avsky*, 27.11.2012

257 Inquisitr: *The Medieval Anti-Semitic Views Of 150 Million Europeans*, 18.10.2013

258 Sitat hentet fra et 2008 JCPA symposium med tittelen: *Behind the Humanitarian Mask: The Nordic Countries, Israel and the Jews*. (Video-tid: 2:40)

259 Sitat hentet fra en 2011 presentasjon for JCPA med tittelen: *Anti-Jewish and Anti-Israel Sentiments in Western Schools*. (Video-tid: 15:00; 18:45)

regelrett fornektelse av Holocaust, siden det skaper den samme mangel på sympati som en direkte omskrivning av historien ville ha gjort. Det forteller oss at jødene ikke egentlig kan ha vært ofre for det som skjedde den gangen, siden de selv er skyldige i det samme nå. I virkeligheten er dette en form for retrospektiv anklage mot jødene, som tjener til å frikjenne nordmennene fra deres kollektive skyld – de som ikke somlet med å overlevere dem til nazistene. En nyere undersøkelse utført av Gallup viser at denne tankegangen er vanlig blant nordmenn. Rapporten angir følgende:

«Nesten to tredjedeler av respondentene støtter utsagnet «Jeg er skuffet over måten jødene, med sin spesielle historie, behandler palestinerne», og 38 prosent likestiller Israels behandling av palestinerne med nazistenes behandling av jødene under andre verdenskrig. En av fire mener at jøder i dag utnytter minnet om Holocaust til sin egen fordel. Det er også forholdsvis mange (12 prosent) som gir jødene selv skylden for at de er blitt forfulgt.»²⁶⁰

Disse subtile uttrykkene for Holocaustfornektelse blir ofte tilskyndet av de største mediekana- lene i dette landet. I 2006 for eksempel, publiserte *Dagbladet* en karikaturtegning der Israels statsminister, Ehud Olmert, blir fremstilt som en nazi krigsforbryter.²⁶¹ Scenen var hentet fra filmen *Schindlers liste*, der den sadistiske leirkommandanten Amon Götz skyter og dreper en tilfeldig jøde fra sin balkong i Auschwitz for moro skyld. Sammenligningen forsterkes av den uforholdsmessig høye muren

Nyhetsfaksimile av illustrasjonskarikatur i *Dagbladet*

260 HL-Senteret: *Antisemittisme i Norge? Den norske befolkningens holdninger til jøder og andre minoriteter*, mai 2012 (ISBN: 978-82-92988-20-6), s. 7

261 *Dagbladet: Israel klager Dagbladet inn for PFU*, 25.07.2006

rundt konsentrasjonsleiren, som er ment å symbolisere Israels sikkerhetsbarriere. I tillegg til å fremstille den israelske statsministeren som en sadistisk nazist, spiller karikaturen også på en av de mest klassiske antisemittiske forestillinger – jødernes blodtørstighet. (Forestillingen i den såkalte *blodanklagen* oppsto i middelalderen og baserte seg på anklager om at jøder ofret ikke-jødiske barn og drakk blodet deres under sine religiøse seremonier. Denne myten har ført til tortur og drap av mange jøder opp gjennom historien.) Tegneren som sto bak den nevnte karikaturen, Finn Graff, vant samme år Humanistisk Kulturpris. Og det påfølgende året utnevnte kong Harald V ham til Ridder av 1. klasse av Den Kongelige Norske St. Olavs Orden. Ordensrådet erklærte at hans tegninger var en inspirasjon.²⁶²

Et bibelsk perspektiv

Vi vil nå ta for oss hva Bibelen har å si om det globale fenomenet antisemittisme. Først og fremst må vi være tydelige på at Guds spesielle relasjon til den jødiske nasjon er av en evig natur.

Så sier Herren, han som satte solen til å lyse om dagen og ordnet det så at månen og stjernene lyser om natten, han som rører opp havet så bølgen bruser, – Herren, Allhærs Gud, er hans navn: «Lar jeg disse ordninger vike», lyder ordet fra Herren, «skal også Israels ætt for alltid opphøre å være mitt folk.»

Jeremia 31.35-36 (se også Jer 30.11)

Hvis Israel *ikke* er en permanent del av Guds plan, da var Jeremia en falsk profet og Bibelen ikke Guds inspirerte Ord. Og likefullt er det dessverre mange kirker i dag som lærer at de hedningkristne har erstattet Israel i Guds profetiske plan. I kapittel 2 i denne boken så vi at en rest av Israel og de hedenske nasjonene er forent i den nye og evige pakt (se Esek 16.59-63). Men selv i denne nye pakt, opprettholder Gud en viss distinksjon mellom jøde og hedning. Denne distinksjonen ser vi i det nytestamentlige uttrykket: «...jøde først og så greker» (se Rom 1.16; 2.9-10).

262 Det Norske Kongehus, Utnevnelse til St. Olavs Orden, 08.03.2007

Vi har også sett at Paulus advarer de hedningkristne om ikke å rose seg overfor de jødiske troende som han ligner med de naturlige grenene, som de er blitt podet inn blant. Ved denne analogien bekrefter Paulus at Guds hensikter med Israel er evige, idet han sier: «...for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på.» (Rom 11.29 BS1930). Selv om dette avsnittet ofte siteres med tanke på Guds kall for den enkelte troende, må vi huske på at Paulus talte spesifikt om Israel da han kom med denne uttalelsen. Romerne 11 handler nettopp om at Gud ikke har forkastet den jødiske nasjon.

Derfor, hvis Gud ikke angrer på det kall som Han har gitt Israel, da må også kallets natur være det samme i dag som det alltid har vært. Israels kall er å være *et lys for hedningefolkene* (se Jes 42.6; 49.6; 60.3). Til dem ble Guds lover og åpenbaringer overgitt (se Rom 3.1-2). De ble betrodd Guds eget Ord, noe de trofast bevarte, til gagn for hele menneskeheten. I Skriften er Guds ord forbundet med «lys» (se Sal 119.105, 130), og Israel var også det utvalgte «kar» som skulle frembringe Jesus Kristus, «*verdens lys*» (se Joh 8.12). Om Ham sier Skriften også: «Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss» (Joh 1.14a). Men verden hatet lyset, slik Johannes' evangelium forteller oss: «Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket høyere enn lyset, fordi deres gjerninger var onde» (Joh 3.19).

Lyset vitner om den uunngåelige enden for satans mørke rike, som ved Kristi gjenkomst vil bli avskaffet. Jesus vil deretter etablere den materielle oppfyllelsen av Guds rike på jorden, som Han vil regjere over fra Jerusalem (se Sak 14.3-4; Sal 2.6-9; Åp 19.13-16). Israel har alltid vært fundamentet for Guds rike, og dets politiske gjenopprettelse i vår tid viser oss at vi har kommet frem til tiden for rikets fysiske manifestasjon, slik Jesus illustrerer i lignelsen om fikentreet (se Luk 21.29-31). Vi ser til og med at «det nye Jerusalem» – uansett om man tolker det bokstavelig eller symbolsk – har 12 porter, som hver bærer navnet på en av Israels 12 stammer (se Åp 21.12). Skriften er tydelig på at Israel spiller en sentral rolle i Guds rike.

Jeg tror at dette må være en av grunnene til at satan så iherdig har prøvd å tilintetgjøre det jødiske folk opp gjennom historien. Den ikke gjenløste delen av menneskeheten er allment utsatt for antisemittismens demoniske innflytelse, og den eneste fornuftige forklaringen på dets globale utbredelse er simpelthen «...at hele verden ligger i det onde» (1 Joh

5.19). Når alt kommer til alt, er verdens irrasjonelle hat mot Israel ikke egentlig noe annet enn et uttrykk for dens hat mot Gud og Hans rikes komme.

Dessverre levde ikke Israel opp til fyllden av sitt kall om å være et lys for nasjonene, og Gud straffet jødene strengt for dette ved å spre dem ut over jorden, slik Moses og profetene hadde advart om. Det ble profetert at vold skulle følge dem alle steder dit de var blitt spredt, og det er nettopp dette vi ser har skjedd opp gjennom historien (se 3 Mos 26.33; Jer 29.18). Men diasporaen var ikke ment å skulle være deres siste tilholdssted. Herren lovte å gjenopprette Israel som nasjon, ikke fordi jødene var noe bedre enn andre, men for sitt hellige navns skyld. For Han er en Gud som holder sine paktsløfter (se Esek 36.20-28, 32; 5 Mos 9.4-29). At den moderne staten Israel har klart å gjenoppstå og overleve – og å vinne alle krigene som det har kjempet mot stridslystne hærer – er et mirakel og også et strålende vitnesbyrd om Guds trofasthet mot sitt Ord. Slik fungerer Israel fortsatt i sitt kall om å være et lys for nasjonene – i kraft av sin blotte eksistens. Og jo lengre det vedvarer, desto større problemer gir det «erstatningsteologien». De som lærte at kirken hadde erstattet Israel i tiden før Israels gjenopprettelse, insisterte vanligvis på at Gud aldri ville tillate Israel å eksistere som en nasjon igjen.

Med dette kallet om å være et lys følger det også et domsaspekt. Når lyset skinner, vil det avsløre synd og ondskap som har vært skjult i mørket, og når det er blitt avslørt, må det rykkes opp og kastes ut. Dette aspektet av den jødiske nasjonens kall er knyttet til landet som Gud lovte å gi dem som en «evig eiendom» (se 1 Mos 17.8 BS1930). Idet Israel inntar og besitter landet, blir Israel også gjort til ambolten for Guds dom. I 1 Mosebok 15 viser Gud Abraham Løfteslandet og inngår en pakt med ham, som et tegn på at hans etterkommere ville bli gitt dette landet for alltid. Like før Gud forseglet denne pakten, erklærte Han uttrykkelig at Israel ville komme til å bli et redskap for Hans dom:

Og Gud sa til ham: «Det skal du vite, at dine etterkommere skal bo som innflyttere i et land som ikke hører dem til. De skal trelle for folket der og underkues av det i fire hundre år. Men det folket de må trelle for, vil jeg også dømme, og siden skal de dra ut med mye gods. Og du skal gå bort i fred til dine fedre; i

en god alderdom skal du gå i grav. I det fjerde slektledd skal de komme hit igjen; for amorittenes syndeskyld har ennå ikke fylt sitt mål.»

1 Mosebok 15.13-16

Amorittene utgjorde hovedstammen i Løfteslandet. De var et ekstremt ondt folk, og Gud visste at deres synder til slutt ville bli så store at Hans rettferdighet ville kreve deres utslettelse. 400 år senere hadde syndene deres fylt sitt mål. Gud hadde forberedt nasjonen Israel på å være Hans utvalgte redskap for hevn, idet de tok landet i besittelse. Han påla dem å utslette alle sporene etter landets opprinnelige innbyggere. Ikke engang dyrene deres skulle få lov til å leve. (se 5 Mos 20.16-18, Jos 24.8, 1 Kong 21.26)

Dette aspektet ved Israels kall blir omtalt gjentatte ganger i Bibelen. I Esekiels bok for eksempel, blir Israel gitt det klare mandat å være redskapet for Guds hellige hevn overfor en annen nasjon:

«Hevnen over Edom vil jeg utføre gjennom Israel, mitt folk. De skal behandle Edom slik som min vrede og harme krever, og de skal få kjenne min hevn,» sier Herren Gud.

Esekiel 25.14

Dette aspektet av Israels rolle er ikke begrenset til Det gamle testamentet. Vi vet at Harmageddon-krigen – som er omtalt i både Joel, Sakarja, Esekiel og Johannes' Åpenbaring – ennå ikke har funnet sted. I Skriften kalles denne kommende hendelsen for «Herrens dag»:

«Støt i basun på Sion og blås alarm på mitt hellige berg, alle som bor i landet, beve! For Herrens dag kommer - den er nær ... Og Herren lar sin røst høre foran sin fylking, for hans hær er såre stor, og sterk er den som fullbyrder hans ord; for stor er Herrens dag og såre forferdelig - hvem kan utholde den?»

Joel 2.1,11 BS1930

Ifølge Joel vil Gud selv føre nasjonene sammen i *Josjafats dal* – de nasjonene som ribbet og brakk Hans fikentre (se Joel 1.6-7) og delte Hans land (Joel 3.6-7) – og der vil Han holde dom over dem (Joel 3.14-22). Israel vil være som en magnet som tiltrekker seg alle dem som hater Israels Gud

og Hans evige hensikter. Som en møll dras mot flammens lys, slik vil Guds fiender fortæres av Hans hevns ild. Denne profetiske hendelsen har aldri noen gang blitt oppfylt i historien – ikke i år 70 e.Kr. – heller ikke ennå. Men kimen til denne internasjonale konflikten ser vi tydelig i vår tid.

Jesaja sier følgende om *Herrens dag*: «For det er en hevners dag for Herren, et år med **gjengjeld i striden for Sion**» (Jes 34.8). Og Jeremia sier: «Men den dagen er en hevners dag for Herren Herren, hærskares Gud, en dag til hevn over hans fiender» (Jer 46.10a NB88/05, se også Sef 1.14-18). Også Det nye testamentets forfattere er konsekvente i sin beskrivelse av denne tidsalders ende:

...når vår Herre Jesus åpenbares fra himmelen med sin makts engler, med luende ild, når han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium...

2 Tessaloniker 1.7b-8 BS1930 (se også Åp 19.13-16)

Hvis denne siden av evangeliet virker noe fremmed for deg, er det trolig fordi dine åndelige ledere ikke har forkynt deg hele sannheten i Guds ord. Apostelen Paulus advarer om at menneskene ved avslutningen av denne tidsalder vil velge seg ut åndelige ledere som bare forteller dem det de selv ønsker å høre (se 2 Tim 4.3-4). Dette er virkelig sant om menigheten i vår generasjon! Det virker som om majoriteten av de som i dag kaller seg kristne, ikke har nok kjærlighet til sannheten i Guds ord til å bli kjent med hva som faktisk står der. Dette plasserer menigheten på farlig grunn. Men så lenge vi fremdeles har en viss grunnleggende respekt for Guds ord, vil det også være mulig for oss å føre menigheten tilbake på sannhetens grunn. François Botes sa at det norske folk ville komme til å se Gud på en ny måte. Et slikt paradigmeskifte kan helt klart bare komme som et resultat av at Guds ord igjen blir forkynt, i sin uforfalskede helhet.

Uten en slik endring frykter jeg at menigheten vil være uforberedt til å kunne holde stand i tiden som kommer. Det politiske trykket mot Israel vil øke etterhvert som Gud forbereder seg på å dra sine fiender ned i *Josjafats dal* for å holde dom over dem. På det nåværende tidspunkt er det fortsatt mulig å forsvare Israel på grunnlag av folkeretten, men det vil snart komme en tid da dette ikke lenger er mulig. Når Gud igjen begynner å

bruke Israel som sin doms ambolt, vil Gud *selv* bryte folkeretten. Det store spørsmålet i mitt hode blir da: Når disse hendelsene begynner å utfolde seg, vil kirken da vende blikket mot disse menneskeskapte forordningene, eller vil vi søke etter å få vite hva som er Guds vilje?

Tenk deg hvordan Josvas erobring av det lovede land ville ha blitt oppfattet av vår moderne kirkekultur, hvis disse hendelsene hadde funnet sted i vår tid. Jeg antar at man ville høre utbredte anklager om folkemord og forbrytelser mot menneskeheten, idet disse hebraiske inntrengerne inntok Løfteslandet og slaktet ned de opprinnelige innbyggerne. Det ville helt sikkert være mange ledere, som kong Balak, som ville prøve å få en av Guds profeter, lik Bileam, til å forbanne det folket som Gud har velsignet (se 4 Mos 22). Nå sier jeg ikke at Israel har nøyaktig det samme mandatet fra Gud i dag, men faktum er at Israels land er blitt gitt til jødene som en evig eiendom. Det tilhører ikke araberne, og Israel har faktisk en guddommelig rett til å utvise dem fra landet sitt. Kan vi egentlig vente at Israels gjenopprettelse i vår tid vil finne sted uten blodsutgytelse, med tanke på den brutale måten som Israel inntok landet på historisk? Nei, Guds ord forteller oss at dette vil være tidenes mest brutale periode (se Åp 6).

Som Jesu disipler har vi en åndelig rolle i denne konflikten:

For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.

Efeserne 6.12

Herren vil i sin tid utøve sin fullkomne rett:

Ta ikke hevn, mine venner, men overlatt straffen til Gud. For det står skrevet: Straffen hører meg til, jeg skal gjengjelde, sier Herren.

Romerne 12.19

Når alt kommer til alt er det Gud som har kontrollen, og vi må aldri rettfærdiggjøre valgene til folk som Anders Behring Breivik, som tar retten i egne hender. Det han gjorde var ekstremt ondt, og selv om Herren kan tillate dem å bli angrepet som har gjort seg selv til Hans fiender, må vi aldri ønske Guds hevn over noen. Vårt hjertesrop må være at Gud skal føre disse menneskene til omvendelse.

Du skal si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren Gud, jeg vil ikke at den ugudelige skal dø, men at han skal vende om fra sin onde ferd og leve.

Esekiel 33.11a

Det er bare ved Guds nåde at vi har fått oppgaven som forvaltere av sannheten i Hans Ord, og vår omsorg må være så stor at vi deler den med dem som befinner seg på en farlig vei. Det kunne like gjerne ha vært du eller jeg som var blant de 77 ofrene den 22. juli. Når Guds dom faller over en nasjon, lider ofte de rettfærdige sammen med de urettferdige. Det er ingen garanti for at vi som enkeltindivider vil bli spart, men Gud *pleier* å gripe inn på vegne av sine trofaste vektere. Han beskyttet profeten Jeremia og skriveren hans under dommen over det gamle Israel (Jer 15.19-21; 45.1-5). På den annen side vil de vekterne som ikke blåser i varselhornet, holdes ansvarlige av Gud for blodet til dem som dør under Hans dom (se Esek 33.1-6). Derfor spør jeg deg om ikke den kunnskap som er blitt deg betrodd, er noe som kvalifiserer deg til å være en vekter? Dette mener jeg er et spørsmål verdt å grunne på.

Et siste tegn

Før vi tar for oss det siste tegnet, vil jeg bare si at jeg overveide å utelate denne delen, av frykt for at det kunne minske budskapetets troverdighet. Slik jeg ser det, er dette bare et underordnet punkt. Og likevel, nesten hver gang jeg har gjengitt denne historien, er det dette punktet som har forårsaket noen av de største reaksjonene. Derfor føler jeg at det ikke ville være riktig av meg å utelate det. Men jeg vil på forhånd gjøre det klart at dette er et høyst diskutabelt punkt og ikke noe som bør stå for seg selv.

I historien fra kapittel 1 om *dagen da alt gikk galt*, la du kanskje merke til at tallet 77 dukket opp mer enn én gang under hendelsesforløpet. Helt fra begynnelsen syntes jeg at det var noe litt spesielt med dette, og som vanlig vendte jeg meg til Bibelen for svar. Det er vel etablert at tall spiller en viktig rolle i bibelsk symbolikk. Gjennom Bibelen ser vi at visse tall opptrer konsekvent sammen med spesifikke temaer, og «77» er et av dem. Det temaet som er knyttet til dette tallet er tydelig, og viser seg også å være ganske så relevant for budskapet i denne boken.

Bare som et raskt eksempel på et bibelsk tall med symbolsk betydning, er f.eks. tallet 40 også et tall tilknyttet et bestemt tema, nemlig temaet test. Israels barn ble testet i ørkenen i 40 år (5 Mos 8.2). Jesus ble testet i ørkenen i 40 dager (Matt 4.1-3). Og profeten Jona kunngjorde at byen Ninive skulle legges øde om 40 dager, noe som viste seg å utgjøre en testperiode (Jona 3.4-5).

Før vi går inn på det bestemte temaet for tallet 77, ønsker jeg å si noen ord om numerisk symbolikk og dens rolle i Guds ord. Det er allment anerkjent at visse tall opptrer så konsekvent sammen med spesifikke temaer, at det ikke kan ha oppstått ved en tilfeldighet, og dette mønsteret må derfor være innebygd i Skriften ved design. Dette mønsteret er faktisk så tydelig at et vanlig argument som bibelskeptikere bruker overfor dem som leser Guds ord slik det står, er at disse tallene umulig kan tolkes bokstavelig, siden de helt åpenbart ble valgt på grunn av sin symbolske verdi. De mener at dette mønsteret bare er et produkt av den hebraiske kulturen, som tenderer å legge større vekt på symbolikk. Jeg er enig i at disse tallene er symbolske, men jeg mener også at de bør tolkes bokstavelig. Og dersom

dette synet skal gi mening, forutsetter det at Gud, historiens forfatter, også taler gjennom tall. Han som kjenner enden fra begynnelsen, er åpenbart i stand til å arrangere detaljene rundt historiske hendelser, slik at denne effekten oppnås. Og dette er egentlig den eneste logiske konklusjonen for de av oss som ønsker å kunne anerkjenne bibeltallenes symbolske betydning, og samtidig tolke dem bokstavelig. I så fall må det være Gud som er opphavet til den numeriske symbolikken, og ikke den hebraiske kulturen. (For mer om dette temaet, kan jeg anbefale en kristen klassiker, *Number in Scripture: Its Supernatural Design and Spiritual Significance*, av E. W. Bullinger.)

Forestillingen om at Gud også kan tale gjennom tall kan virke noe fremmed på oss, men Gud har sin egen måte å gjøre ting på, og det er opp til oss å justere vår tankegang etter det bibelske mønsteret. Vi bør imidlertid huske på at symbolske tall ikke avgjør spesifikke temaer i Skriften, men de har en tendens til å følge med som et slags vitne. Og jeg tror at det samme prinsippet burde gjelde, hvis vi skal ta stilling til hvilken betydning dette potensielle tegnet kan ha for 22. juli. Det ville bare være noe ekstra, som kun ville tjene til å bekrefte og ikke til å avgjøre hendelsens mening. Jeg mener ikke at vi skal basere teologien vår på numerisk symbolikk.

Hvilken symbolsk betydning kan vi så utlede fra tallet 77? Dette tallet forekommer 3 ganger i Bibelen, og hvert av disse tilfellene er nært knyttet opp til temaet «hevne». I Tillegg B har jeg lagt ved en konsis og lettlest gjennomgang av disse tilfellene, som jeg anbefaler leseren å ta en titt på nå, hvis dette skulle appellere. Som vi har sett i kapittel 7, vil Gud ta hevne over dem som kjemper imot Hans hensikter med Israel og som deler Hans land. I disse tingene har Norge inntatt en ledende rolle. Jeg trenger ikke å se en uvanlig rekke av 77-ere for å forstå hva som venter dette landet.

Her kommer vi til et vanskelig teologisk spørsmål: Var det slik at den allmektige Gud ganske enkelt «tillot» denne hendelsen å skje, eller bør den sees som et uttrykk for Hans direkte dom? Etter min beskjedne mening var det trolig begge deler (se Tillegg C). Slik jeg ser det, trakk Gud sin vernende hånd tilbake og lot veien til Utøya stå åpen i minst 77 minutter, inntil riksalarmer ble sendt ut. (Og selv om det ikke skulle være eksakt 77 minutter, ettersom klokkeslettene senere ble justert med rundt 40 sekunder, ble dette tallet likevel gjengitt som «77» i større medieoverskrifter. Det var også slik det ble nedskrevet i offisielle statsdokumenter. Og det er det som

er det avgjørende, hvis vi skal kunne regne dette som et tegn overfor allmennheten.) Da Breivik nådde Utøya, fikk han uhindret streife omkring på øya i hele 77 minutter (se 22. juli-kommisjonens rapport, s. 26, 30). Og totalt krevde angrepene 77 menneskeliv.

Utfordrende tanker

Forestillingen om direkte dom reiser noen spørsmål når det gjelder hvilken måte Gud kan sies å være involvert her. Når vi tar i betraktning at Gud både er allmektig og allvitende, blir det litt vanskelig å skjelne en reell forskjell mellom direkte og indirekte dom. Med sine unike fakulteter er Gud i stand til å utføre handlinger av direkte dom ved ganske enkelt å velge å ikke gripe inn, om enn i veldig komplekse mønstre. Noen tenker kanskje at når Gud trekker tilbake sin beskyttende hånd, så kan Han ikke lenger være tilstede. Men vi må ikke tro at Han på en eller annen måte har mistet kontrollen, bare fordi samfunnet vårt har forkastet Ham. Han kunne ganske enkelt trekke sin hånd selektivt tilbake i tusenvis av enkelttilfeller knyttet opp til en hendelse, der den kumulative effekten av disse gir et utfall som Han har forutbestemt. Det ville derfor gi mer mening å skille mellom Hans aktive og passive dom, enn mellom direkte og indirekte.

Jeg mener det ville være helt feil å anta at Gud aktivt ledet Breivik, som om han hadde fått et guddommelig direktiv om å utføre angrepene. Breivik innrømmet at samvittigheten hans fortalte ham at han ikke burde gjennomføre massakren, og dersom han hadde handlet på en guddommelig befaling tviler jeg på at han hadde hatt en gnagende samvittighet. Det er min avgjorte overbevisning at Gud ikke gir mennesker direkte ordre om å drepe under den nye pakts tid, da dette ville være i strid med Kristi lære. Når Gud dømmer *aktivt*, gjør Han det enten selv, eller ved hjelp av åndevesener.

Gud har forordnet tingene på en slik måte at Han ikke kan klandres for dødsfallene til de som tilfeldigvis befinner seg på feil sted til feil tid, idet Han trekker sin beskyttende hånd tilbake i passiv dom. Og de uheldige ofrene bør heller ikke ta det som skjer for personlig. Videre vil ikke Gud kunne holdes ansvarlig for den frie viljeshandlingen til et ondt menneske, som Han har latt utføre sin passive dom (se Tillegg C for mer om dette). Våre iboende vansker med å kunne forstå disse tingene er knyttet til den

utfordringen det er å forsone Guds absolutte suverenitet med menneskets frie natur. Guds suverene vilje trumfer menneskets frie vilje, men motsier den likevel ikke. Ved å velge å ikke handle, på en veldig selektiv måte, beholder Gud full kontroll over utfallet, samtidig som Han gir rom for at Hans skapninger kan utøve sin frie vilje. Vi er skapt i Guds bilde, og i likhet med Gud har vi en reell suveren viljesfrihet, som Han ikke krenker. Og fordi vi virkelig er frie, er Gud også rettferdig når Han dømmer oss for våre synder. (Gud er ikke syndens forfatter, i hvert fall ikke i aktiv forstand. På en passiv måte tillater Han imidlertid at synden får spille en avgjørende rolle i oppfyllelsen av Hans plan.)

Noen vil innvende at de fleste av Utøya-ofrene bare var barn, og derfor må være unntatt fra Guds dom. I virkeligheten var flesteparten av disse ungdommene mellom 16 og 18 år gamle, hvilket i mange land tilsvarer den omtrentlige alderen på en soldat. Jeg ser for meg at mange av dem som vil stå overfor den siste utgytelsen av Guds vrede i *Josjafats dal*, også vil være rundt denne alderen. De unge ofrene på Utøya var medlemmer av en politisk armé som på en meget reell måte har kjempet mot Israel i nærmere 40 år. Disse unge menneskene var ikke mer skyldige enn sine forgjengere. Men er det ikke rimelig å anta at de åndelige følgene av den anti-israelske trenden som begynte med AUF, også til slutt ville ramme samme organisasjon, hvis nå AUF virkelig var den gruppen som bar det største ansvaret for å ha forårsaket *bruddet i muren*? Slik jeg ser det, gir det faktisk mening at medlemmer av samme organisasjon også ville ende opp som de uheldige ofrene, uansett hvilken alder eller grad av direkte ansvar de måtte ha. Disse enkeltindividene sto simpelthen nærmest bruddet da Gud trakk sin vernende hånd tilbake og lot ondskapen ramme.

Mange kristne som muligens ikke fullt ut er beredt til å si at 22. juli var Guds dom, er i det minste villige til å kalle det en advarsel, og det er en veldig god begynnelse. Det kan virke som om dette inkluderer Per Haakonsen, som avsluttet den kontroversielle talen sin i Sarpsborg på følgende måte:

«Slik jeg ser det, er Utøya og Alexander Kielland ikke først og fremst en straff, men en advarsel. Hvis vi ikke tar rev i seilene venter det oss langt større ulykker. Herren lar seg ikke spotte.»²⁶³

263 Dagen: *Her er Haakonsens foredrag*, 24.01.2012

Journalist Ivar Fjeld skrev følgende med hensyn til Haakonsens uttalelser:

«Ein Gud som ikkje sender åtvaringar til menneske, er ikkje Bibelen sin Gud. Det er ein tannlaus og likesøl Herre. Alle profetane i Bibelen vart brukt av Jesus til å åtvara folk og land til å vende om. Profetordet handlar ikkje minst om konkrete hendingar som har skjedd, eller som skal skje. No skal profetane i vår tid haldast borte frå talarstolane.»²⁶⁴

Jeg har et spørsmål til de som vil insistere på at dette bare var en advarsel og ikke noe mer. Hva de sier er at Gud ikke kunne være direkte involvert i noe så forferdelig. Og likevel er de enige i at Gud har tillatt denne hendelsen for en bestemt hensikt – å gi oss en advarsel. På hvilken måte kan Gud helt konkret ha en bestemt hensikt uten også å være involvert? Innebærer ikke intensjon også design?

Hvis dette bare var en advarsel og ikke noe mer, hva rent konkret er det da vi har blitt advart om? En slik advarsel ville innebære at lignende hendelser er på vei, og det i en mye større skala. Hvis Guds vrede ikke engang har *begynt* å komme til uttrykk, hvor mye verre vil så den endelige dommen bli?

Og når den dommen som vi blir advart om, endelig *faller*, vil vi *da* være villige til å erkjenne den som det? Eller vil vi nok en gang, i vår bekvemmelighet, benekte at en domshandling har funnet sted, ved også å kalle disse hendelsene for advarsler? Majoriteten av bibel-troende kristne i dette landet ville akseptere det faktum at Gud har dømt nasjoner før, og at Han også vil gjøre det i fremtiden, men bare ikke i deres levetid – å nei, ikke her og nå!

Ville det ikke være bedre om Gud utøste sin vrede i porsjoner, i stedet for å spare alt til siste slutt? Fra det synspunktet kunne vi kanskje betrakte slike begrensede domshandlinger som et uttrykk for Hans barmhjertighet, som gir oss muligheter til å smake Hans vrede, slik at vi kunne tilegne oss en forståelse for hva som venter, med mindre vi omvender oss. Hvorvidt Gud vil være så nådig at Han sender oss enda en slik «advarsel» før den endelige dommen, kan ikke jeg si. Men det jeg vet, er at Norge helt klart vil ende opp i *Josjafats dal*, hvis ikke vi tar denne advarselen så alvorlig som vi burde. Det er derfor klart bedre om vi her og nå formår å ta inn

²⁶⁴ Israel og Endetiden: *Per Haakonsen får ikkje tale i Frikirke*, 31.01.2012

over oss aspektet om Guds dom, enn at vi begraver hodene våre i sanden.

Jeg innser at jeg nå har kommet med en mengde vanskelige uttalelser, og noen lesere vil kanskje til og med sette spørsmålstegn ved Guds godhet her. Nylig var det en venn av meg som sa, at hvis Gud hadde noe som helst med Utøya-massakren å gjøre, da ville Gud være ond. Dette virker som et passende sted å adressere dette. Jeg er enig i at en som ville tillate onde mennesker å utføre onde handlinger for sine egne hensikter, også selv må være ond. Og hvis en slik person var i besittelse av samme makt som Gud og ble stilt for retten, ville vedkommende helt klart bli funnet skyldig i kriminell uaktsomhet. Hvem som helst som ville gjøre det Gud gjør, uten den moralske autoriteten til å gjøre det, ville være ond. Men Gud *har* faktisk den moralske autoriteten til å gjøre det Han gjør, og Han kan ikke stilles for retten av en jury bestående av likemenn. Han har ingen like. Han er den eneste som fortjener å bli tilbedt, og ingen andre kan med rette ta ære til seg selv. Han er den som selv definerer hva som er godt og ondt, ja, Han *er* selve den moralske standarden. Hvilken høyere moralsk standard kan man appellere til om man vil dømme Hans karakter? Eller for å si det slik: Hvis den menneskelige samvittigheten virkelig ble skapt av Gud som en gjenspeiling av Hans egen fullkomne standard, skulle *vi* da bedømme den fullkomne standarden ved hjelp av dens gjenspeiling? Åpenbart ikke! Men for de som måtte driste seg til å dømme Gud som sin likemann, ja, for dem vil Han helt klart være ond.

Siden Gud har skapt oss, eier Han oss, og Han kan gjøre hva Han vil med oss. Vi har ingen rettigheter. Hver og en som ønsker å befinne seg på Guds gode side, må komme til Ham på Hans egne premisser. Alle fortjener vi å bli dømt til helvete for våre synder. Evangeliets *dårlige* nyheter er at vi alle bærer på syndeskyld, og all synd må betales for med blod. De gode nyhetene er at Gud elsker menneskeheten så høyt at Han med sitt eget blod gjorde det mulig å få syndeskylden sonet. Han trengte ikke å gjøre det for å være moralsk rettskaffen. Han trengte ikke å bevise noe for noen. Men Han gjorde det fordi Han har en umåtelig stor kjærlighet til oss, og Han ønsker at vi skal kunne tre inn i en paktsrelasjon med Ham som vår Herre og Frelser. En slik usedvanlig selvoppofrende handling burde være god nok grunn for hvem som helst til å stole på Hans godhet og kjærlighet.

For de av oss som kommer til Gud på Hans premisser, har Jesu blod fjernet djevelens makt til å anklage oss fremfor Gud. Men djevelen kan

fortsatt komme med anklager mot Gud overfor oss. Vi må aldri lytte til satans løgner om Gud. Gud ønsker det beste for oss. Han vil at vi skal vende oss bort fra våre selvcentrerte veier og la Ham bli vårt livs sentrum. Når dette skiftet finner sted i vårt hjerte, vil vi motta nåde til å innfri vår del av den nye pakt – å leve et hellig liv som gir Gud ære.

Konklusjon

Jesus lengter etter å kunne vaske bort syndene våre, men uten at en oppriktig omvendelse finner sted, kan det ikke bli noen forløsning. Han lengter også etter å forløse oss, som folk, fra våre kollektive synder mot Israel, og dette landet er derfor nødt til å bringes på kne. Det norske folk må bli grepet av hvor alvorlige deres forbrytelser er. En tiltale er nødvendig, og dette er hensikten med denne boken.

Tiltalen står på 3 ben. Det første benet er den grunnleggende sannheten i Guds ord. Det andre benet er en detaljert redegjørelse for Norges spesielle historie i forhold til jødene og Israel. Det tredje benet er det profetiske vitnesbyrdet. Ved en rettslig tiltale er det vanligvis påkrevd å ha troverdige vitner. Bibelen forteller oss at «etter to eller tre vitners utsagn skal en sak stå fast» (5 Mos 19.15; Matt 18.16; 2 Kor 13.1). Hele det profetiske budskapet kommer som regel ikke bare gjennom én person, men det blir gitt *litt her og litt der* (Jes 28.9-13). Det profetiske ordet kan også komme gjennom dem som kanskje ikke innser at det de gjør er profetisk (se Joh 11.49-52). Var det bare en tilfeldighet at det første skriftstedet som offentlig ble sitert av en norsk politiker i forbindelse med angrepene, skulle inneholde: «Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter»? (se side 28)

Avslutningsvis ønsker jeg å oppfordre leseren til å trekke sine egne konklusjoner når det gjelder det bevismaterialet som jeg har presentert i denne boken. Til syvende og sist er Guds ord den standard som alle ting må prøves mot, og vi må ha mot til å tro det vi leser i Bibelen, og ikke bare lese inn det vi gjerne vil tro. Som kristne er vi kalt til å være jordens salt – ikke dens sukker. Det kommer en tid da vekterne må stå frem. Må Herren gi deg og meg nåde og mot til å stå.

Jeremy Hoff
11. april 2015

KAPITTEL 9:

Ytterligere fem profetier

Oppdatering, 14. april 2016

Mye har skjedd siden boken du nettopp har lest først ble publisert, i juni 2015. I løpet av det siste året har den blitt nevnt i rundt 130 trykte avisartikler (som jeg kjenner til) og utløst bred debatt i kristen sammenheng. Som en totalt ukjent person, uten noe forlag i ryggen, hadde jeg ingen naturlig grunn til å forvente at den skulle få så stor spredning. Men jeg visste at Gud hadde talt til meg om å skrive denne boken, så i tro bestilte jeg et første opplag på 2000 eksemplarer. Idet jeg tok dette steget i tro, var Herren trofast i å åpne dørene på en helt mirakuløs måte. En kristen bok blir, ifølge Hermon Forlag, regnet som en bestselger i Norge når totalsalget passerer 3000. *22. juli-profetien* solgte godt over det, bare i løpet av noen få måneder.

Oppmerksomheten rundt boken har inspirert andre til å stå frem, som også hadde mottatt profetisk åpenbaring knyttet til 22. juli. Da dette kom for dagen, ble det klart for meg at disse historiene snarest mulig burde publiseres. Noe av det du er i ferd med å lese kan virke utrolig, og jeg har derfor gjort mitt beste for å dokumentere disse historiene ved hjelp av skriftlige erklæringer fra tilgjengelige vitner.

Historie 1: Denne hendelsen kunne ikke stoppes

Av Ronald Gabrielsen

Sommeren 2011 var vi på vei til Frankrike for å delta på en misjonskampanje der. Ofte når vi er på slike turer bruker vi en del tid i bilen til å be, og det gjorde vi også denne gangen. Mens vi ba fikk jeg plutselig en følelse av at det kom til å skje noe svært alvorlig i Norge innen veldig kort tid. Jeg delte det jeg opplevde med de andre i bilen og vi fortsatte å be. Siden jeg ikke hadde fått noe mer konkret visste vi ikke helt hva vi skulle be for, men vi ba i tunger og stolte på at om det var fra Gud så ville Den Hellige Ånd hjelpe oss i bønnen. Mens vi ba fikk jeg også en følelse av at

dette var noe som ikke kunne forandres og det syntes jeg var veldig merkelig. Hvorfor ville Gud åpenbare noe som vi ikke kunne gjøre noe med? Vi fortsatte å be litt til, og resten av turen hadde jeg dette ringende i hodet mitt uten at jeg helt visste hva jeg skulle gjøre med det.

En av de første dagene etter at vi hadde ankommet Frankrike, fikk vi beskjed om at det hadde vært en helikopterulykke i Norge. Michael, som var en av dem som hadde vært med i vår bil, kom straks bort til meg og spurte om det var dette Gud hadde vist meg. Selv om dette var en tragisk ulykke, svarte jeg at jeg umiddelbart visste at det ikke var dette Gud hadde talt om.

En eller to uker senere fikk vi så høre om terrorangrepet på Utøya, og med det samme bekreftet Den Hellige Ånd for meg at det var dette Gud hadde talt om. Jeg forstår ikke helt hvorfor Gud åpenbarte dette for meg når jeg samtidig fikk en fornemmelse av at det ikke var noe jeg kunne stoppe i bønn. Men jeg vet at Han åpenbarte det for meg, og det kan bekreftes av dem jeg delte det med. Han vet nok best hvorfor Han gjør de tingene Han gjør.

Noen år har gått siden den gang, og fordi det er et følsomt tema har jeg ikke villet nevne det for så mange; samtidig visste jeg jo heller ikke hvorfor Gud åpenbarte dette. Men, da Øyvind Kleiveland noen år senere kontaktet meg og sa at han hadde en venn som trengte et bokomslag til en ny bok som skulle hete «22. juli-profetien», var jeg straks interessert. Særlig fordi Gud også hadde gitt meg åpenbaring om at noe kom til å skje. Samtidig som Øyvind ringte, holdt jeg på å lese boken «Profetien» av Jonathan Cahn, noe jeg også syntes var et litt underlig sammentreff. («Profetien» har å gjøre med de profetiske tingene som skjedde i forbindelse med terrorangrepet på tvillingtårnene i New York den 11. september 2001.)

Jeg sa «ja» til å lage omslaget og da jeg snakket med Jeremy, fortalte jeg ham at jeg også hadde opplevd at Gud hadde talt til meg i forkant av det som skjedde den 22. juli. Han ble selvfølgelig veldig interessert og nevnte for meg at det også var flere andre Gud hadde talt til angående dette, noe som var helt ukjent for meg. Dette ble en slags bekreftelse på at jeg virkelig hadde hørt fra Gud. Jeg hadde selvfølgelig hørt kristne snakke om at 22. juli kom som en dom ifra Gud, men jeg hadde ikke hørt om noen andre som hadde fått profetisk åpenbaring før tragedien skjedde.

Det som sjokkerte meg i etterkant av 22. juli, var den feighet som lammet mange kristenledere. Med fare for å oppfattes litt negativ, virker det nesten på meg som om de fleste kristenledere i Norge tenker mer på å være politisk korrekte enn på hva Gud mener om det de sier. Den gjennomgående tonen fra disse lederne var at Gud ikke lenger dømmer i vår tid. Og dette sier de, tross Det nye testamentets mange eksempler på at Gud fortsatt dømmer under nådens tid. Jeg tror Gud verken hadde behag i eller ønsket at 22. juli-tragedien skulle skje, men når vi ber Gud om å fjerne seg fra det offentlige rom burde vi ikke bli så overrasket hvis også Hans beskyttelse forsvinner. Med dette i tankene er det jo verdt å legge merke til at det nettopp var Arbeiderpartiet som ble målet for terrorangrepet, hvilket er det partiet som kanskje i størst grad har prøvd å fjerne Gud fra det norske samfunn.

Mens jeg jobbet med omslaget, sa jeg til Jeremy at jeg godt kunne tenke meg å lese boken, og derfor sendte han meg en PDF av den. Da jeg leste den forstod jeg fort at dette ikke kom til å bli noen populær bok, men på grunn av min opplevelse på vei ned til Frankrike følte jeg at dette var et prosjekt jeg skulle støtte. Jeg visste godt at min far hadde begynt å engasjere seg politisk, så allerede før jeg hadde lest boken helt ferdig ringte jeg min far og sa at jeg hadde en bok han bare måtte lese. Jeg sendte ham PDF-filen og han kan jo selv fortelle videre hva som skjedde etter det.

Av Jan Ernst Gabrielsen

Sommeren 2013 fikk jeg anledning til å lese boken «Profetien» av Jonathan Cahn, og den gjorde et svært sterkt inntrykk på meg. Jeg hadde tidligere vært litt reservert når forkynnere talte mye om Guds kjærlighet til land og folk. Det som hadde vært vesentlig for meg, var at Gud elsker enkeltindivider og ønsker å frelse dem. Det er jo ikke nødvendigvis slik at det ligger noen motsetning i dette, men da jeg leste «Profetien» fikk jeg en helt klar forståelse for at Gud også handler med nasjoner.

Dette var spesielt interessant for meg, siden jeg litt før lesningen av boken til Jonathan Cahn hadde engasjert meg som fylkesleder for Partiet De Kristne (PDK) i Vest-Agder. Jeg har aldri tidligere vært særlig opptatt av politikk, men opplevde nå et konkret kall fra Herren om å være med og hjelpe dette partiet i gang i mitt fylke.

Under landsmøtet for partiet i mai 2015 var det flere av oss som snakket om at vi trenger en sterkere satsning på bønn for Norge, og at vi håpet at PDK virkelig kunne være et redskap for reformasjon i landet vårt. Det ble foreslått at vi kanskje kunne samles på Bildøy dagen før Norge IDAGs generalforsamling der i juni, og jeg ble bedt om å kontakte Anita og Finn Jarle Sæle for å høre om dette var greit for dem.

Det fikk jeg svært positiv tilbakemelding på, og jeg begynte å be og søke Herren om hvem som skulle være med å tale eller innlede på disse bønnesamlingene. Mens jeg var i bønn om dette, ringte jeg en av partnerne for misjonsarbeidet vårt, Misjon i Øst-Afrika, Ragnar Hasting, i forbindelse med en helt annen sak.

Mens vi snakket sammen fortalte han meg at han holdt på å lese korrektur på en veldig interessant bok, og han mente det var svært viktig at jeg fikk lest den omgående. Han fortalte positivt om forfatteren Jeremy Hoff, og mente at denne boken kom i rette tid og at den var en svært grundig bok om Norges situasjon. Jeg takket for tilbudet om å få manus til gjennomlesning, men tenkte ikke så mye mer på dette før dagen etter. Da ringte vår sønn, Ronald, som bor og arbeider i Polen med sin familie. Han fortalte meg at han holdt på å lage et omslag på en veldig spesiell bok, og han mente at den måtte jeg bare lese. Han sa at han straks skulle sende meg manus og ba meg lese boken omgående. Da han forklarte litt mer om den, forstod jeg at det gjaldt «22. juli-profetien», som var samme bok som jeg dagen før hadde fått beskjed om å lese! Dette opplevde jeg ganske spesielt, da jeg aldri før nesten samtidig er blitt bedt av to ulike personer om å lese en bok som ennå ikke er blitt publisert!

Dette gjorde at jeg skrev ut bokens manus straks jeg fikk det, og begynte å lese. Det jeg leste gjorde et svært sterkt inntrykk på meg, og det var utrolig mye informasjon som jeg ikke kjente til, eller noensinne hadde hørt om tidligere. Jeg tenkte straks at denne boken må vi få presentert på bønnesamlingene på Bildøy ved Bergen i sommer, men jeg hadde aldri hørt om Jeremy Hoff og lurte litt på hva slags person dette var. Han hadde nevnt noe i boken sin om Inger Marit Sverresen fra Sarpsborg, og hun var jeg blitt kjent med gjennom Partiet De Kristne. Jeg tenkte da at jeg får ta en telefon til henne for å høre litt om hva slags person Jeremy Hoff er. Hun fortalte meg at han er en flott og ydmyk Herrens tjener som jeg trygt kunne bruke på bønnekonferansen i Bergen.

Dette opplevde jeg som en direkte bekreftelse fra Herren og jeg ringte Jeremy Hoff og inviterte ham til å være med på konferansen og presentere boken sin der. Første opplag av boken hadde ennå ikke kommet fra trykkeriet, så han hadde bare med seg et prøveeksemplar til Bildøy, men han fortalte om bakgrunnen for boken og hvordan han opplevde Guds ledelse til å skrive den som en profetisk advarsel til Norge.

Vi hadde noen sterke bønnesamlinger også formiddagen etter og jeg opplevde helt konkret at dette var noe som Herren hadde planlagt. Jeremy Hoff fikk også presentere boken sin for mange andre i løpet av Generalforsamlingen og i tillegg ble han intervjuet på TV Visjon Norge. Jeg hadde en svært sterk fornemmelse av at dette var noe som Herren selv hadde lagt til rette for.

Jeg opplever at boken «22. juli-profetien» er et mektig vekkerrop fra Gud til Norge. Vi trenger å søke Herren som aldri før i omvendelse og bønn for landet. Vi som Guds folk må våkne opp fra sløvhet og likegyldighet, og vende om fra synd som forsvarer i så mange menigheter og kirker. Gud talte til Josva før de skulle gå inn i Kanaans land: «Hellige dere, for i morgen vil Herren gjøre underfulle gjerninger blant dere.» (Josva 3.5) Det er tid for innvielse i bønn for det som ligger foran, og jeg tror på store seire med vekkelse og innhøstning av mennesker i Guds rike også i vårt eget land.

Jeremy Hoff's kommentar:

Jeg har mottatt skriftlig erklæring fra to vitner, som kjørte i samme bil som Ronald Gabrielsen da han mottok denne åpenbaringen. Begge disse vitnene bekrefter at det som her beskrives fant sted før 22. juli 2011, og de husker tydelig at Ronald også fikk en følelse av at denne hendelsen var noe som ikke kunne forandres.

Historien du nettopp har fått lese, viser også hvordan Herren åpnet dørene for dette budskapet. Jeg trengte overhodet ikke å markedsføre boken. Det ene førte bare til det andre. Jeg ble invitert til å tale på TV Visjon Norge ved flere anledninger, og jeg fikk også mulighet til å presentere boken på en rekke sommerstevner. Overalt hvor jeg dro ble budskapet tatt imot på en veldig god måte. Faktisk opplevde jeg overhodet ingen negative reaksjoner før saken blusset opp i media som følge av at

Dagens sjefsredaktør, Vebjørn Selbekk, angrep boken i en lederartikkel den 29. august 2015. Takket være denne medieoppmerksomheten, fant NRK ut at Jan Ernst Gabrielsen, som var Partiet De Kristnes fylkesleder i Vest-Agder, promoterte denne boken aktivt. Og siden dette kom frem under de siste to ukene før valget, ble saken i høy grad politisert. Som et resultat, ble budskapet kringkastet til hele landet på NRK Dagsrevyen! Jeg kunne virkelig ikke ha betalt NRK nok for å gjøre det de gjorde. Herrens veier er i sannhet uransakelige.

Skjerm bilde fra NRK Dagsrevyen, 02.09.2015

2: Opplevelsen til Ingjerd Breian Hedberg

Av Ingjerd Breian Hedberg, bønneleder i Bønn for Den norske kirke.

I 2011 var jeg medlem av Tunsberg bispedømmeråd og Kirkemøtet. (Utøya ligger i Tunsberg bispedømme.) Jeg er fortsatt medlem av bispedømmerådet, men det jeg tror er viktig her, er at jeg var medlem da.

Våren 2011 fikk jeg samme drøm tre ganger idet jeg overnattet eller hadde vært på bønnesamlinger i Østfold. Første gangen var under Bønn-

og fastehelgen for Kirkemøtet, arrangert av Bønn for Den norske kirke og lokale bønneledere i Rakkestad under fasten 2011. Vi hadde besøk av Bishop Patrick Elija Opembe fra Mombasa, Kenya som taler. Vi var i kirken hele dagen, men sov privat. Lørdag kveld bad Opembe oss å legge merke til drømmene våre, så jeg gjorde det.

Natten til søndag 3. april 2011 hadde jeg en rar drøm. Jeg hadde den samme drømmen etter en bønnesamling i Sarpsborg natt til tirsdag 24. mai og siste gang etter en bønnesamling i Sarpsborg natt til mandag 6. juni. Drømmen som altså gjentok seg 3 ganger, var som følger: Det kom masse mennesker mot meg. De var ikke glade, og de gikk forbi meg og til kirke. Noen av menneskene kjente jeg, men de aller fleste kjente jeg ikke.

I parentes kan nevnes at i 1 Mos 41.32 tolker Josef Faraos drøm og sier: «Når farao hadde samme drøm to ganger, er det fordi dette er fastsatt av Gud. Han vil skynde seg å gjøre det.» I Apg 10.16 har Peter et syn med alle de urene dyrene som ble firt ned på en duk fra himmelen. I verset står det: «Dette hendte tre ganger, og så ble duken tatt opp til himmelen igjen.»

Jeg grublet mye over drømmen, for vi har jo bedt om at kirkene må bli fulle på grunn av vekkelser, men det var så rart at menneskene ikke var jublende glade. Så, midt i juli, hadde jeg medansvar for bønnerommet på sommerstevnet OASE i Fredrikstad. Det var i et svømmebasseng som var gjort om til et bønnerom, og på langveggen ved tribunene hadde vi illustrert salme 23. *Han lar meg ligge i grønne enger* osv. Jeg kjente jeg måtte ha ro til å be og lytte til Gud og fant meg en madrass på tribunen under salme 23 og bad i forhold til drømmene jeg hadde hatt. Jeg hadde noen spørsmål til Gud, og lurte på hva som skulle skje; hva denne drømmen skulle fortelle meg. Jeg begynte med å spørre Gud om det var noe forferdelig som skulle skje siden menneskene i drømmen ikke var glade. Jeg fikk inntrykk av at det var det, og spurte om Gud kunne stoppe det. Men da jeg spurte om det, var det som om jeg fikk et klart og tydelig «nei», og at dette var fastsatt og ikke noe å forhandle om (noe jeg hadde tenkt til å gjøre, og jeg følte meg overrumplet da jeg fikk et så tydelig nei.) Jeg kan ikke huske om jeg begynte å be om tilgivelse for våre synder. Jeg pleier nemlig å gjøre det når jeg ber. Men i og med at jeg fikk et tydelig nei på at det ikke kunne stoppes, tror jeg egentlig at jeg ble litt paff og ikke gjorde det. I stedet spurte jeg Gud om Han kunne gjøre det som skulle skje mindre, og det svarte Han «ja» på. Så begynte jeg å spørre hvordan vi som

kirke kunne møte alle disse menneskene som skulle komme til kirken, for som jeg sa til Gud; vi er jo uenige om alt mulig.

Da fikk jeg noen bilder. Det første viste korset med et hjerte på. Hjertet gikk bort fra korset og det kom mange småhjerter ut fra korset. Jeg opplevde det som et bilde jeg skulle lage i hast som en profetisk handling eller noe, og jeg laget derfor et hjerte i makramé med småhjerter som kom ut fra det. Jeg laget det samme dag, og hengte det opp i bønnerommet på OASE, etter først å ha skriblet ned skissene av alle bildene og hengt dem opp på bønne- og profetiveggen der. Det var mange hundre mennesker innom dette bønnerommet – kalt Livingroom – på OASE som så disse to bildene.

Makraméhjertet og skissen som ble laget den 16. og 17. juli 2011

Det andre bildet viste igjen korset, og røde hjerter (som blod) der naglene hadde gått gjennom Jesu hender og føtter. Disse hjertene ble flere og de fikk vinger og fløy opp. Jeg ble trist da jeg fikk dette bildet og hadde ikke lyst til å lage det, men jeg laget det etter 22. juli. Jeg forsto ikke betydningen av det, men har senere skjønnet at det var et bilde som viste at mennesker kom til å bli drept.

Så var det som om Gud sa at det var ikke kirken som skulle møte folket og «gjøre det». Men det var Gud som skulle komme med sin kjærlighet og ta seg av oss, akkurat som Han gjorde da Jesus døde på korset for våre synder. Han løste problemene med sin forsoning på korset, og den er den

samme i dag som den gang. Jeg har mange ganger etterpå tenkt at vi ikke gav Gud æren for den kjærligheten som omsluttet folket etter 22. juli. Vi må takke Gud fordi Han lot oss som folk møte terroren med kjærlighet. For det var Gud som gav oss den kjærligheten.

Her er bildene slik jeg opplevde de skulle være da jeg «så» dem første gang, og så gode som jeg klarte å lage dem, men disse bildene er tatt i Grovfjord i Troms 14. august 2011. Det var det samme gamle korset, og det samme gamle frelsesbudskapet. Jeg har derfor laget korset av gamle, værslitte bord som jeg fant i Alta.

Jeremy Hoffs kommentar:

For meg er historien til Ingjerd noe som berører. Den vitner om en omsorgsfull Gud som ønsker oss det beste, og som heller vil spare oss for slike hendelser. Men samtidig, med denne historien, har vi nå to vitner som mener at denne hendelsen ikke kunne stoppes. Ifølge Ingjerd var Gud tydelig på at «dette var fastsatt, og ikke noe å forhandle om». Som en parentes siterer hun fra Bibelen, der det står: «Når farao hadde samme drøm to ganger, er det fordi dette er fastsatt av Gud. Han vil skynde seg å gjøre det.»

Alle disse historiene har et felles element som er meget talende: Gud ga åpenbaring om hendelsen i forkant, men ikke på en slik måte at det var ment å skulle hindre den fra å skje. Hendelsesforløpet i kapittel 1 (*Dagen da alt gikk galt*) burde få oss til ytterligere å tenke alvorlig over dette. Og som vi skal se i de neste tre historiene, har Herren i sin nåde også åpenbart noe av grunnen til at denne tragedien fikk lov til å skje.

3: Thorbjørn Knudsens profeti

Av Velaug Judit Lie

Søndag 17. juli 2011 deltok undertegnede på et møte i Oslo, på Haraldsheim. Jeg opplevde der og da mens vedkommende møtetaler, Thorbjørn Knudsen, holdt sin tale at han plutselig stoppet opp, og kom med følgende informasjon om at han akkurat da fikk et budskap fra vår Herre om at det ville komme en katastrofe – et stort angrep – mot Norge, og at det ville komme ganske snart. Han delte også at angrepet måtte komme på grunn av det norske folks frafall.

Ingen av oss tilhørere kommenterte beskjeden, og predikanten fortsatte med sin opprinnelige tale. Etter en liten stund stoppet predikanten igjen sin forkynnelse. Han informerte da igjen om at vår Herre på ny bekreftet at angrepet måtte komme, og det ville komme ganske snart. Og han gjentok at det var et stort angrep som måtte komme – for dette var en advarsel til det norske folk om at Norge måtte omvende seg, men at vi som var tilstede på møtet, ikke skulle være redde.

Forsamlingen var fortsatt bare lyttende og det kom ingen kommentarer fra salen. Men da vi var klare for å gå hver til vårt, fikk jeg en sterk tvang over meg om at jeg måtte gi salme 121 til en som jeg hadde observert var tilstede på møtet. Men da jeg ville gi ham beskjeden kunne jeg ikke finne mannen. Men jeg følte sterkt at dette måtte jeg gjøre, og da jeg endelig fant ham tok han imot budskapet og svarte meg at han kjente salme 121 meget godt.

**Rhema
Bibel Senter**
arrangerer konferanse i Oslo

Talere: Thorbjørn Knudsen, Danmark,
Gunnar Jacobsen, Nils E Peffersen

Forbønn for syke

Møtetider:

torsdag 14. juli	kl 19.00
fredag 15. juli	kl 15.00 og 19.00
lørdag 16. juli	kl 15.00 og 19.00

Kl 2200 Ungdomsmøte Ole Lasse Johansen
Therese og Jon Einar Østweit

søndag 17. juli kl 15.00

Sted: Haraldsheim
(Haraldsheimv 4, vSinsen)

Søndag 24. juli hørte jeg på minnegudstjenesten fra Oslo Domkirke over radioen. Der åpnet Øyvind Grøslie Wennesland gudstjenesten med å lese salme 121. Da ropte jeg spontant ut, for da forstod jeg at advarselen vedrørende det grufulle som skjedde den 22. juli, var en advarsel til våre myndigheter på grunn av den måten de har behandlet Israels land og folk på. For i salme 121 står det: «Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter.» Og våre myndigheter har vært en pådriver for å dele jødernes land, Israel. Myndighetene har også sendt store pengesummer av Norges skattepenger til lederne i det såkalte Palestina som blir brukt til å sende raketter over Israels boligstrøk for å skade lokalbefolkningen.

I media ble det også vist bilde av Jonas Gahr Støre som stod på Utøya den 21. juli foran et stort banner der det stod: «BOIKOTT ISRAEL». Dagens Arbeiderparti bør lære av den tidligere arbeiderpartimannen, Trygve Lie, som gjennom sin stilling som FNs generalsekretær i året 1948 sørget for at jødene fikk sitt land, Israel, tilbake. Det har også blitt meg fortalt at da Trygve Lie i FN gjennomførte denne riktige og viktige handlingen, ble lederen for Den Arabiske Liga så rasende at han gikk til fysisk angrep på Trygve Lie.

Men én ting som er hevet over enhver tvil, er at det som står i salme 121 er sikkert: «Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter.» Og den som forsøker å angripe jødene, Guds utvalgte folk og Guds øyensten, for å kapre landet deres, er dømt til å tape. For Israels Gud, Han svikter aldri sitt folk.

Jeremy Hoffs kommentar:

Jeg har fått detaljene i denne historien bekreftet av mannen til Velaug Lie, forfatteren Thore Lie, som også var tilstede under dette møtet. Og per telefon har predikanten, Thorbjørn Knudsen, bekreftet at han mottok profetien. Jeg synes det er spesielt at Herren ga det samme ordet to ganger under dette møtet, som for å stadfeste det. (Forøvrig vil jeg tillegge at jeg ikke har mye kjennskap til denne forkynneren. Han er også den eneste av bidragsyterne til dette kapittel som jeg ikke har fått anledning til å tilbringe tid sammen med.)

4: Begynnelsen på terror i Norge

Av Leiv Harald Pedersen

Mot slutten av 2009 hadde jeg en drøm, der jeg så veldig mye blod og død. Det var som om jeg befant meg midt i en krig og jeg trodde at jeg var en av de neste som kom til å miste livet. Dette skremte meg veldig. Da så jeg tydelig ansiktet på en som så ut som en fin mann. Han var litt rund i ansiktet, hadde litt skjegg, og jeg husker at han hadde nazilignende klær på seg. Dette ansiktet prentet seg dypt inn i min bevissthet.

Med kraftig hjertebank våknet jeg brått opp fra drømmen og ble liggende og reflektere over den. I min ånd opplevde jeg at dette var noe som kom til å skje i Norge og at det skulle bli en veldig sorgreaksjon. Norge ville være i sjokk og jeg så at flagget ble firt på halv stang i hele landet. Samtidig opplevde jeg at dette bare ville være en forsmak, og at det etter noen år av stillstand kom til å skje ting som var enda verre. Hvor mange år som ville gå kunne jeg ikke si, men jeg forsto at dette ville være starten på terror i Norge. Det kommer også til å bli store økonomiske problemer i landet vårt. Folk vil bli veldig skremt, og de vil begynne å rope til Gud, men uten å omvende seg.

Så i 2011, søndag 30. januar, var jeg invitert til å tale på et møte i menigheten Arken i Kopervik på Karmøy. (Denne menigheten på ca 100 personer, der flesteparten var afrikanere, ble lagt ned for noen år siden. De hadde spurt meg om å være pastoren deres, men det hadde jeg ikke kapasitet til. Tidligere hadde jeg vært pastor i Zoe Bibel- og bønnesenter i Haugesund i mange år, og også leder for Norge-Israel foreningen i området. Jeg hadde også vært en omreisende forkynner i luthersk sammenheng og i frimenigheter.) Under dette møtet ble jeg minnet om drømmen jeg hadde hatt i 2009, og jeg opplevde at Gud ville at jeg skulle dele den med de som var tilstede. Det jeg sa til forsamlingen, var at det snart ville skje en katastrofe i Norge som kom til å bli behandlet som en terrorhandling, og at mange mennesker kom til å dø. Jeg delte også at dette bare var begynnelsen og at etter noen år av stillstand ville det skje ting som var enda verre. Noen nøyaktig dato for hendelsen kunne jeg ikke gi, men jeg sa at det kom til å skje etter at jeg var reist tilbake til Etiopia. Dit skulle jeg den 27. juni 2011.

En av de som var med på dette møtet, var en god afrikansk venn av meg som også var sammen med meg i Etiopia den sommeren. En dag kom han bort til meg og sa: «Vet du hva som har skjedd i Norge nå? Det var akkurat det du sa på møtet den kvelden.» Selv om jeg hadde uttalt dette, var det likevel nesten utrolig å høre at noe sånt var skjedd. Der vi var, var det ikke så lett å få med seg internasjonale nyheter, men via BBC lyktes jeg både å se og høre om det fryktelige som hadde skjedd i Norge. På nyhetene viste de bildet av gjerningsmannen, og da jeg så ham stivnet jeg til. For samme mann som jeg hadde sett i drømmen, så jeg nå på skjermen.

En av de tingene jeg skjønnte med en gang jeg delte dette, var at det hadde å gjøre med vårt forhold til Israel. Jeg hadde lenge kjent at det ville måtte komme en straffedom over Norge for hvordan vi har behandlet Israel og det jødiske folk, og også for vår aksept av homofili og fosterdrap. Når vi som nasjon forkaster Gud og Hans Ord, gir Han oss over til en villfarelse så vi tror løgnen (Rom 1.25-26, 28). Vi som er kristne i dette landet lar oss også påvirke av den sodomien som vårt samfunn er så fylt av, der egoisme og likegyldighet rår. Vi er selvcentrerte og medskyldige fordi vi ikke står på barrikadene for Israel og fosteret. Jeg er helt overbevist om at den vekkelsen som vi ønsker å se, ikke vil komme på den måten som vi kanskje tror. Den vil i stedet komme gjennom trengsel. For dette tror jeg må til for at vi skal kunne omvende oss.

Jeremy Hoff's kommentar:

Jeg har mottatt skriftlig erklæring fra to personer som kan bevitne at Leiv Harald Pedersen formidlet denne profetien forut for 22. juli 2011. (En av dem var på dette møtet og husker detaljene nøye, mens den andre er litt usikker på om det var i kirken eller hjemme han hørte Leiv dele profetien.) Jeg har også snakket med broren til Leiv, som han hadde delt mye av dette med privat.

Når Leiv nevner fosterdrap er dette noe jeg ønsker å kommentere. Jeg undrer meg over at så mange av det såkalte kristenfolket i dette landet ikke er like dypt berørt over de mange som hver eneste dag blir drept i mors liv, som det de er av disse 77 som døde 22. juli. Kan det være fordi de er så sterkt preget av verdens måte å vurdere et menneskeliv på, der et menneskes verdi måles etter hvor utviklet det er? Slik tror jeg virkelig ikke at det hadde vært dersom de hadde hatt evighetsperspektivet for øyet.

5: Vil Gud ikkje vera bygningsmann...

Av Kjell Magne Longva

Det første av tre ting jeg vil dele er en opplevelse jeg hadde for mange Herrens år siden. Opplevelsen jeg hadde var at GUD kom over meg med budskapet om en stor ulykke for Norge, en stor katastrofe. Jeg satt i stuen i min lille hybelleilighet utenfor Ålesund og synet eller budskapet gikk ut på at Russland, den gang het det Sovjetunionen, skal komme inn over Norge og okkupere landet. De kommer helt ned til Trondheimsfjorden før de blir stoppet. Jeg så hvordan russerne beveget seg nedover Norge og hvor fryktinngytende kreftene var, hvor store styrker som kom og at de var målrettet. Den gangen så tenkte jeg med meg selv, at dette kan ikke være mulig! Jeg forsøkte å tenke logisk på hvordan dette skulle kunne gå til. Jeg lot dette ligge gjennom noen år, men tenkte allikevel på det i bakhodet. Jeg fikk også senere vite at andre hadde hatt akkurat samme opplevelse, noen rundt samme tid, andre lenge før.

Det kom over meg som en stor bølge, som en byrde, fordi GUD lengter etter å ha et nært forhold til Norge. Men dette kommer til å skje fordi Norge ikke vil ha noe med GUD å gjøre. Det er et resultat av at Norge har sagt nei takk til GUD i skolen, barnehagene, sykehusene, institusjoner, etc. for ikke å snakke om drapene som Norge gjennomfører hvert år, ca. 15.000 per år. Uten GUDs beskyttelse er et land, et folk, en person uten noen egentlig reell beskyttelse. Norge ble tuftet på bønn og Guds ord. Og i fedrelandssalmen heter det: «Vil Gud ikkje vera bygningsmann, me fåfengt på huset byggja. Vil Gud ikkje verja by og land, kan vaktmann oss ikkje tryggja.»

Hvordan har Norge kommet dithen? Nå skal jeg skrive en brannfakkell, men jeg står helt og fullt bak den: «Sosialisme!» La meg i veldig korte ordelag klargjøre dette. Professor Edvard Bull (nestformann i Det norske Arbeiderpartiet) skrev i 1923 boken «Kommunisme og religion». Der leser vi blant annet: «Vi skal gjøre skolen verdslig, liksom sykepleien og begravelsen og ekteskapet og fødselsregistreringen. Vi skal slåss uforsonlig mot den bestående lutherdom som andre fordummende sekter.» Og så videre: «Barna skal gjøres til sosialister, og det er lærerne som skal gjøre dem til det.» Kommunisten Erling Falck var sosialistenes strateg for å få kristendommen bort fra samfunnet. Han trimmet materialistisk

ungdom i kommunismens ideologi. Falck reiste mye, og i Frankrike hadde han sett at den avkristnede staten hadde den frie kirken til motstander. Derfor ga han to gode råd til sosialdemokratene: 1) Behold statskirken og bruk den som politisk middel. 2) Bruk liberalteologien som gissel for å tømme kirken for innhold. Når den er blitt blodløs og kraftløs, da kan den få sin frihet.

Er det rart at vi er der vi er? Vel, vi kan klandre folk og si at de har forlatt GUD, men hva med oss, hva med menighetene, hva med våre bønner? Har vi vært for lite på våre knær og ropt til GUD? Svaret er entydig ja!

La meg så gå til mine to andre opplevelser. Opplevelse nummer to var så håndgripelig at jeg kjente hjertebank, noe som også var tilfellet med synet om Russlands invasjon. Opplevelse nummer to skjedde også mens jeg satt i min lille hybelleilighet utenfor Ålesund og så på nyhetene. Dette skjedde 13. september 1993 og det var NRK-nyhetene jeg så. Når denne reportasjen kom opp fra Rosehagen utenfor Det Hvite Hus i Washington, USA, så slo GUDs kraft ned i meg og jeg spratt opp av stolen og pekte på TV-apparatet og Johan Jørgen Holst, som var drivkraften bak Oslo-avtalen, og følgende ord kom ut av min munn: «Du har rørt ved GUDs øyensten.» Det var en alvorlig og mektig kraft som rystet meg til det innerste og jeg kjente Herrens harme. I slutten av november 1993 ble Holst innlagt på sykehus. Kort tid etter utskrivning i desember fikk han hjerneslag. Etter noen ukers opphold på Rikshospitalet ble han overført til rehabilitering på Sunnaas sykehus på Nesodden utenfor Oslo, der han plutselig døde dagen etter ankomst, mens han enda var i embetet som utenriksminister.

Så til min tredje og siste opplevelse som var i juli 2011. Igjen så sitter jeg i min stol, men denne gang i vårt nye hjem i Minnesund, og ser på nyheter. Så kommer Jonas Gahr Støre frem på skjermen i et intervju og taler mot Israel og for Palestina med en innlevelse som var påtagelig. Til å begynne med tenkte jeg ikke så veldig mye på det, men så skjedde det. GUDs kraft slo ned i meg, på akkurat samme måte som jeg opplevde i 1993, men denne gangen var det mye verre. GUD sa: «Min hånd er nå tatt bort fra Norge.»

Jeg kjente på nøden og sorgen og det mørket som la seg over landet vårt. Jeg ropte til GUD om nåde, men det stod fast. Herrens hånd var tatt

bort fra Norge. Så kom resten av budskapet. «En stor tragedie vil skje i Norge om kort tid, men det vil komme en større tragedie senere.» Jeg fikk ikke vite hva det var som skulle skje, men jeg kjente på sorgen og nøden. Jeg ba mye de neste dagene og fikk de jeg stolte mest på til å stå sammen med meg i bønn. Det siste som GUD fortalte var som følger: «Jeg skal beskytte mitt folk og mine tjenere, de som har tatt sin tilflukt til meg, de og deres hus og hjem. De som stoler på meg.»

Igjen forsøkte jeg å resonnerer meg frem til hva det var som snart skulle skje. Var det Jonas Gahr Støre som kom til å dø? Mange tanker slo ned i meg, men uansett forsto jeg at det var større og verre.

Så kom tragedien, og jeg kjente på smerten som GUD delte med meg i den stunden. Han ville så gjerne beskytte, men Norge ville ikke ha Ham! Djevelen hadde fått fritt spillerom. Da det skjedde, kom budskapet opp igjen i mitt hjerte og jeg gråt. Så tenkte jeg videre på hva det neste ville være, som skulle være mye verre, og når det ville skje? Da kom tankene om Russlands invasjon opp igjen, men jeg vet ikke, for GUD har hverken fortalt meg hva som skal skje eller når. La oss be GUD om tilgivelse og be Ham komme inn i Norge igjen, inn i sykehusene, inn på skolene, i barnehagene, institusjonene og hjemmene. Amen.

Jeremy Hoffs kommentar:

Jeg har mottatt skriftlig erklæring fra tre personer som sto sammen med Kjell Magne Longva i bønn i dagene før angrepet. Disse vitnene bekrefter at han formidlet åpenbaringen til dem forut for 22. juli, slik den fremgår her.

Når Kjell Magne skriver om Jonas Gahr Støres pro-palestinske retorikk, blir jeg minnet om en betydelig hendelse som skjedde i Oslo bare fire dager før angrepene. Den 18. juli 2011 fant det sted en diplomatisk utveksling som resulterte i utnevnelsen av en første palestinsk ambassadør til Norge. På Wikipedias liste over Norges utenrikspolitiske relasjoner, er denne avtalen som ble undertegnet den 18. juli faktisk den eneste handlingen som er registrert mellom Norge og «Palestina».²⁶⁵ Utenriksminister Jonas Gahr Støre kommenterte saken slik: «Dette gjenspeiler den positive utviklingen mot opprettelsen av en selvstendig palestinsk stat som

²⁶⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Foreign_relations_of_Norway

vi har sett under president Abbas og statsminister Salam Fayyads ledelse.»²⁶⁶ Nabil Shaath, en overordnet palestinsk forhandler, hadde ved begynnelsen av prosessen uttalt følgende: «Vi ser på dette trekket som et steg mot full anerkjennelse av staten Palestina innenfor grensene fra 1967.»²⁶⁷

Mens jeg reflekterte over bildet nedenfor, la jeg merke til at dokumentene som blir utvekslet ligger i den samme typen røde foldere som ble brukt ved signeringsseremonien for Oslo-avtalen (se side 73). Jeg oppdaget også at det var omtrent like lang tid som forløp fra begynnelsen av begge disse politiske prosessene og fram til dokumentsigneringen. (Oslo-avtalen: 20.01.1993 – 20.08.1993. Og den palestinske ambassadør-avtalen: 15.12.2010 – 18.07.2011.) Kan dette være en indikasjon på 18. juli-avtalens betydning? I hvert fall virker det som om denne avtalen allment ble ansett som en reell norsk anerkjennelse av «staten Palestina».

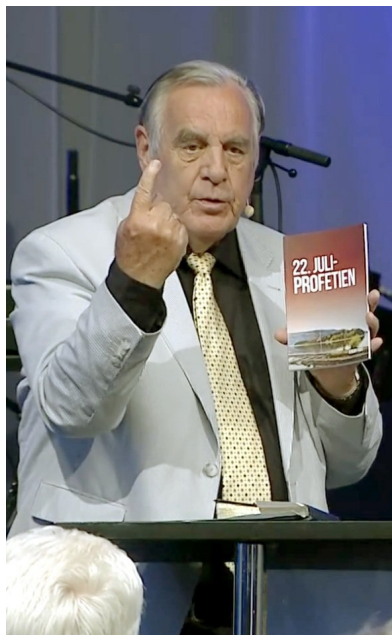
Utenriksminister Jonas Gahr Støre og den palestinske presidenten, Mahmoud Abbas, undertegnet 18. juli 2011 en avtale som gav palestinerne en egen ambassadør til Norge.

²⁶⁶ regjeringen.no: *Palestinerne får ambassadør i Norge*, 18.07.2011

²⁶⁷ Ynetnews: *Norway upgrades Palestinian mission*, 17.12.2010

Jeg finner det også interessant at Kjell Magne Longva sier at han mottok profetisk åpenbaring med hensyn til en russisk invasjon og okkupasjon av Norge, så langt sør som ned til Trondheim. Idet jeg holdt på å avslutte førsteutgaven av *22. juli-profetien*, våren 2015, la jeg merke til noen ting som fikk meg til seriøst å overveie å inkludere noe om en deling av Norge utført av Russland. Min kone og jeg diskuterte hvorvidt dette burde tas med i boken, men til slutt følte jeg at det ville spore for mye av.

Så, et par måneder etter at boken ble publisert, bragte Jan Willem van der Hoven (grunnlegger av den Internasjonale Kristne Ambassade i Jerusalem – ICEJ) dette temaet opp i talen sin, under åpningsmøtet på TV Visjon Norges sommerstevne. Mens han holdt opp et eksemplar av *22. juli-profetien*, kom han med følgende uttalelse:

«Norge kommer til å bli delt. Dere kommer til å måtte betale deres pris. ... Denne boken er Guds siste advarsel til Norge. Hører dere hva jeg sier? Det kommer ingen flere advarsler. Dette er den siste. Enten kommer dere til å bli ødelagt, eller så tar dere Norge tilbake! ... Hvor mange ulykker må komme deres vei? **Vil dere at Putin skal komme ned til Trondheim og dele landet deres, fordi dere har sørget for å dele Israel gjennom Oslo-avtalen?** ... Norge og Israel står nå overfor den samme trusselen. Norge står i fare for å bli delt av Putin, og Israel står i fare for å bli delt av onde islamistiske krefter.»

Mine venner, det er virkelig på høy tid å gå på våre knær for Norge. Vi har alle, og særlig lederne våre, et ansvar for å støte i basunen og advare folket. Ellers vil vi trolig ende opp med blod på våre hender (se Esek 33). Måtte vi alle frykte Gud mer enn vi frykter mennesker.

KAPITTEL 10:

To profetiske opplevelser, potensielle tegn og avsluttende kommentarer

15. oktober 2019

Dette kapittelet blir denne bokens siste oppdatering, der vi vil ta for oss andre profetiske åpenbaringer og mulige tegn som ikke kom med i de to første utgavene. Av innhold verdt å nevne vil kapittelet inkludere opplevelsen til to andre kristenledere. Jeg vil også benytte anledningen til å sammenfatte det som jeg ellers mener bør sies, samt dele noen refleksjoner rundt dette verket.

At den offentlige reaksjonen på dette budskapet i overveiende grad har vært negativ, forbauset nok ingen. Men reaksjonene fra de kristnes rekker var noe uventet, og viste seg ganske interessant å følge. De kristne var dypt splittet i forhold til denne saken, og det virker som om dette budskapet anskueliggjorde en dyp teologisk kløft.

Jeg var dog skuffet over at de fleste kristenledere, i stedet for å ta tak i de viktige spørsmålene som denne boken framførte, aldri syntes å komme forbi argumenteringen mot det grunnleggende premisset at Gud fortsatt dømmer under «nådens tidsalder»! Bare de som ikke kjenner Skriften vil kunne fastholde et slikt standpunkt, ettersom Det nye testamentet inneholder minst tre klare historiske eksempler på Guds dom etter Jesu Kristi død og oppstandelse (se Tillegg C). Hva debatten rundt denne boken til slutt avslørte, er at vi har et kirkelederskap som ikke er i berøring med hva Guds ord faktisk sier.

I et TV-intervju mens kontroversen var på sin høyde, sa jeg meg villig til å trekke tilbake hele budskapet og komme med en offentlig unnskyldning, dersom noen kunne vise at hovedkonklusjonene mine ikke stemmer overrens med Guds ord. Så langt har ingen grepet an denne utfordringen. Jeg venter fortsatt på at noen av motstanderne mine skal vise interesse for en meningsfull dialog basert på god bibelsk eksegese. Så langt har de eneste teologiske innvendingene som er blitt reist, vært så utrolig enkle å tilbakevise at jeg ikke har visst om jeg skulle le eller gråte.

I et annet TV-intervju, da intervjueren kom med påstanden at 22. juli-angrepene bare kunne være djevelens verk, responderte jeg ved å sitere Skriften (se Amos 3.6-7, sitert på side 33). Jeg fortsatte ved å poengtere at det nesten alltid er *Gud* som dreper mennesker i Bibelen, og ikke djevelen (med unntak av Jobs ti barn som Gud tillot satan å drepe. Se Job 1.12-19). Vi er ute av kontakt med denne virkeligheten fordi vi ikke lenger besitter «begynnelsen til visdom» (Sal 111.10; Ordsp 9.10). Vi vet ikke hvordan man frykter Herren. Vi antar at Det nye testamentets Gud på en eller annen måte har forandret seg, og at Han ikke lenger er «en fortærende ild» (Hebr 12.29). Den frykt som vi er ment å ha for Gud er ikke bare en ærbødig ærefrykt. Jesus gjorde det klart overfor sine tilhørere at vi trenger å frykte Hans evigvarende vrede (Luk 12.5).

Tjen Herren med frykt, og juble med beven! Kyss Sønnen, for at han ikke skal bli vred og dere gå til grunne på veien! For snart kunne hans vrede bli opptent. Salige er alle som tar sin tilflukt til ham.

Salme 2.11-12 (NB88/05)

I Herrens frykt er det en sterk tilflukt, der skal Hans barn ha et vern. Herrens frykt er en kilde til liv, så en kan vende seg bort fra dødens snarer.

Ordspråkene 14. 26-27 (BGO)

Sann tro er vissheten om at det som Jesus gjorde på korset er nok til å kunne få oss inn i Riket, så sant vi vender oss bort fra all ugudelighet og daglig tar vårt kors opp for å følge Ham. Apostelen Paulus gjør det klart at vi *må* gi opp vårt eget liv for å kunne få del i Hans liv: «...én er død for alle, derfor er de alle døde. Og han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og stod opp for dem.» (2 Kor 5.14-15) «...så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser, idet jeg blir gjort lik med ham i hans død – om jeg bare kunne nå fram til oppstandelsen fra de døde! Ikke så at jeg alt har nådd dette eller allerede er fullkommen. Men jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus.» (Fil 3.10-12 NB88/05, se også Gal 2.20; 5.18-24; Rom 8.13-17; Kol 3.2-7; 2 Kor 4.10). Dette er evangeliets tilbud i et nøtteskall, og det er en tragedie at den

gjennomsnittlige kirkegjenger sannsynligvis aldri har hørt det lagt fram på denne måten. Hvis det jeg nettopp har skrevet vekker negative reaksjoner hos deg, er det nok fordi du har gått på de siste dagers «billige nåde»-forførelse, som er så utbredt. Du har kanskje lyttet for mye til forkynnere som Andrew Wommack og Joseph Prince, i stedet for å ta Jesu ord på alvor.

«Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv.»

Johannes 12.25 (se også Matt 16.24-27; Mark 8.34-37; Luk 9.23-25)

Skillelinjen i debatten rundt denne boken viste seg å gå mellom de som tar Guds ord på alvor, og de som ikke gjør det; mellom de som har en mer korrekt oppfatning av hvem Gud er, og de som har dannet seg en gud i sitt eget bilde, for å imøtekomme sine egne lyster (avgudsdyrkelse). Debatten endte opp med å bli veldig endimensjonal. Viktige nyanser ble i hovedsak ignorert, og jeg opplevde at åndemeningen i budskapet mitt ble feilaktig fremstilt. Det stod klart for meg at rundt ni av ti av de som hadde befattet seg med å skrive artikler mot denne boken, ikke egentlig hadde brydd seg om å lese den. Og det virket som om de fleste antagelser med hensyn til dens konklusjoner var basert på noe de hadde hørt andre si. Poenget med budskapet var ikke at Gud ønsket disse menneskenes død. Gud har vist stor, stor tålmodighet med oss alle, og har gitt oss mange anledninger til å vende om. Selv om Han ikke har behov for oss (det er *vi* som trenger Ham), behandler Han oss med en utrolig overbærenhet. Hans tålmodighet og langmodighet, sett i lys av Hans hellighet, er bevis på at Han virkelig elsker oss (se Rom 2.4-11; 2 Pet 3.11-18). Og til tross for at vi ved vårt vedvarende opprør har vekket Hans rettferdige vrede, nøder Han oss fortsatt til omvendelse og frelse.

«Hele dagen rakte jeg hendene ut til et trassig folk, som vandret på onde veier og fulgte sine egne tanker. Folket egget meg stadig til harme like opp i ansiktet på meg.»

Jesaja 65.2-3a

«Det er vel ikke min vilje at den ugudelige skal dø? sier Herren Gud. Nei, jeg vil at han skal vende om fra sin ferd og leve.»

Esekiel 18.23, se også Jak 5.19-20

En ting som jeg igjen ønsker å presisere, og som jeg gjentatte ganger har presisert, er at det som skjedde 22. juli, ikke er Guds beste for oss. Gud har ikke noe ønske om å måtte trekke tilbake sin beskyttende hånd, og la oss komme inn under dom. Disse tingene bedrøver Ham og er ikke en refleksjon av Hans hjertes ideelle hensikt overfor oss, men de får lov til å skje innenfor Hans *tillatte vilje*. Hvis dom var Hans førstevalg, ville Han sannsynligvis ikke ha vært så langmodig. Han kunne ganske enkelt ha avsluttet menneskeheten *helt* med den store flommen.

Mens mange ikke var sene med å erkjenne gyldigheten i det profetiske bevismaterialet som jeg presenterte, var andre mer skeptiske. Under samtaler med utallige kristne har jeg blitt overrasket over hvor høyt noen tenderer å sette lista for disse profetiene. En kristen journalist foreslo at minst én av profetiene burde ha forutsagt at massakren ville finne sted på Utøya. Etter min oppfatning er dette en helt urimelig forventning. Når det gjelder bibelsk profeti er det sjelden at det nøyaktige stedet for hendelsen er forutsagt. Ofte vil nasjonen være nevnt, og noen ganger er til og med byen navngitt, men det fins mange legitime bibelske profetier som refererer til bestemte nasjoner ved hjelp av kryptiske symboler. Skeptikerne vil gjerne sette lista for 22. juli-profetiene høyere enn Skriftens egen presedens, ettersom de ikke liker budskapet. Jeg mistenker at de samme menneskene ville sette lista ganske mye lavere for en positiv personlig profeti som lover dem helse, velstand og en verdensomspennende tjeneste. Enten vi liker budskapet eller ei, må vi forsøke å bruke en objektiv standard for evaluering av profetier.

Et av de mer vanlige kritikkpunktene var påstanden om at disse profetiene kom *etter* hendelsen, noe som overhodet ikke er tilfelle! Samtlige profetier ble gitt før angrepene, og vi har flere vitner som kan bekrefte dette faktumet. Jeg er ikke sikker på om dette kritikkpunktet skyldes en grov misforståelse blant de som ikke har lest denne boken, eller om disse kritikerne mener at også min retrospektive analyse av profetiene burde ha kommet før angrepene. En person jeg snakket med foreslo faktisk at boken min burde ha blitt publisert i forkant av angrepene, hvis dette virkelig var et legitimt budskap fra Gud!

Den første prøven som en legitim profeti må bestå, er at den ikke står i opposisjon til Guds ord, og for det andre må den profeterte hendelsen faktisk inntreffe (5 Mos 18.22). Profetisk åpenbaring har ofte både et

prediktivt og et retrospektivt aspekt ved seg. For eksempel ble det profetert i Sakarjas bok at «Da skal de se på meg, på ham som de har gjennomboret» (Sak 12.10). Ingen visste hva det betydde før etter at Jesus var blitt korsfestet (se Joh 19.37). Den profetien kunne bare bevises å være sann når den ble tolket retrospektivt i lys av å være oppfylt i Kristus. Dette viser oss at vi ikke bør forvente å kunne skjelne nøyaktig hvordan en profeti kommer til å oppfylles, før etter at hendelsen har funnet sted. De viktigste gammeltestamentlige profetiene og profetiske forbildene som prefigurerte Kristus, var såpass vage at det jødiske folk ikke engang forventet en døende og oppstanden Messias! Av den grunn sviktet til og med apostlene i troen da Han ble korsfestet, inntil Han fysisk viste seg for dem etter sin oppstandelse. Først da utla Han de profetiene som omhandlet Ham selv ifra Skriften (Luk 24.25-27, Joh 12.16).

Andre klaget over at profetiene ikke var offentlige nok. Men forventer vi virkelig at Gud skal sette inn en helsides-annonse i Aftenposten for å gi oss et forvarsel? Gud er ikke forpliktet til å advare oss på vilkår som vi kan diktere. Gud skylder oss ikke noe annet enn vrede for våre synder! I og med denne hendelsen ga Han profetisk åpenbaring til flere uavhengige vitner, som i forkant delte det de hadde mottatt med andre. Tre av disse profetiene ble framført foran hele forsamlinger, og det innen seks måneder FORUT FOR angrepene! (Jeg sendte ut min profetiske advarsel i en e-mail omlag et år før angrepene fant sted.) Når sant skal sies, er dette faktisk et uvanlig stort antall profetier for en hendelse av denne sorten.

På grunn av profetiens normative tvetydighet vil enhver retrospektiv analyse innebære en viss grad av legitim spekulasjon for å kunne se hvordan de ulike brikkene passer sammen med potensielt relaterte hendelser og omstendigheter. Dette hjelper oss å kunne tegne et større bilde av saken, noe som gir oss et rammeverk for kvalifiseringen av andre profetiske ord og tegn. Hvis det er en sterk sammenheng mellom tematisk relaterte bevis, kan vi sammenligne ytterligere bevis opp mot det større bildet for å se om det passer. Noen anser dette for å være konspiratorisk tenkning, dog er det akkurat slik påtalemyndigheten bygger en kumulativ sak for å få til stand en domsfellelse i en domstol.

Vi trenger dømmekraft for å kunne skille mellom en reell akkumulering av legitime bevis og vår naturlige menneskelige tendens til å se sammenhenger der det kanskje ikke eksisterer noen. Vårt sinn har en naturlig

tilbøyelighet til å tolke ny informasjon på en slik måte at det bekrefter våre etablerte oppfatninger (kjent som *bekreftelsestendens*), og vi bør være forsiktige med ikke å gå utover rimelige grenser når det gjelder å tolke profetier og potensielle tegn.

Det menneskelige sinn oppfatter intuitivt når hendelser og omstendigheter trolig er koblet til hverandre. Når arkeologer undersøker hvorvidt noen falmede linjer som er risset inn i stein, kan være urgammel skrift eller ganske enkelt et naturfenomen, leter deres sinn intuitivt etter tilstedeværelsen av to elementer: spesifisering (et objektivt mønster av riktig slag) og usannsynlighet (liten sannsynlighet for vilkårlig tilfeldighet). De ønsker å se om et oppsett av tegn danner noen intelligente ord, og i så fall vil linjenes oppsett være så usannsynlig at de frimodig kan konkludere med at de har gjort en oppdagelse. Hvis de kan forstå språket, og ordene danner en sammenhengende frase som gir mening, vil ingen ved sine fulle fem avskrive dette som en tilfeldighet.

For at vi skal kunne ha en høy grad av forvisning når vi vurderer ting av profetisk natur, må vi kunne avdekke tilstedeværelsen av spesifisering og usannsynlighet. Det hjelper hvis vi har kjennskap til hvordan Gud taler, hvilken type tegn Han benytter seg av, og hva Hans hensikter sannsynligvis vil være. Bibelen er vårt kodeks. Hvis vi har å gjøre med en uvanlig kombinasjon av hendelser og omstendigheter, som stemmer vel overrens med det vi kjenner til av Hans operative prinsipper og hensikter slik de er åpenbart i Skriften, kan vi bruke vår kunnskap om Gud til å avgjøre om mønsteret vi ser er en ren tilfeldighet, eller om det er for usannsynlig til trygt å kunne ignoreres.

La meg gi et relevant eksempel på hvordan vi retrospektivt kan bedømme en hendelses åndelige betydning, basert på usannsynligheten for korrelerende hendelser og omstendigheter. I 1993, samme år som Norge la til rette for delingen av Israels land, skjedde det en opptrapping av to andre bemerkelsesverdige trender her i landet: det okkulte og homoseksualitet. Dette var det første året som den årlige «Alternativ-messen» ble holdt i Norge, den som nå har vokst til å bli den største New Age-messen i Skandinavia.²⁶⁸ Hvert år kommer folk fra hele verden for å delta i denne demoniske hedenske messen! 1993 var også året da partnerskapsloven ble vedtatt, som ga en særlig juridisk status til samboende homoseksuelle par,

²⁶⁸ <http://www.alternativmesse.no/lillestrom/>

hvilket utgjorde det første reelle skrittet mot en legalisering av homofile ekteskap (denne loven ble vedtatt med kun én stemmes overvekt). Samme år ble den første kvinnelige biskopen i Den norske kirke innsatt – et åpenbart brudd på Guds autoritetsordning (se 1 Tim 2.12). Innen kort tid ble hun en forløper for homofile rettigheter her i landet og innsatte selv den første homofile presten! (Per 2017 forretter Den norske kirke homofile bryllup med egen tilhørende vigselsturgi.)

Jeg mistenker at det ikke er en tilfeldighet at den første kvinnelige biskopen endte opp med å utnevne den første homofile presten, siden Bibelen viser at når vi avviser Guds veier, gir Han oss over til *våre egne* onde veier for å øke vår dom. I Romerne 1.18-28 gir Paulus oss en av nøkkeltøkstene til det teologiske temaet kjent som «forlatthetens vrede». Når folk vender Gud ryggen, overgir Han dem til deres egne veier og gir dem over til «et uverdigg sinn, så de gjør de ting som ikke sømmer seg.» (Rom 1.28 BGO). De to primære eksemplene som Paulus gir i dette avsnittet er avgudsdyrkelse (det okkulte) og homoseksualitet! Er det bare tilfeldig at samtidig med at Norge la tilrette for delingen av Israels land, så ble døren tydelig åpnet for nettopp disse to trendene? Eller er dette faktisk et tegn på at vi blir overgitt til et uverdigg sinn som følge av våre handlinger?

Dette er et godt eksempel på hvordan vi retrospektivt kan se tilbake på en hendelse og med rimelighet utlede et årsaks- og virkningsforhold til andre korrelerende hendelser, basert på det mønsteret vi finner i Skriften. Selv om vi ikke entydig kan bevise noe med dette eksemplet alene, oppfyller det kriteriene for spesifisering og usannsynlighet til den grad at vi ville være berettiget i å inkludere det som et stykke bevis, som bidrar til dette budskapets kumulative anliggende. Dette eksemplet stemmer både overrens med Guds operative prinsipper og Hans kjente formål, og kan derfor være et legitimt tegn.

Det er også litt interessant at 1993 var det året da Emanuel Minos gjenoppdaget Valdres-profetien, som han hadde skrevet ned i 1968 (se side 38). Denne profetien er av en slik oppsiktsvekkende karakter at den til og med har tiltrukket seg internasjonal oppmerksomhet. Kan det være at Gud hadde til hensikt å la denne advarselen til Norge få bli frigitt i dette bestemte året? Til tross for at dette *kan* være en plausibel påstand, er det ikke noe vi kan uttale oss dogmatisk om. Det kan imidlertid gi tyngde til

idéen om at 1993 åndelig sett var et avgjørende år for landet vårt, noe som gjør denne lille detaljen verdt å nevne.

I lys av alt dette kan vi med rimelighet anta, men ikke bevise, at Oslo-avtalen provoserte Gud til å gi oss over til en kraftig villfarelse, slik at vi ville bli ført enda dypere inn i synd og bli modne for dom (1 Mos 15.13-16; 1 Tess 2.16; Matt 23.32). Som kvinnen fra Valdres sa: «Da er målet for våre synder fullt.» Det var slik Gud virket under den gamle pakt (se Esek 14.7-9; 1 Kong 22.20-23), og Paulus gjør det klart at Han fortsatt virker på denne måten under den nye.

Den lovløses komme er etter Satans virksomhet med all kraft, tegn og løgnens under og med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kan bli frelst. Derfor skal Gud sende dem villfarelsens makt, så de skal tro løgneren, for at alle de som ikke trodde sannheten, men hadde glede i urettferdigheten, skal bli dømt.

2 Tessaloniker 2.9-12 (BGO)

Før jeg går videre, vil jeg utdype hvordan dette prinsippet relaterer til oss på et personlig plan. Hvis hjertet til en person fortsatt er mykt, og hvis denne er villig til å gi respons på Den Hellige Ånds overbevisning, er dette en indikasjon på at Gud ikke har gitt vedkommende over til en kraftig villfarelse. Som et generelt prinsipp er Gud villig til å motta synderen når denne oppriktig forsaker sin synd.

«Når en rettferdig mann vender seg bort fra sin rette ferd og gjør urett, skal han dø på grunn av dette. For den urett han har gjort skal han dø. Men når den ugudelige vender om fra sin ondskap og gjør det som er rett og rettferdig, da skal han berge livet. Han så alle syndene han hadde gjort, og vendte om fra dem. Derfor skal han ikke dø, men leve.»

Esekiel 18.26-28

Jakobs bok viser at disse prinsippene i Esekiel 18 fortsatt gjelder for oss i dag (se Jak 4.17; 5.19-20, se også 2 Kor 7.9-10). Når Gud velger å fordømme mennesker for evig, gjør Han det generelt sett ved å gi dem over til en kraftig villfarelse og ved å forherde deres hjerter overfor

sannheten, slik at de vil komme til å dø i sine synder i stedet for å omvende seg og få barmhjertighet (Rom 9.17-18). Da Jesus kom, formidlet Han at Han skjulte frelsens vei med hjelp av lignelser, for at de som Gud hadde forherdet til dom – de under kraftig villfarelse, og uten *ører å høre med* – ikke ville kunne høre, omvende seg og bli frelst.

«...for at 'når de ser, ser de, men skjelner ikke, og når de hører, hører de, men forstår ikke, for at de ikke skal omvende seg og deres synder bli dem tilgitt.'»

Markus 4.12 (BGO), se også Matt 13.15; Joh 9.39-41; 12.40; Apg 28.27; Isa 6.9-10; 44.18

Hvis hjertet ditt responderer på Den Hellige Ånds overbevisning, er dette et tegn på at Gud kaller deg tilbake, og hvis bare du vil vende deg til Ham av hele ditt hjerte, er Han villig til fullt ut å gjenopprette deg. Men hvis Den Hellige Ånd slutter å dra på deg, da burde det gjøre deg særdeles redd. For Hebreerbrevet indikerer at vi *kan* krysse en grense der det ikke lenger gjenstår noen mulighet til omvendelse for oss (Hebr 6.6, 12.17)! I så fall kan du ha spottet Den Hellige Ånd ved å ha stått Ham imot for lenge. Guds tålmodighet er ikke ubegrenset (Luk 13.5-9), så derfor hvis din vandring ikke har vært rett er det på høy tid å vende tilbake til Herren. (Og denne gangen må du fullt ut være villig til å beregne kostnaden og gi opp alt; idet du *hater ditt liv i denne verden, så du kan berge det og få evig liv.*) Men hvis du i stedet endrer på teologien din for å kunne gi rom for din egen synd, er jeg tilbøyelig til å tro at Gud har forherdet deg for dommen, og har gitt deg over til disse siste dagers kraftige villfarelse (Matt 24.11-13; 2 Tess 2.7-12). Dersom du virkelig omvender deg med frykt og beven (Fil 2.12), og med tårer av gudgitt sorg (2 Kor 7.10), er dette en god indikasjon på at Gud ennå ikke har vendt deg ryggen.

Til tross for at det var lite hold i mange av motargumentene mot denne boken, var det likevel noen kritikkpunkter som var legitime. Denne boken var mitt første seriøse forsøk på å skrive, og det var på ingen måte fullkomment. Hvis jeg kunne ha gjort det om igjen, ville jeg trolig ha lagt mindre vekt på visse potensielle tegn som var av en mer tvilsom karakter. For eksempel ville jeg ikke ha gjort et like stort poeng ut av 3-dagersmønsteret i historien min, der jeg knyttet det profetiske ordet og dets oppfyllelse til frihetsflotiljene (se side 92). Jeg tror fortsatt at det sannsynligvis er

en reell kobling her, men hvis jeg kunne ha gjort dette om igjen, ville jeg ha tatt en litt mer reservert tilnærming. Ikke alle har øyne til å se slike ting, og det var en feilslutning fra min side å trekke for mye oppmerksomhet til denne detaljen.

Min eneste seriøse motstander, Vebjørn Selbekk, var smart nok til å peile seg inn på det punktet der budskapet mitt var svakt. En god fighter vil vanligvis identifisere sin motstanders svakeste punkt, for eksempel et ben, og fortsette å slå løs på det ene punktet inntil motstanderen kollapser. (Djevelen bruker denne taktikken for å lokke troende til synd.) Selv om denne strategien kan ha gjort det mulig for Vebjørn å vinne folkeopinionen, vil han til syvende og sist tape dersom det viser seg at han har kjempet mot et sant budskap fra Gud.

Men jeg vil også gjerne si, at det ikke ville overraske meg det minste dersom noen av synspunktene mine i denne boken var i behov av litt justering. I mine pågående studier av Guds ord, ser jeg stadig behov for å finjustere teologien min. Bare en arrogant dåre ville ta det for gitt at alle hans synspunkter er 100% korrekte.

Jeg er imidlertid overbevist om at jeg hadde *nok* riktig her til at Herren så det tjenlig å overnaturlig åpne dørene for dette budskapet. Det var en rekke ting som var nødt til å falle på plass for at denne boken skulle kunne ha den slags innflytelse som den har hatt. Og noe av det som underbygger legitimiteten til dette budskapet har å gjøre med historien om hvordan Herren overnaturlig sørget for denne bokens framgang. Den historien ønsker jeg nå å fortelle.

I likhet med praktisk talt alle her i landet, husker jeg hvor jeg var og hva jeg gjorde da jeg hørte nyheten den 22. juli. Min kone og jeg satt i bilen da vi hørte at det hadde vært en bombing i Oslo. Den første tanken som slo ned i meg var, *dette er Guds dom*. Og la meg bare si at dette ikke er den typen tanker jeg vanligvis har når jeg hører om tragiske hendelser. Jeg ringte umiddelbart opp Douglas, og han fortalte meg at han satt med det samme inntrykket. Litt senere ble jeg minnet om opplevelsen jeg hadde hatt året før, og jeg innså snart at denne hendelsen sannsynligvis var en oppfyllelse av det profetiske budskapet jeg hadde mottatt i 2010 (se kapittel 5 og Tillegg A).

Litt senere innrettet omstendighetene i livet mitt seg på en måte som jeg bare visste måtte være overnaturlig. Min kusine var forlovet og skulle gifte seg med lederen for KrF, Knut Arild Hareide, som på det tidspunktet tilfeldigvis også var leder for Stortingets særskilte 22.juli-komité. Siden jeg var den eneste nære slektningen som min kusine hadde i Oslo-området, befant jeg meg plutselig i en situasjon der jeg tilbragte mye tid sammen med denne sentrale politiske figuren. Og da Sarpsborg KrF-saken brøt ut i januar 2012 (se kapittel 5) – den som både involverte ham og min gamle venn Inger Marit Sverresen – som behandlet *nøyaktig* samme sak som Herren *allerede* hadde lagt på hjertet mitt før Sarpsborg-kontroversen, sa det meg intuitivt at det var for usannsynlig at dette sammenfallet kunne være en ren tilfeldighet. (Jeg vil gjerne få lov å minne om at Knut Arild ble gitt en uvanlig plattform da han ble utnevnt til leder for Stortingets 22.juli-komité, noe som på en unik måte ville ha gjort det mulig for ham å la budskapet fra Sarpsborg bli stående. Han hadde mer politisk innflytelse i forhold til denne saken enn noen annen politiker, og Sarpsborg-budskapet nådde offentlighetens oppmerksomhet bare én måned før komitéen hans skulle levere inn rapporten sin. Formålet med denne rapporten var å gi regjeringen råd om hvilke tiltak som kunne treffes for å forhindre slike hendelser fra å skje i fremtiden. Budskapet fra Sarpsborg sørget for det svaret som komitéen hans burde ha levert, og svaret kom på høyden av Knut Arilds muligheter til å påvirke saken. Tragisk nok kom han gjentatte ganger med en offentlig fordømmelse av dette budskapet, og det i sterkest mulige ordelag.)

Noe av det vanskeligste aspektet ved dette budskapet for meg personlig har vært behovet for å påpeke hva Knut Arild Hareide har gjort, og å avsløre vår forbindelse. Men han spilte en betydelig rolle i dette landets svar på 22. juli, og det faktum at Gud ga meg en slik tilgang til ham på akkurat det tidspunktet, er et mirakel. Det er beklagelig at jeg har mistet halvparten av familien min på grunn av dette budskapet, men det er også prisen jeg sa meg villig til å betale da jeg lot meg verve i Herrens tjeneste.

«Dere må ikke tenke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd. Jeg er kommet for å sette skille mellom en mann og hans far, mellom en datter og hennes mor, mellom en svigerdatter og hennes svigermor, og en manns husfolk skal bli hans fiender. Den som

elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verd. Den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verd. Og den som ikke tar sitt kors og følger etter meg, er meg ikke verd. Den som finner sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.»

Matteus 10.34-39 NB88/05, se også 12.48-50, Mark 10.29-30,
Luk 12.51-53

Jeg hadde en følelse av at Herren kalte meg til å gjøre noe i forhold til denne saken, men siden jeg ikke helt visste hva det ville bli, la jeg det etterhvert til siden. Så, omtrent et år etter Sarpsborg KrF-saken, i januar 2013, hadde min kone og jeg en opplevelse der Herren bragte denne saken opp igjen og la den framfor oss. Under de siste par månedene hadde jeg så og si ikke viet saken en tanke, men så en kveld ut av det blå, bragte Herren den plutselig tilbake til oss så sterkt at vi begge ble beveget til bønn under tårer i cirka to timer. Neste morgen fikk vi en tydelig bekreftelse. Det var en lørdag (12.01.2013), og min kone og jeg hadde tegnet oss som møteverter under den årlige *Bønn for Oslo*-uka det året. Under formiddagens bønnemøte følte Håkon Fagervik spontant at han skulle lese transkriberingen av profetien framført av François Botes (se side 33-34). Dette var første gang jeg hadde hørt om noe annet profetisk ord, bortsett fra mitt eget, som var blitt gitt med en så tydelig kobling til 22. juli. Siden Herren hadde sørget for at dette ordet nådde oss morgenen etter at Han hadde vekket oss i forhold til denne saken, tvilte vi ikke et øyeblikk på at Han hadde til hensikt at vi skulle bære fram dette budskapet. Deretter, bare noen få uker senere, den 29. januar, kom Ivar Fjelds bok *Den rødgrønne terrorøya* ut, som endte opp med å bli hovedkildematerialet mitt for kapittel 6. Jeg var sjokkert over å finne ut hva som hadde pågått på Utøya, og bevisene som Fjeld presenterte bidro sannelig til å bekrefte mine egne antagelser. Så i løpet av rundt to uker hadde Gud forsynt meg med nok materiale for et overbevisende budskap. I februar fikk jeg anledning til å møte François Botes, og hans vitnesbyrd oppmuntret meg sterkt til å gå videre i tro.

Så, i juli, hadde jeg en ganske dramatisk konfrontasjon med Knut Arild Hareide over denne saken, under et besøk hjemme hos ham. Han ble rasende, noe jeg er sikker på at du kan forestille deg, og jeg innså at det

var svært lite sannsynlig at han ville omvende seg og forsøke å rette opp igjen det han hadde gjort, da han fordømte budskapet fra Sarpsborg KrF.

I september samme år ble det klart for meg at Herren ønsket at jeg skulle skrive en bok. Jeg hadde ikke mye materiale å jobbe med på det tidspunktet, men idet jeg satte den ene foten foran den andre, var Herren trofast i å sørge for alt det jeg trengte. En av mine viktigste kilder viste seg å være Arbeiderpartiets egen årbok for 2011. (Hvert år produserer de et volum som tar for seg et nytt aspekt av Arbeidspartiets historie.) Temaet for det aktuelle året var interessant nok *De politiske ungdomsorganisasjonene på venstresiden*, og kapittelet som var tilegnet arven etter AUF, bærer tittelen: *Protest og pragmatisme. AUF og Midtøsten-konflikten 1967-81*. Dette avslørende dokumentet redegjorde for AUFs suksessive fremgang i å vende Arbeiderpartiet mot Israel. Det sørget for alt jeg trengte for å kunne etablere en klar kobling mellom AUF og Norges påfølgende svik overfor Israel via Oslo-avtalen (se side 64-67). Var det bare en tilfeldighet at dette dokumentet, som sørget for en detaljert redegjørelse for AUFs svik overfor Israel, ville bli utgitt bare noen få måneder etter 22. juli? Jeg er tilbøyelig til å tro at Gud kanskje hadde noe å gjøre med tidsaspektet der. Og jeg må si, at uten det dokumentet hadde jeg virkelig måttet streve for å kunne legge fram saken på en fyllestgjørende måte.

I mai 2015, omtrent en måned etter at jeg var ferdig med å skrive boken, fikk jeg en telefon fra Jan Ernst Gabrielsen (som jeg ikke hadde hatt noen kontakt med tidligere), og han inviterte meg til å presentere boken min på Norge IDAGs sommerkonferanse på Bildøy. Det at jeg ble invitert til å tale i forbindelse med en større konferanse kom temmelig overraskende på meg, ettersom jeg hadde prøvd å holde boken hemmelig! Som du kanskje husker ifra forrige kapittel, hadde Jan Ernst tilbrakt noen dager i bønn, og søkt Herren med hensyn til hvem han skulle invitere til å komme og tale. I løpet av dette tidsrommet hørte han fra to forskjellige personer, helt uavhengig av hverandre, at han trengte å lese boken min med det samme (se side 133-137). Dette var første gang Jan Ernst noensinne hadde opplevd noe slikt. Siden dette skjedde mens han søkte Herren, var det åpenbart for ham at Herren ledet ham til å støtte budskapet i denne boken. Og slik åpnet Herren den ene døren etter den andre, og det eneste jeg måtte gjøre var å gå igjennom dem. Jeg hadde ikke noe forlag og ingen som helst markedsføringsstrategi. Jeg bestilte bare bøkene i tro, og så tok

Gud seg av resten. For en helt ukjent person, uten noe forlag i ryggen, å få til stand en umiddelbar bestselger med sin aller første bok, er noe man knapt hører om. Jeg liker å si at det var Gud som var forlagssjefen min.

Etter Bildøy var mine to viktigste konferanser dels Kristensionistenes stevne på Kjørholt utenfor Porsgrunn, med Jan Willem van der Hoeven, og Gro Wenskes stevne på Hedmarktoppen. Jan Willem leste boken min med det samme og begynte å promotere den offensivt da han talte på TV Visjon Norge den påfølgende uken. Dette åpnet døren for meg til å kunne gjøre et antall programmer på Visjon Norge, og de endte opp med å selge nesten tusen eksemplarer av boken min til seerne sine. Både på Kjørholt og på Hedmarktoppen var budskapet et sentralt fokus under stevnet, og det hadde sterk støtte fra ledelsen. Jeg husker at kollekten som ble samlet inn på Kjørholt det året dekket kostnadene til konferansen helt eksakt, på kronestykket, og alle tok vi det som et tegn på at Herren godkjente det som foregikk der. Med hensyn til Hedmarktoppen, var 2015 det første året som Gro Wenske noen gang har valgt å åpne opp for salg av ting under konferansen. (Og denne avgjørelsen ble fattet før hun noensinne hadde hørt om boken min.) Jeg tok dette som enda et tegn på at Herren hadde banet veien for denne bokens salg og distribuering. Med slike indikasjoner på Guds favør, må historien om hvordan denne boken ble til kunne regnes som en *ferdiglagt gjerning* (Ef 2.10).

Under månedene etter publiseringen av førsteutgaven ble jeg kontaktet av andre, som enten selv hadde hatt, eller som kunne fortelle om andre som hadde hatt en spesiell åndelig opplevelse knyttet til 22. juli. Jeg innså snart at en andreutgave ville bli nødvendig slik at offentligheten kunne få del av denne informasjonen. Imidlertid følte jeg at publikum sannsynligvis ikke ville gi budskapet en ny sjanse dersom det ble utgitt med samme tittel og omslag. Idéen kom om å lage et hefte basert på andreutgaven, med tittelen «Et brudd i muren». Dette heftet omfattet bare kapitlene 1, 2 og 9 samt Tillegg C (Dette tillegget er mitt systematiske tilsvarende til de teologiske innvendingene som ble reist av opposisjonen i kjølvannet av førsteutgaven). Dette ga meg muligheten til å fokusere på de profetiske og teologiske aspektene, i et kompakt 80-siders format. Og det beste av alt var at Herren på overnaturlig vis sørget for midlene som trengtes for at disse heftene kunne trykkes opp og distribueres gratis! Noen måneder før jeg trengte pengene for å få dem trykket, ble jeg kontaktet av en mann som

fortalte at han opplevde at Herren ville at han skulle sende meg noen penger. Midlene han sendte var nok til å dekke opptrykket av nærmere ti tusen eksemplarer! Interessen for dette heftet har vært såpass stor at jeg har fått gjort meg av med nær sagt alle. *Et brudd i muren* fikk forsideplass i avisen Dagen, og profetiene som var kommet til ble publisert på avisens hjemmeside. Jeg ble også invitert tilbake på Visjon Norge mer enn én gang etter utgivelsen av heftet, og de endte opp med å sende ut et stort antall av dem til seerne sine. Norge IDAG åpnet opp for at jeg kunne få tale på Bildøy igjen det året (2016), noe som også ble sendt på TV, og *Et brudd i muren* ble distribuert fra avisens stand ved forskjellige kristne arrangementer over hele landet.

I og med den første utgaven følte jeg at jeg hadde akkurat nok materiale til å legge fram saken på en tilstrekkelig overbevisende måte. De nye profetiene som ble tatt med i andreutgaven, ga saken et enormt løft og bragte kritikerne til taushet. Og så vidt jeg vet er det ingen som har angrepet budskapet etter det, selv om jeg totalt var fire ganger på TV for å promotere andreutgaven med hjelp av *Et brudd i muren*.

Før vi begynner å ta for oss det nye profetiske materialet, tror jeg vi bør overveie hvilken rolle profetiske tegn legitimt kan spille, og omfanget av hva vi kan forvente å se. Når Gud gir direkte åpenbaring, pleier den hovedsaklig å komme gjennom profetiske ord, drømmer og visjoner, mens tegn normalt sett tjener som bekreftelse. Hvis mer enn én person mottar lignende åpenbaring fra Gud, er dette vitnesbyrdet fra *to eller tre vitner* i seg selv et slags bekreftende tegn.

Så har vi også materielle tegn som kan deles inn i to kategorier: metafysiske manifestasjoner og profetiske tegnhandlinger. Bibelske eksempler på en metafysisk manifestasjon inkluderer duggen på Gideons ulldott (Dom 6.36-40), tegn i sol, måne og stjerner (Matt 2.1-12, Luk 21.25, Åp 12.1) og regnbuens tegn (1 Mos 9.8-17), som ble gitt til Noah som en bekreftelse

på at Herren aldri igjen ville ødelegge jorden ved en flom. (Pridebevegelsen frister Gud ved å veive dette tegnet knyttet til Hans dom opp i ansiktet på Ham.) Og så har vi tegnhandlinger, der en profet utfører en fysisk handling med hjelp av et materielt objekt for å skape et tegn. Eksempler fra Det gamle testamentet som kan nevnes inkluderer Jeremia som knuser en leirkrukke (Jer 19.10-11), Ezeiel som ligger på siden i et år og tilbereder maten sin over møkk (Esek 4), og Moses som slår mot klippen i ørkenen for å frembringe vann (2 Mos 17.6). Det siste eksempelet er faktisk en kombinasjon av en tegnhandling og en metafysisk manifestasjon, og Paulus indikerer at dette var et profetisk tegn som pekte fram imot Åndens utgytelse gjennom Kristus, *den evige Klippen* (1 Kor 10.4, se også Joh 7.38-39).

Jesus produserte også denne typen hybride tegn ved bryllupet i Kana i Galilea, da han gjorde vann om til vin (Joh 2.1-11). Du har kanskje undret deg over hvorfor Jesus begynte tjenesten sin med et så uvanlig mirakel. Jeg tenker at det å gjøre vann til vin trolig var et tegn som skulle henspille på overgangen fra vanndåpen, under Døperen Johannes' tjeneste, til Den Hellige Ånds dåp under Hans egen tjeneste. Vin er et symbol på Kristi blod (Matt 26.28), som gjør det mulig for oss å motta den nye fødsel og dåpen i Den Hellige Ånd (3 Mos 17.11). I Johannes 1.33 sier Døperen Johannes: «Jeg kjente ham ikke, men Han som sendte meg for å døpe med vann, sa til meg: Ham du ser Ånden komme ned og bli over, Han er Den som døper med Den Hellige Ånd.» (BGO) Jesu forvandling av vann til vin skjedde tre dager etter Hans egen vanndåp, og jeg forestiller meg at dette kanskje kan være en parallell til de tre dagene som Hans eget legeme ville være i graven (Joh 2.1,19). Da han snakket om sin forestående død, sa Jesus: «Ild er jeg kommet for å kaste på jorden; hvor jeg ønsker at den alt var tent! En dåp må jeg døpes med; hvor tyngtet jeg er til den er fullført!» (Luk 12.49-50). Da den tredje dagen i graven var til ende, ble dåpen i Ånden (ild) tilveiebragt for oss ved Hans oppstandelse. (Både vann og blod strømmet ut fra Hans side da den ble gjennomboret. Joh 19.34.) Så, like etter sitt første tegn, sier Jesus til Nikodemus: «Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjøtt, er kjøtt, men det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke over at jeg sa at dere må fødes på ny.» (Joh 3.5-7). (Vi må bli etterkommere etter den siste Adam (1 Kor 15.45) ved en

andre åndelig fødsel. Og deretter må vi overvinne kjødets nedbrytende lyster ved trofast å *vandre etter* Ånden til Guds behag (Rom 8.10-13), dersom vi skal kunne arve en uforgjengelig kropp.) Selv konteksten for Jesu første mirakel er verdt å merke seg, siden bryllupet i Kana kan sees som et symbolsk forbilde som peker fram imot Lammets bryllupsmåltid (Åp 19.9).

Og det er tre som vitner på jorden: Ånden, vannet og blodet. Og disse tre er ett.

1 Johannes 5.8 (BGO)

Dåpen i vann er et symbol på vår deltagelse med Kristus i Hans død og oppstandelse, og relaterer til vår initiale omvendelse, idet vi legger av oss det gamle mennesket med dets lyster (Mark 1.4; Apg 22.16; Rom 6; 1 Pet 3.21). Nattverdsvinen er et symbol på vår pågående helliggjørelse i Den Hellige Ånd, som Kristi blod har kjøpt for oss (Matt 26.28). De to sakramentene vanndåp og nattverd er de ytre fysiske tegnene gjennom hvilke vi tar del av den nye pakts nåde, noe som kobler det fysiske til det åndelige. Vi gjør alle tegnhandlinger som en del av vår normale kristne praksis! Et annet eksempel på en tegnhandling i Det nye Testamentet er der Agabus binder hendene og føttene sine med hjelp av Paulus' belte, som et tegn på at Paulus ville bli bundet av jødene i Jerusalem (Apg 21.10-11). Jeg har behandlet dette punktet noe mer inngående for å understreke den profetiske symbolismens rikdom og dybde.

Det var en uheldig ting at Vebjørn Selbekk angrep budskapet mitt ved å gjøre narr av tegnet med det norske passet (se side 86-87), og den iøynefallende forekomsten av tre 77-ere (side 126-128). Bare en som er uvitende når det gjelder bibelske tegn ville helt utelukke slike foretelser. Herren talte til Douglas Lilley mens han vasket det norske passet, som han hadde fått øye på i en åpen kloakk. Det skitne passet var et passende symbol på vår nasjons bedrøvelige åndelige tilstand, og handlingen med å vaske det var en tegnhandling som sammenfalt med at Douglas mottok direkte profetisk åpenbaring fra Herren. Det er ikke noe uortodoks ved at Gud bruker materielle gjenstander med rik symbolikk og fysiske bevegelser for å bekrefte profetord. Det forekom i Det gamle testamentet, og også i Det nye, så hva skulle tilsi at denne typen ting ikke lenger gjelder?

Mens vi er inne på temaet min historie (kapittel 5), vil jeg nevne at det profetiske budskapet som jeg sendte ut i forkant av angrepene, i 2010, ble uavhengig bekreftet av Wendy Alec i 2012, da Terje Liverød fikk i oppdrag å lede en delegasjon av norske pastorer til Knesset for å be israelerne om tilgivelse for Oslo-avtalen. (Kanskje var denne delegasjonen en delvis oppfyllelse av tegnet med det norske passet, vasket rent med omvendelsens vann?) På det tidspunktet formidlet Wendy Alec en liste med tre nøkler til vekkelse i Norge, en liste snarlik den mitt eget profetiske budskap inkluderte. De tre punktene ble til og med gitt i samme rekkefølge! Jeg ser dette som en sterk bekreftelse på gyldigheten ved budskapet mitt. I denne tredje utgaven inkluderer jeg et ekstra tillegg der jeg utdyper denne bekræftende parallellen (se Tillegg D).

Jeg har vært skuffet over at så mange ikke har syntes å kunne skjelne at min historie har legitimitet. Selv om jeg er klar over at det er uvanlig å bli ledet av Herren på denne måten, og at vi helt klart trenger å utøve dømmekraft og prøve slike ting, gjenstår det faktum at hendelsene og omstendighetene i historien min er tematisk relatert, og at de følger på hverandre i en logisk rekkefølge som passer godt sammen med denne bokens kumulative sak. Selv den bestemte dagen da Herren la på hjertet mitt å gå ned til FAFO for å be, sammenfalt med opptakten til en rekke ekstreme anti-israelske stunts initiert av AUF, noe Ivar Fjelds uavhengige dokumentasjon viser (se side 99)! Hvis jeg var en som ofte besøker forskjellige steder for å be, ville denne detaljen ha mindre verdi. Men så vidt jeg kan huske, var dette den eneste gangen det året som jeg besøkte noe bestemt sted for å utføre en forbønnshandling.

De videre historiene som jeg nå skal fortelle, deler jeg med et visst forbehold, ettersom jeg minnes hvordan Vebjørn Selbekk gjorde en så stor sak ut av den påfallende rekken av 77-ere, selv om jeg hadde vært veldig påpasselig med å understreke at «dette er et høyst diskutabelt punkt og ikke noe som bør stå for seg selv» (side 126). Til tross for denne reservasjonen, skrev Selbekk i en lederartikkel at jeg åpenbart er «tydelig opptatt av tallmagi», og at disse tegnene ligner mer på voodoo enn på teologi. Ja, vi bør trå forsiktig når det gjelder talltegn, og likefullt er det slett ikke uortodoks å spekulere rundt slike ting. Jeg ønsker å appellere til at mange kjente teologer – blant annet Hieronymus, Augustin, Gregor I den store, Kyrrill av Alexandria og Evagrius Ponticus – har brukt mye blekk på å

spekulere rundt den numeriske betydningen av den mirakuløse fangsten på 153 fisk, som Johannes forteller om, da apostlene etter oppstandelsen fikk menneskefisker-kallet sitt bekreftet (Joh 21.11). (Da disiplene mottok sitt første kall om å være menneskefiskere, var det med et lignende mirakel. Se Lukas 5.1-11.) Deres interesse for dette tallet skyldes det faktum at dette er et annet signifikant tegn utført av vår Herre, som sannsynligvis rommer rik symbolikk. (Johannes gjør også bruk av mye numerisk symbolikk i Johannes' åpenbaring.) Jeg venter fortsatt på at noen skal komme med et fornuftig argument for hvorfor vi skal avskrive en hel kategori bibelske tegn.

To potensielle tegn

Min oppmerksomhet ble vekket da jeg hørte at regjeringen hadde planer om å fysisk dele land til minne om de som hadde mistet livet på Utøya. Jeg hadde aldri hørt om et slikt minnesmerke før, og jeg var ikke den eneste som syntes at dette var spesielt. Umiddelbart tenkte jeg på hvordan AUF hadde spilt en avgjørende rolle med hensyn til å forberede grunnen for delingen av Israels land via Oslo-avtalen (se side 64-67), og hvordan de også hadde delt Utøya inn i en israelsk og en palestinsk side, ett år før

Faksimile, Dagbladet, 10.12.15

angrepene (side 107). Og nå var planen å fysisk dele land som et minnesmerke!?! I mitt hode var denne uvanlige idéen noe som enten kunne sees som et profetisk tegn på den dom som allerede hadde funnet sted, eller kanskje som en advarsel om hva som potensielt kan skje med denne nasjonen dersom omvendelse ikke finner sted. Til tross for at regjeringen har valgt å gå bort ifra disse planene, finner jeg det likevel spesielt nok til å bemerke her.

Da jeg støtte på det neste potensielle tegnet, ble jeg ganske urolig. Ved begynnelsen av sommeren 2018 bestemte min kone og jeg oss for å besøke så mange forskjellige kristne sommerstevner som mulig, med den eksplisitte hensikt å få en følelse for den åndelige atmosfæren i landet. Så, i midten av juli besøkte vi en gruppe ved navn Maran-Ata, som vi aldri før hadde vært i berøring med. Noen dager før vi dro til stevnet, hadde jeg lunsj med Johnny Sverresen (tidligere nevnt på side 86), som fortalte meg at han nettopp hadde fått en åpenbaring om den rekordartede tørken som pågikk den sommeren. (Tørken var svært uvanlig, fordi den dekket såpass store områder og varte lenge. Den førte til alvorlige økonomiske konsekvenser, særlig for bøndene. Avlinger gikk tapt og dyr måtte slaktes pga mangel på fôr. 2018 var også preget av den mest ekstreme skogbrannperioden i Norge noensinne. Klimaforsker Reidun Gangstø Skaland ved Meteorologisk institutt kommenterte at, «Det var et veldig, veldig spesielt år. Det er satt så mange værrekorder at man ikke kan begynne å nevne dem engang.»²⁶⁹) Johnny refererte til et avsnitt i Esekiel 14.12-23, der fire dommer står omtalt. Han sa at han følte at *nå bryter Gud brødstaven* (vers 13), og det neste som kommer er sverdet (vers 21).

For å være helt ærlig tenkte jeg ikke så mye på åpenbaringen hans da han først delte den med meg. Men så, tre dager senere, mens vi var på Maran-Ata stevnet, ble jeg oppringt av en mann ved navn John (etternavn anonymt), som også var tilstede og som ønsket å treffe meg. Han hadde gått forbi Norge IDAG sin stand, og mannen som sto der (Nils Bakke) hadde gitt ham en kopi av heftet, *Et brudd i muren*. Nils Bakke fortalte John at han hadde bedt over hvem han skulle gi det til, siden han bare hadde noen få igjen, og han følte at Herren hadde gjort det klart at det var ham han skulle gi det til. Så sa Bakke, «Og Jeremy Hoff er her!» Og da

269 Aftenposten: *Meteorologene om tørkesommeren 2018: «Svært uvanlig og førte til store konsekvenser»*, 04.01.2019

han sa det, talte Herren til John med ordene, «Ja, Jeremy Hoff er her, og han er her for å kjenne på den åndelige atmosfæren i landet».

Da min kone og jeg møtte John og kona hans den ettermiddagen, fortalte han oss umiddelbart hva Herren hadde åpenbart for ham om formålet med vårt besøk. Og det var alt jeg trengte å høre for å få tillit til at denne mannen sannsynligvis hører fra Gud. Han fortsatte så umiddelbart med å fortelle oss om en åpenbaring han hadde fått om den pågående tørken, og han refererte til et avsnitt i Esekiel 14.12-23, der fire dommer står omtalt. Han sa at «*nå bryter Gud brødstaven*, og det neste som kommer er sverdet». Jeg var helt forundret over at han nettopp hadde fortalt oss ord for ord det som Johnny Sverresen hadde uttalt tre dager tidligere! Jeg tenker at det nå er passende å sitere dette skriftstedet.

Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn! Når et land synder mot meg og gjør seg skyldig i troløshet, og jeg rekker ut min hånd mot det og bryter i stykker brødetts stav for det og sender hungersnød over det og utrydder både folk og fe av det, og selv om da disse tre mennene, Noah, Daniel og Job, var der i landet, da skulle de ved sin rettferdighet bare kunne berge sitt eget liv, sier Herren Herren. Om jeg lot ville dyr fare gjennom landet, og de gjorde det folketomt, og det ble til en ørken, så ingen kunne dra gjennom det på grunn av de ville dyrene, da skulle, så sant jeg lever, sier Herren Herren, disse tre mennene, om de var der, verken kunne berge sønner eller døtre. Bare de selv skulle bli berget, men landet skulle bli en ørken. Eller om jeg lot sverd komme over dette landet og sa: Sverd skal fare gjennom landet! – og jeg utryddet både folk og fe av det, og disse tre mennene var der i landet, da skulle de, så sant jeg lever, sier Herren Herren, ikke kunne berge sønner eller døtre, bare de selv skulle bli berget. Eller om jeg sendte pest i dette landet, og utøste min harme over det med blod for å utrydde både folk og fe av det, og Noah, Daniel og Job var der i landet, da skulle de, så sant jeg lever, sier Herren Herren, verken kunne berge sønn eller datter. Bare sitt eget liv skulle de berge ved sin rettferdighet. For så sier Herren Herren: Hvor mye mer når jeg sender mine fire onde straffedommer: sverd, hungersnød, ville dyr og pest, over Jerusalem for å utrydde

både folk og fe! Likevel skal noen unngå og bli igjen der, noen sønner og døtre, som blir bortført. De skal komme ut til dere, og dere skal se deres ferd og deres gjerninger, og dere skal bli trøstet etter den ulykke jeg lot komme over Jerusalem, etter alt det jeg lot komme over byen. De skal trøste dere når dere ser deres ferd og deres gjerninger. Og dere skal kjenne at jeg ikke uten årsak har gjort noe av alt det jeg har gjort mot byen, sier Herren Herren.

Esekiel 14.12-23 (NB88/05)

(Dersom du tviler på dette skriftstedets relevans fordi din forståelse av *tilregnet rettferdighet* tilintetgjør NTs klare krav om personlig lydighet, vil jeg anbefale at du lytter mer til Skriften enn til moderne teologiske modeller som tvinger Paulus til å motsi Jesus, alle de andre apostlene, og til og med seg selv. Se Rom 2.5-10; 6.16; 2 Kor 5.10; 1 Joh 3.7; Hebr 5.9; 12.14; 1 Pet 1.17; 4.18; Matt 7.21-23; Åp 2-3)

Hvis dette er Herrens ord til Norge på dette tidspunktet, kan det se ut som at vi har vekket Hans harme til den grad at ødeleggelse er uunngåelig. Flere mennesker jeg samtalte med koblet tørken til Pride-marsjen, siden Pride-bevegelsen gikk opp i høygir den sommeren. Ikke bare ble det avholdt Pride-marsjer i de store byene, men bevegelsen spredte seg også til mindre byer og tettsteder. Pride-marsjer ble til og med holdt i flere av de offentlige barnehagene våre, med småroller involvert!²⁷⁰

Det slo meg at denne sommeren var det syv år siden 22. juli-angrepene fant sted. Tallet syv er et bibelsk tall med en klar symbolsk betydning (det indikerer *fylde*). Kanskje den bemerkelsesverdige akselerasjonen med hensyn til Pride-bevegelsen i 2018 er en indikasjon på at Gud, etter å ha ventet en hel *årsuke* (Dan 4.25; 9.25), nå har tatt bort sin tilbakeholdende hånd, og gitt oss over til våre onde veier i sin *forlatthets vrede* (2 Tess 2.7). Det ekstreme værmønsteret denne sommeren gjenspeiler det åndelige klimaet i landet: Norge er blitt til en tørr ødemark, og husets tømmer står i brann!

270 NRK: *Reagerer på at barnehager arrangerer Pride*, 07.06.2018

Steinar Handelands profeti

Steinar Handeland, en omreisende predikant i Norge under 45 år, hadde en åndelig drøm knyttet til 22. juli, omtrent to måneder før angrepene. Så, i løpet av sommeren 2016, hadde han en profetisk opplevelse med hensyn til en kommende russisk invasjon. Jeg har møtt Steinar og samtalt med ham om hans erfaringer. Dessverre husker han ikke detaljene fra drømmen som han hadde om 22. juli. Han husker bare at det hadde å gjøre med et angrep som snart ville finne sted i Oslo. Vi konkluderte med at det beste ville være om jeg satte på trykk en revidert versjon av en artikkel skrevet av ham, som sto i Norge IDAG høsten 2016.²⁷¹

Kan det være mulig at Oslo og Norge skal rammes? Ja, slik spurte jeg lamslått Herren etter min drøm før 17. mai 2011. Og så kom 22. juli med nettopp Oslo og Utøya, som rammet unge fra hele Norge. Den forferdelige drepingen forutså Gud, men Han avverget den ikke. Norge har satt Gud til side, og hans folk i forskjellige forsamlinger, frikirker, bedehus og kirker, hører ikke på Herren lenger og ingen fikk stå i «murgapet» på vegne av landet! Alt sviktet.

Ofte taler Bibelen om drømmer og syner Gud har formidlet til sine profeter, som forkynte folket dommen før den kom, og så angret Gud seg når folket omvendte seg (Jona). Eller som Josef beskriver for Farao: «Men at drømmen kom to ganger for Farao, vil si at saken er fast besluttet av Gud og at Gud vil gjøre det snart.» (1 Mos 41.8-43, se også Dan 2.19-47, 7.1-28) Peter så samme syn tre ganger (Apg 10.9-35).

Pride-dagen 25. juni 2016 stod jeg på broen over gatekrysset i Oslo, fra jernbanen til buss-stasjonen, og så et forferdelig skue! Jeg hørte ropingen og dunkingen fra musikken, lenge før jeg kom ut på broen og undredes: *Hva larmer hedningene for her?* Og så stod vi der ute, min fru og jeg, og så en stor folkemengde, et langt folketog som hoppet og danset til larmende musikk. Vi så andre marsjere under store bannere og paroler, flagg og

271 Bare mindre revisjoner er blitt gjort med hensyn til denne artikkelen. Originalen fins på følgende webadresse: <https://www.sokelys.com/?p=18573>

vimpler med Pride-marsjens farger, og folk som jublet langs fortauene. Flere hundre tusen mennesker støttet hele opplegget, mange busset inn til byen. Sjokkerte stod vi der utpå broen og så på folkehavet som i finværet før rundt gatehjørnet og ned neste gate der de toget videre. Da talte plutselig en alvorlig stemme i mitt indre:

«Snart skal folket i Oslo gå hungrige i tog i gatene uten mat, og russiske tanks skal holde dem i sjakk!» Jeg protesterte momentant og tenkte: *Jammen Herre, russerne skal ikke lengre sør enn Narvik?* Jeg husket i ett nu på Lebesbymannen og mange andre profetier jeg hadde kjennskap til etter 45 år som forkynter i Norge. Svaret lød i mitt indre: «Min dom gjelder hele Norge! For landet har forkastet mitt ord, enda de visste bedre!» Da tok jeg til tårene og gikk derifra!

Jeg har som forkynter møtt tusenvis av troende, gjennfødte mennesker i Norge. Alt fra søndagsskole til i gamle kirkers virke. Her møter jeg folk som har hatt drømmer og syner. De undrer seg ofte hva som er fra Gud og hva det betyr. Det er mer mellom himmel og jord enn fornuften får med seg! Boken *22. juli-profetien* av Jeremy Hoff og senere *Et brudd i muren*, viser til Norges alvorlige situasjon og vår nød. Arbeiderpartiet hadde sine planer klare i 1923 og professor Bull med «Mot dagbevegelsen» og mange kjente Ap-politikere har planlagt kristendomsfaget ut av skolen, abort såvel som partnerskap, der vi i dag også har fått homofililover og en ny ekteskapslov m.m. Har Norge med hjelp av politiske partier på Stortinget fått gjennomført disse gamle planene?

Vi ser fra Skriften at Gud kan advare og oppheve straffen der det fins omvendelse, både for enkeltindivider, grupper og land. Hva som skal høstes av Oslo framover, vet bare Gud som åpenbarer drømmer og syner. Men vi må igjen si til nasjonen: *Land, land, land! Hør Herrens ord!* Vær i inderlig bønn til Gud for Oslo og Norge! (Esek 33.1-20, 1 Kor 10.1-11).

Bildet ovenfor viser hvor langt ting nå har gått. Den norske kirke går utrolig nok i Pride-marsjen! Det er også verdt å nevne at Knut Arild Hareide faktisk gikk i den samme marsjen som Steinar Handeland denne dagen bevitnet. Dette er første gang at lederen for Kristelig Folkeparti noensinne har gjort noe slikt. Han er uten tvil et godt eksempel på en som, etter å ha avvist sannheten, nå blir ført lenger inn i kraftig villfarelse.

KrF-leder Knut Arild Hareide går i Pride-marsjen, 2016

Synet til Grethe Tangen Olsen

Følgende bemerkelsesverdige vitnesbyrd kommer fra grunnlegger og daglig leder av Exodus Nord, en organisasjon som jobber for å hjelpe jøder å immigrere til Israel. Grethe formidlet historien sin til meg akkurat i tide til at den kunne komme med i denne boken. Hun sa at hun beklaget å ikke ha kontaktet meg tidligere, og hun var glad for å høre at det ikke var for sent for historien hennes å bli inkludert.

18. juli 2011: Jeg hadde nettopp ringt min søster og gratulert henne med fødselsdagen. Så slo jeg på fjernsynet; klokka var 19:00. Den første nyheten NRK annonserte, gjorde at kroppen min stivnet til der jeg stod. Utenriksminister Jonas G. Støre deklarte en egen Ambassade for palestinerne i Norge. Men – kun stater kan ha kontakt på ambassadenivå med andre land, tenkte jeg.

Der satt palestina-arabernes «president» Mahmoud Abbas (Abu Mazen) ved det gamle ærverdige bordet som bare brukes ved sjeldne anledninger; en mann som var Jassir Arafats høyre hånd i alle år, som stod bak de første kapringer av fly, opphisset til terrorisme, og stod direkte bak drapet på en jødisk handikappet mann i rullestol, som ble kastet utfor båtripa på et turistskip i Middelhavet. Abbas studerte i Moskva, og skrev hovedoppgave om at Holocaust aldri har skjedd.

Tankene mine gikk noen år tilbake, da vår egen Kjell Magne Bondevik i mitt daværende politiske parti gikk med på å åpne landet for et PLO-kontor. Den gangen gråt jeg.

PLO ble opprettet i 1964. Da hadde palestina-araberne i sin besittelse alle de områdene som de nå krever å få. Hva ville de frigjøre i 1964? Jo, Tel Aviv, Haifa og hele kysten, samt Jerusalem. Altså hele Israel. Har de forandret målet sitt? Nei! De vil nå ta landet steg for steg, sier de.

Jeg greide ikke å høre mer på denne nyheten, så jeg gikk inn på soverommet. Jeg så opp mot taket og sa til Gud: «Gud, da PLO-kontoret ble etablert i Norge, gråt jeg. Nå greier jeg ikke å

gråte. Nå er det nok for meg. – Er det ikke nok for deg også, Gud?»

I et syn så jeg da en stor hånd og arm, som av en gammel mann, komme ned fra taket. Da hånda var omtrent midt i rommet ble det dannet et norgeskart under hånda. Kartet ble tredimensjonalt, som laget i pappmasjé. Hånda greip tak i Jotunheimen, i grunnfjellet til Norge, og begynte å riste fjellene. Mot øst, sør for Røros begynte kartet å krølle seg, som om det var jordskjelv der. Det var ved Rena. Så ble det hele borte.

Fredag den 22. juli satt jeg på toget fra Oslo, på vei til Hedmarkstoppen til Gro Faye-Hansen Wenskes Israel-konferanse. Etter kveldsmaten fikk vi den fryktelige nyheten om terroren som vi alle må fordømme. Jeg stod tidlig opp neste dag for å høre nyhetene. Sorg og fortvilelse lammet meg. Den dagen stod vi alle sammen i sorg.

Jeg vendte meg til Gud i bønn, og bad Gud om tilgivelse fordi jeg hadde klaget fire dager før. Da var det som om at den bøn-
nen skulle jeg ikke be, og audiensen hos Gud følte jeg var over.

Jeg har arbeidet med isreal-relaterte saker i 50 år, de første 30 år med utallige leserinnlegg i nær sagt alle landets aviser. Dager gikk med til å studere jødisk historie. Jeg tok eksamen i folkerett for at alle presenterte fakta om Midtøsten-konflikten skulle være så korrekte som mulig. Jeg stod med i opprettelsen av vennskapsforeninger for Israel, og driver fremdeles organisasjonen Exodus Nord for samarbeid landene våre imellom.

Etter Oslo-avtalene stilte jeg spørsmål til Riksrevisjonen om hva pengene vi sendte til Arafat ble brukt til. Jeg fikk 5.000 underskrifter i 1997/-98 til det kravet, som ble levert UD. Da Otto Jespersen brant Bibelen på offentlig sted, meldte jeg ham til politiet. Han «hadde bare brent noen sider av jødernes gamle bok», forsvarte han seg med.

De røde mappene på signeringsbordet den 18. juli 2011 minner meg om tiden etter Oslo-avtalene da terrorismen fra PLO tok

livet av mer enn 1.000 israelere. Denne endeløse og irrasjonelle motstanden mot jødene og Israel vil ingen ende ta. Det understreker da også Bibelen.

Grethe Tangen Olsen

Det er noe ganske merkverdig med denne historien som trenger å påpekes. I synet så Grethe at grunnen «krøllet seg» ved Rena, som om det var et jordskjelv der. Rena er faktisk det tettstedet der Anders Behring Breivik konstruerte bilbomben sin! De siste tre månedene før angrepene leide han en liten gård like sør for Rena (Vålstua gård), som han brukte som skjulested for forberedelsene sine. Og om ikke dette var nok, så var det faktisk et fysisk jordskjelv i dette området dagen før angrepene, som var betydelig nok til å skape nyhetsoverskrifter!

«Jordskjelvet hadde episenter cirka 13 kilometer nordvest for Elverum, mot Rena. ... Mange hedmarkinger ble skremt ut av nattesøvnen. Politiet mottok utallige meldinger fra folk som våknet av smell og at hus ristet.»²⁷²

– Aftenposten, 21. juli 2011

Jordskjelvets episenter var bare rundt 10 kilometer unna den lille gården som ble brukt til å riste nasjonen dagen etter.

Jagland kysset Arafats føtter på Utøya

Det er også noe annet jeg føler bør inkluderes her. Og dette er så bisart at jeg først ikke trodde at det virkelig kunne være tilfelle. Det later til at Yassir Arafat faktisk skal ha besøkt Utøya en gang rundt år 1980, og i løpet av besøket der skal Thorbjørn Jagland ha kysset føttene hans! (Thorbjørn Jagland var leder for AUF fra 1977 til 1981, og som du kanskje husker fra kapittel 4, var det Jagland som lyktes i å vinne over Arbeiderbevegelsens støtte til fordel for Arafats sak, i 1979. Se side 65. Utøyas ferge, M/S Thorbjørn, er malt i fargene til det palestinske flagget, noe som med all sannsynlighet er til minne om dette. Se side 17.)

Et par uker etter at jeg hadde bestemt meg for å komme ut med en tredjeutgave av denne boken, var det en dag et eksemplar av Partiet De

²⁷² Aftenposten: *Jordskjelv rystet Hedmark*, 21.07.2011

Kristnes periodiske blad som fant veien til postkassen min (med hjelp av en nabo).²⁷³ Jeg abonnerer ikke på dette bladet, og normalt leser jeg heller ikke slike ting. Men av en eller annen grunn endte jeg opp med å bla igjennom det. Jeg fikk hakeslepp da jeg så en artikkel med tittelen «Fikk nok da Jagland kysset Arafats føtter». Artikkelen var et intervju med en tidligere Arbeiderparti-politiker ved navn Olav Håland, som endte opp med å gå av som følge av denne hendelsen. Jeg har snakket med ham på telefon, og han har gått med på å gi en kort redegjørelse for denne påståtte hendelsen.²⁷⁴

I over 40 år var jeg medlem av Arbeiderpartiet. Jeg ble tidlig engasjert i fagbevegelsen, og dermed naturlig innlemmet i Arbeiderpartiet. I løpet av min tid i Ap hadde jeg to perioder i kommunestyret i Stokke, og var også medlem av fylkestyret i Vestfold. (Jeg har også vært leder for Sandefjord kommunale forening, med 2000 medlemmer.) Jeg var aktivt engasjert, og hadde et bein i mange ting. Partiets fokus på sosialt engasjement for å hjelpe de som sleit var det som appellerte til meg.

Da jeg var i Arbeiderpartiet var jeg ikke kristen, men en tydelig Israel-venn. Derfor ble det veldig alvorlig for meg da jeg fra en av Aps høyere tjenestemenn, fikk høre at Thorbjørn Jagland hadde kysset Yassir Arafats føtter da PLO-lederen var gjest på Utøya. (Dette skjedde cirka 1980, pluss eller minus et år.) Det hadde stor signaleffekt og førte til et tydelig skifte i Ap i forhold til Israel. Etter det Jagland hadde gjort, og med et så klart retningskifte i forhold til Israel, kunne jeg ikke lenger være med. Så jeg avsluttet min politiske karriere innen Ap tidlig på 80-tallet.

Etter å ha pratet med Jeremy, har jeg forsøkt å kontakte den som fortalte meg at Jagland kysset Arafats føtter på Utøya, men han vil

²⁷³ PDK-MAGASINET, des 2018, Nr 3/18, s. 6

²⁷⁴ Denne uttalelsen er delvis basert på nevnte artikkel, og også på samtalen med Olav. Jeg sendte ham denne teksten som et eksempel på hva jeg var ute etter, og jeg ba ham omskrive den med egne ord, eller i det minste revidere det jeg hadde skrevet. Han hadde bare en mindre korrigeringså gjøre, og han forklarte at han helt enkelt var for opptatt, og at teksten jeg hadde kommet frem til var god nok. Vi ble da enige om at dette ville være hans ord, selv om jeg trenger å opplyse leseren om at jeg er den som satte sammen denne teksten. Med denne bekjentgjøringen bør dette kunne anses som akseptabel journalistisk praksis.

hverken bekrefte eller benekte at det fant sted. Jeg har også forsøkt å spørre andre gamle kontakter innad i Ap, men også de er tause.

For meg blir dette enda mer alvorlig med tanke på alt det som har skjedd. Er det mulig at vi har åpnet opp for en forbannelse ved å bringe «den moderne terrorismens far», Yassir Arafat, til Utøya? Selvfølgelig mener jeg ikke at det forferdelige som skjedde er noe Gud ønsker. Men samtidig bør vi være klar over at handlingene våre kan ha åndelige konsekvenser, som går på tvers av Guds vilje og gir en rettslig åpning for fienden. Gud ønsker at vi skal kunne ha den beskyttelsen som kommer av å lyde Hans Ord.

I dag er jeg aktivt engasjert i Partiet De Kristne. (Jeg sitter som lokallagsleder i Sandefjord og er første vara til fylkesstyret i Vestfold og Telemark.) Med tanke på venstresidens ekstremt negative holding overfor Israel, mener jeg at et kristen-konservativt parti som PDK hører hjemme på den borgerlige siden, og jeg vil oppfordre alle til å stemme PDK.

Jeg bestemte meg for å sette av en dag til å gå igjennom noe av kildematerialet mitt for kapittel 4, for å få en følelse av hvor realistisk denne påståtte hendelsen kunne være. Min konklusjon er at scenariet er plausibelt av følgende grunner: Tidspunktet for hendelsen passer godt med de store politiske skiftene på den tiden. I 1979 begynte Arafat å presse på for å få Norge til å opprette en hemmelig bak-kanal til israelerne (se side 61). Og samme år var Johan Jørgen Holst den første på et politisk nivå til å møte Arafat. (Holst døde innen få måneder etter å ha signert Oslo-avtalen, i en alder av bare 56 år. Se side 74). I oktober 1979 besøkte den første offisielle PLO-delegasjonen Norge på invitasjon fra fagbevegelsen, som jo er nært knyttet til Arbeiderpartiet.²⁷⁵ En måned senere holdt AUF-leder Thorbjørn Jagland sin historiske tale overfor Oslo Arbeidersamfunn, noe som tjente til å snu tidevannet til fordel for palestinerne (se side 65). Så, i januar 1980, dro Jagland selv for å besøke Yassir Arafat i Libanon sammen med en delegasjon fra AUF!²⁷⁶ Jeg kan ikke se hvorfor det skulle ha vært umulig for Arafat å også besøke Jagland på Utøya. (Arafat kunne fritt reise til Sverige i april 1983, så hvorfor ikke også til Norge?²⁷⁷)

275 H. Waage, 3.4

276 Arbeiderhistorie 2011, s. 143

277 H. Waage, 4.2

AUFs delegasjon på besøk hos Arafat i Libanon, januar 1980 (Jagland rett til høyre for Arafat).

Hva Arafats motivasjon for å besøke Jagland i så fall ville ha vært, er ikke vanskelig å se for seg. Ved denne tiden presset Arafat på for å få Norge til å sette opp en bak-kanal for ham til israelerne. (Ettersom Norge hadde sin egen olje ble landet regnet for å være noe isolert fra oljepolitikken i Midtøsten, hvilket gjorde landet til en objektiv og troverdig meglerkandidat. Og med Norges nære forbindelser til Amerika, og spesielt til sin «beste venn» Israel, var det kanskje ingen annen nasjon i verden som var så godt egnet til å kunne fremme Arafats agenda.) Arafat var svært motivert for å få etablert den slags kontakter som kunne hjelpe ham med å oppnå det han ønsket i Norge.

Samtidig hadde medlemmene av AUF allerede skilt seg ut fra moderpartiet sitt som en talsmann for palestinerne. Tidligere AUF-leder Jan Otto Hauge innrømmer at organisasjonens interesse for den palestinske saken var mer eller mindre irrasjonelt motivert, der de søkte etter noe som kunne provosere Arbeiderpartiets ledelse (se side 65). AUF var idealistisk, energisk og oppriktig talt, naivt. Det er nærmest utenkelig at ikke Arafat ville ha lagt merke til iveren deres etter å støtte saken hans, da han møtte Jagland og de andre AUF-lederne i januar 1980. Han forstod nok verdien av å kultivere et forhold med denne gruppen av fremtidige Arbeiderparti-ledere. (Ved den tid da Oslo-avtalen ble til hadde Jagland oppnådd høyere stilling, idet han satt som partisekretær fra 1986-92, som partileder fra 1992-2002 og som statsminister fra 1996-97.) Det er overhodet ikke vanskelig å forestille seg at Arafat, som den opportunisten han var, ville søke å kultivere et forhold med den unge Thorbjørn Jagland.

Forestill deg, bare for et øyeblikk, at du var en idealistisk ung person som kjempet for å avskaffe apartheid i Sør-Afrika, og en dag står plutselig helten din, Nelson Mandela, utenfor døren din for å vie deg et personlig besøk. Hvordan ville du reagere på noe sånt? Jagland, som faktisk bare var en ungdomsleder på dette tidspunktet, ville trolig ha følt det som at han plutselig var blitt forfremmet til eliteserien, i og med dette besøket fra en internasjonal stjerne. I lys av AUFs irrasjonelle iver når det gjelder det palestinske spørsmålet, kan jeg faktisk se for meg en stjerneslått Thorbjørn Jagland, som overveldet av følelser, bøyer seg ned for å kysse Yassir Arafats føtter – særlig hvis de var i en privat setting lik Utøya, borte fra medienes nysgjerrige øyne. (Det å kysse føttene til en person av rang er en tilforlatelig gest av største respekt innenfor islam.²⁷⁸)

Det er også sannsynlig at Arafat ville ha gjort bruk av denne muligheten til å prøve å engasjere hvem han enn måtte treffe på Utøya med agendaen sin. Kan det være at Arafat ble invitert til Utøya i all hemmelighet, etter å ha anmodet Norge om å sette opp den hemmelige bak-kanalen? Kan Utøya ha tjent som et bortgjemt politisk laboratorium for planleggingen av den endelige oppdelingen av Israels land? Jeg er på ingen måte i noen posisjon av å kunne spekulere rundt dette. Men følgende sitat hentet fra Utøyas egen nettside, viser at denne tanken ikke trenger å være så langsøkt:

I 2010 beskrev Jens Stoltenberg Utøya som «et av de stedene som har preget norsk politikk mest de siste 60 årene».

Utøya er ofte brukt som «politisk laboratorium» for AUFs moderparti, både i regjering og opposisjon.²⁷⁹

Kan Arbeiderpartiet ha brukt et besøk av Arafat til AUF-ledelsen som dekke for å utvikle bak-kanalen? Og igjen er dette et høyst spekulativt spørsmål, som jeg på ingen måte er i posisjon til å kunne besvare. Men det jeg vet er at en slik handling av underkastelse utført av Jagland på Utøya, ville ha hatt alvorlige åndelige implikasjoner for AUF. For de av oss som forstår prinsippet om åndelige autoritet og hvordan velsignelser og forbannelser virker, burde det være lett å utlede hvordan en slik hendelse kunne ha bragt hele organisasjonen inn under en forbannelse. Her har vi øverste

278 <https://islamictextinstitute.co.za/kissing-the-hand-of-the-shaykh/>

279 <http://www.utoya.no/historien>

myndighet i AUF som potensielt bøyer seg ned og gir seg selv over til «den moderne terrorismens far». En slik handling av ekstrem underkastelse fra AUFs leder på Utøya ville utvilsomt også ha invitert en terrorforbannelse over AUF på Utøya.

Det fins et annet forbannelsesrelatert element som er verdt å nevne her. Utøyas offisielle nettsted opplyser at øya fungerte som leirsted for nazi-ungdom under 2. verdenskrig.

Sommeren 1941 ble store deler av norsk samfunnsliv, fagbevegelsen inkludert, nazifisert. ... Samtidig fortsatte feriekolonien på Utøya, nå i NS-regi.²⁸⁰

Dette kan ha bidratt til å forberede grunnen for en forbannelse. Jeg vil minne leseren om at Yassir Arafat var en protesje av nazilederen Haj Amin al-Husseini (se side 58), hvis Midtøsten-agenda var en forlengelse av Hitlers endelige løsning. Etter Seksdagerskrigen i 1967 ledet AUF Norge steg for steg på veien mot dets endelige svik av Israel i og med Oslo-avtalen, noe som ga den nazi-inspirerte Arafat en operasjonsbase i Israel. Arafats nazifiserte og terrorstøttende ungdomsorganisasjon har under mange år også vært fysisk tilstede på Utøya sammen med AUF (se side 97). I 2009 hadde tidligere omreisende predikant Leiv Harald Pedersen en profetisk drøm der han så Anders Behring Breivik iført nazi-lignende klær (side 144). Kanskje var det slik at en nazi-relatert terrorforbannelse returnerte til Utøya i 2011?

Selv om det skulle vise seg at Jagland ikke kysset Arafats føtter på Utøya, ville alt jeg har nevnt i avsnittet ovenfor likevel fortsatt gjelde. Forbannelser er veldig virkelige, og hvis vi gjør ting som ikke er til behag for Gud, kan vi gi fienden en juridisk rett til å angripe oss. Faktum er at veldig mange dårlige ting har funnet sted på Utøya.

280 <http://www.utoya.no/historien>

Jeg vil gjerne få gi et siste sitat fra Utøyas offisielle nettside:

Kampen for toleranse står sentralt i Utøyas politiske historie, særlig kravet om like rettigheter for homofile og lesbiske. Det var ingen tilfeldighet at stiftelsesmøtet til Skeiv Ungdom, ungdomsorganisasjonen til LLH (Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner), fant sted på Utøya i 2004.²⁸¹

Det er Herren som både bemyndiger og har makt til å bryte forban-
nelser. Fra Herrens hånd venter det en velsignelse for dem som velsigner
Israel, og en forbannelse for dem som forbanner Israel (se 1 Mos 12.3;
27.29).

For de som er velsignet av Ham, skal arve landet, men de som
er forbannet av Ham, skal utryddes.

Salme 37.23 (BGO)

Herrens forbannelse hviler over den ugudeliges hus, men Han
velsigner de rettferdiges hjem.

Ordspråkene 3.33 (BGO)

Så dro han opp derfra til Betel. Mens han gikk oppover veien,
kom det noen ungdommer fra byen og spottet ham. De sa til
ham: «Gå opp, du snauskalle! Gå opp, du snauskalle!» Da
snudde han seg rundt og så på dem, **og han forbannet dem i
Herrens navn**. To binner kom ut av skogen og rev førtito av
ungdommene i stykker.

2 Kong 2.23-24

Ja, det er Gud som forbanner og dreper ulydige og opprørske men-
nesker. Og jeg skulle virkelig ønske at kristne i dette landet kunne være litt
mer voksne når det gjelder dette. Hvis du tror at Gud er så kjærlig at Han
aldri ville sanksjonere en hendelse som Utøya-massakren, er du ute av
kontakt med virkeligheten! Ja, Gud vil at alle skal omvende seg og bli
frelst. Men alle de som ikke slutter fred med Ham vil Han kaste i den
evige helvetesilden, og ingen jordisk terror kan sammenlignes med det. Vi
vet simpelthen ikke hva slags Gud vi har å gjøre med her.

281 <http://www.utoya.no/historien>

De som vandrer rett har dog ingenting å være redd for. Hvis du har vært
trofast mot Jesus, blir døden din befrielse til et bedre liv. Det er viktig at
flest mulig av oss er rede til å forkynne evangeliet for våre venner og
naboer når fremtidige skremmende hendelser med ett gjør tanker på livets
utgang aktuelle. I mellomtiden bør vi foredle vår karakter, slik at Åndens
salvelse kan hvile over oss og sette oss istand til å berge inn høsten.

Jeg vil gjerne etterlate deg med en salme som har betydd mye for meg.
Gro Wenske leste denne sangen høyt for min kone og meg første gang vi
traff henne sommeren 2015. Så, akkurat en uke senere, besøkte vi min
tremening i Sokndal, og han ga oss nøyaktig den samme sangen! (Han sa
at han vanligvis ikke gjør slike ting, men han følte at han bare måtte gi den
til oss og de andre som var tilstede.) Hverken min kone eller jeg hadde
noen gang hørt denne sangen før, så jeg tok den som et ord fra Herren til
meg personlig, og jeg håper og tror at den også vil tale til ditt hjerte.

Jeg stod der med hendene fulle, fulle av mange ting. De lyste
og skinnet for meg som perler i gyllen ring. Men Herren ved
hendene rørte, jeg naglegapene så. Og spredt for den Herres
føtter alle skattene lå! «Tomme hender», sa han, «tomme hender
må den ha som skal gjøre min gjerning».

Jeg stod der med smussige hender, hårde av livets tag. Og
plettet blev ofte det arbeid jeg gjorde fra dag til dag. Men
Herren ved hendene rørte, se hans var røde av blod. Med
undren så jeg at smusset mine hender forlod. «Rene hender», sa
han, «rene hender må den ha som skal gjøre mitt arbeid.»

Jeg stod der med rastløse hender, brennende etter lønn,
Dirrende var de av hastverk, kun sjelden foldet til bønn. Men
Herren ved hendene rørte, og hans var fulle av fred; Så stille og
rolig blev hånden der sitrede feberhet. – «Stille hender,» sa han,
«stille hender må den ha som skal gå mine veie.»

Jeg stod der med dristige hender, tykte jeg var så sterk. Kun for
meg selv jeg levet, og gjorde mitt eget verk. Men Jesus ved
hendene rørte, – da falmet min æres krans. Og siden jeg eiet
kun styrke når hånden hvilte i hans. «Dine hender,» sa han,
«dine hender hvile her, – ti da gjøres min gjerning.»

S. D. Gordon.

TILLEGG A:

Nøkler til vekkelse i Norge

Av Jeremy Hoff, 28.08.2010

(Dette er den opprinnelige e-mailen som det ble referert til i kap. 5)

Et mektig profetisk tegn om forløsning for Norge ble gitt mens Douglas Lilley og hans kone Liv var på besøk i Israel. Før de dro fortalte jeg Douglas at jeg trodde noe stort kom til å skje i løpet av denne turen. Midtveis under turen deres forsøkte en hjelpeflotilje fra Tyrkia å trenge gjennom marineblokaden av Gaza. Ni muslimske demonstranter ble drept, noe som fikk hele det internasjonale samfunnet til å fordømme Israels respons som oppførselen til en terroriststat. Rundt to uker etter denne hendelsen kom jeg over en artikkel på World Net Daily, der Rabbinat-konsilet i Judea og Samaria hevdet at hendelsen med hjelpeflotiljen til Gaza signaliserte begynnelsen på Gog og Magog-konfliktperioden ifølge jødisk tolkning av gammeltestamentlig profeti! Dette ville markere starten på at alle nasjoner reiser seg mot Israel, og Norge er intet unntak. Denne nasjonen har spilt en meget alvorlig rolle når det gjelder å dele det landet som Gud på en mirakuløs måte har gjenopprettet i henhold til sitt løfte i Skriften. I 1993 ble Oslo-avtalen signert av israelske og palestinske delegater ved Fafo forskningsinstitutt i Oslo, under ledelse av Terje Rød-Larsen.²⁸² Denne avtalen er kanskje den mest betydningsfulle hendelsen i Israels politiske historie siden gjenerobringen av Jerusalem i 1967. Norges avgjørende rolle har plassert nasjonen i en farlig posisjon der den står imot Gud! Domshandlinger mot Norge er fastsatt med mindre hun omvender seg fra denne alvorlige synd.

Den første tirsdagen i juni følte jeg at Herren ledet meg til å dra ned til Fafo for å gå i forbønn for Norge, så jeg tilbragte hele natten i bønn og omvendelse for Oslo-avtalen og salvet jorden med olje. To dager senere i Israel, kom Douglas gående ned fra Oljeberget mot Getsemanehagen, da

²⁸² Jeg opplyste feil da jeg skrev denne e-mailen. Det var ikke i dette lokalet at signeringsseremonien bak lukkede dører fant sted, dog skjedde fremforhandlingen av Oslo-avtalen ved Fafo i Oslo.

han fikk øye på noen ord som var skrevet på norsk! Etterlatt i veiens grøftekant oppdaget han et norsk pass! Det var dekket av søle og skitt, så han tok det med inn på toalettet i Getsemanehagen for å skylle av det. Da han begynte å vaske bort skitten, fikk han en åpenbaring om hvor stor Norges synd var mot Israel, men at Herren nå ønsker å vaske Norge rent fra denne synden. Senere, da han fortalte meg om dette, forsto jeg umiddelbart at Herren bekreftet det Han hadde lagt på hjertet mitt.

Jeg ønsker å oppmuntre deg til å be for Norge, for det er ikke for sent! Vi må sette ting i rett stand, og jeg tror Herren vil legge omstendighetene til rette slik at Norges forhold til Israel kan gjenopprettes dersom menigheten i Norge i fellesskap omvender seg på vegne av sin nasjon. I oktober 2008 begynte jeg å føle på en stor byrde for å be om vekkelse i dette landet. Siden den gang har Herren vist meg tre områder som jeg tror er nøkler til vekkelse:

1. Menigheten i Norge trenger å omvende seg på vegne av sin nasjon, fordi den står imot Israel. Vi er åndelige ambassadører.
2. Det må være enhet i menighetene. Ledere må omvende seg fra å baktale hverandre og fra det å sette egne interesser over menighetens ve og vel. Når vi gjør det, vil Den Hellige Ånd skape enhet i menighetene på en måte som ikke ville være mulig ved menneskelig anstrengelse. Hver og en av oss må velge å ta personlig ansvar, og i en kjærlig og ydmyk ånd forsones med andre troende, der bitterhet har fått lov til å såre og hemme Kristi legeme.²⁸³
3. Vi bør be Herren om å gi oss en bønnens og åpenbaringsens ånd, så vi kan bli utrustet til å rive ned mørkets festningsverker og bryte syndens lenker. Salvet forkynnelse kan bevege menneskets hjerte, men forbønn beveger Guds hjerte! Derfor er dette den høyeste av alle tjenester vi kan strebe etter.

²⁸³ Da jeg skrev dette, var jeg ikke klar over den interreligiøse og økumeniske agendaen som er blitt en ganske synlig bevegelse de siste årene. Jeg mener på ingen måte at vi i enhetens navn skal søke å danne en tverrkirkelig allianse – særlig ikke med den romersk-katolske kirke. Enhet må baseres på sannhet. Sannhet er heller ikke noe som vi må streve for å oppnå, men den vil komme som en naturlig frukt der det finnes ekte kjærlighet og ydmykhet.

TILLEGG B:

Tallet 77 i Bibelen

Vennligst les side 126-128 før du leser dette.

Jeg har foretatt et lite studium av tallet 77 i Skriften, og her er det jeg fant. Dette tallet forekommer 3 ganger i Bibelens grunntekst, og hvert av tilfellene sammenfaller tydelig med temaet «hevsn». (Det er også et fjerde tilfelle som jeg ikke har inkludert her, fordi det er stor tvil knyttet til om tallet ble korrekt transkribert. Vi finner det i Esra 8.35, der det fortelles om en hendelse der 77 lam ble ofret. Noen bibelkommentatorer hevder at dette tallet skulle ha blitt transkribert som 72, og argumentene deres er såpass solide at jeg ikke føler at dette tilfellet burde tas i betraktning.²⁸⁴)

Det første stedet der tallet 77 forekommer, finner vi i 1 Mosebok 4.23-24. Her tar Bibelen en pause fra en ellers monoton slektstavle, for å si noe spesielt om Lamek, den første polygamisten og den andre morderen som er omtalt i Bibelen: «Lamek sa til sine koner: 'Ada og Silla, hør min røst, Lameks koner, lytt til mine ord: Jeg dreper en mann for et sår og en gutt for en skramme. Kain skal hevnes sju ganger, men Lamek syttisju ganger.» Dette første tilfellet, som i tradisjonell (ikke-kristen) numerologi er kjent som «Lameks hevsn», setter temaet for tallet 77.

Det andre stedet finner vi i Dommerne 8.4-16. Her tar Gideon hevsn

²⁸⁴ Esra 8.35 regner opp 4 dyreslag som blir ofret ved et bestemt offer: 12 okser, 96 værer, 77 lam og 12 bukker. Den første ledetråden her er at tallene på disse dyrene kan deles på 12, med unntak av tallet på lammene. Vi skulle derfor kunne forvente at også tallet på lammene ville være et tall som er delelig med 12, som i 72. I andre bibelavsnitt står det at 72 av et bestemt dyreslag blir ofret, men aldri 77 (se 4 Mos 31.38). Ifølge Bensons bibelkommentar virker det som om det hvert år ble ofret 72 værer i templet. Så hvorfor denne tilsynelatende tekstfeilen? I gamle jødiske bokruller fra Esras og Nehemjas tid ser ordene «syv» og «to» veldig like ut. Bokstavformene (paleografi) forandres litt over tid, og i senere skrifter skal forskjellen mellom de to tallene visstnok ha blitt mer distinkt. Det er mulig at en skriftlærd på et eller annet tidspunkt kopierte dette tallet feil, og at feilen forplantet seg til senere utgaver. Vi har videre bevis for «72» som det korrekte tallet i den apokryfiske boken 1 Esdras, som er en utvidet gjengivelse av Esras og Nehemjas bok. Den jødiske historikeren Josefus følger 1 Esdras i sin bok «Antiquities of the Jews» (11.5.2), og har dermed også 72 lam som blir ofret. Se: L. Pechawer, *Christ's Victorious Church: Essays on Biblical Ecclesiology and Eschatology*, s. 76; Benson Commentary: 4 Mos 29

over de eldste i byen Sukkot, som hadde nektet å gi soldatene hans mat da de fordrev midjanittenes hær. Etter at Gideon hadde slått midjanittene, vendte han tilbake til Sukkot for å få sin hevsn. Det ble fastslått at det var 77 eldste som hadde nektet å fø hæren hans. Som lovt rev han kjøttet deres opp med torner og tistler fra ørkenen.

Den tredje og siste omtalen av tallet 77 er det Jesus selv som gir i Matteus 18.22. Også her skulle koblingen til temaet hevsn være tydelig, men det virker som om de fleste bibeloversettelser har bommet på målet. I dette tredje eksemplet spør Simon Peter Jesus: «Herre, hvor mange ganger skal min bror kunne forgå seg mot meg, og jeg likevel tilgi ham? Så mange som sju?» «Ikke sju ganger,» svarte Jesus, «men jeg sier deg: sytti [og] sju.» Når man leser den greske grunnteksten er det ikke umiddelbart klart hvorvidt Jesus mente 70 x 7, eller 77. På gresk skrives dette tallet som *hebdomekontakis hepta*, hvilket kan tolkes begge veier. Det virker som om de fleste bibeloversettere bare har antatt at Jesus ønsket å fremheve et veldig høyt tall, og siden 490 åpenbart er større enn 77, valgte de 70 x 7. Den populære engelske NIV-oversettelsen er en av få oversettelser som har valgt å gjengi dette tallet som «77», og som kryssreferanse til dette bibelverset oppgir dessuten NIV 1 Mosebok 4.24 – Lameks hevsn. (Ifølge noen fremtredende bibelkommentatorer bruker Jesus nøyaktig det samme uttrykket som vi finner i den greske Septuaginta-oversettelsen av 1 Mosebok 4.24, som bare kan gjengis som 77 på hebraisk.) Simon Peter gir oss dessuten en viktig ledetråd for å kunne avgjøre hva som er riktig svar. I sitt opprinnelige spørsmål til Jesus bruker Peter tallet 7, som symboliserer «fylde» i hebraisk tradisjon. Vi burde derfor ta stilling til om ikke også Jesus gjør bruk av et symbolsk tall i sitt svar. I så fall ser ikke 70 x 7 ut til å ha noen relevant betydning. Og hvis Jesus bare ønsket å vektlegge et ubegrenset antall ganger, ville Han sannsynligvis ha brukt tallet 1000, som er det tallet Bibelen vanligvis bruker for det formålet (se Sal 50.10). Men hvis Jesus faktisk sa 77, ville svaret Hans ha fått en vesentlig dypere mening. I så fall ville Jesus ha skiftet fokus fra kvantitet til kvalitet, ved å antyde en dybde av tilgivelse som står i forhold til ens ønske om gjengjeld eller hevsn. Jesus har en egen evne til å gå rett til sakens kjerne med sine typisk briljante svar. Men dessverre er det bibelske konseptet av numerisk symbolikk, som tilfører den hebraiske tradisjonen en slik rikdom, noe som vi med vår greskpåvirkede tankegang i stor grad har gått glipp av.

Det er også interessant at Jesus er den 77. generasjonen ifølge den eneste komplette stamtavlen til Jesus, som finnes i Lukas 3 (når vi teller fra Gud, Hans far). Han ble syndebukk-offeret for Guds hevn og vrede over synden for alle de som vil omvende seg og sette sitt håp til det fullbrakte verket på korset. Men korset utretter ingenting for dem som ikke omvender seg, og Guds vrede endte heller ikke med Jesus. Denne generasjonen fikk også erfare utgytelsen av Guds hevn da Jerusalem ble ødelagt i år 70 e.Kr.

«Derfor sender jeg til dere profeter og vismenn og skriftlærde. Noen av dem skal dere drepe og korsfeste, andre skal dere piske i synagogene og forfølge fra by til by. Og slik skal straffen komme over dere for alt det uskyldige blod som er utøst på jorden, helt fra drapet på den rettfærdige Abel og like til drapet på Sakarja, sønn av Barakia, som dere slo i hjel mellom templet og alteret. **Sannelig, jeg sier dere: Alt dette skal ramme denne slekt!**»

Matteus 23.34-36

Jesu blod ga de jøder som hadde satt sin lit til Ham en ny start, men resten av Israel måtte fortsatt betale for sin nasjons synder med sitt eget blod. Jesus varslet sine etterfølgere om å unnfly de dager av gjengjeldelse som skulle komme:

«Men når dere ser Jerusalem bli kringsatt av krigshærer, da skal dere vite at dets ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, fly til fjells, og de som er inne i byen, må gå ut, og de som er ute på landet, ikke gå inn i den; **for dette er gjengjeldelsens dager**, for at alt det som skrevet er, skal bli oppfylt. Men ve de fruktsommelige, og dem som gir die, i de dager! For stor nød skal være på jorden, og vrede over dette folk, og de skal falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tid er til ende.»

Lukas 21.20-24 BS1930

Dette var den andre mer omfattende utgytelsen av Guds vrede over Israel, der Gud sendte dem i eksil.

Den første utgytelsen fant sted i profeten Jeremias dager. Jeremias bok er vanligvis forbundet med Guds dom, og her er det et spesifikt navn på Gud som forekommer flere ganger i denne boken enn i noen annen bok i Bibelen. Navnet, *Herren hærskares Gud* [Jahve Sebaot] (også oversatt *Allhærs Gud*), er en tittel som betegner militær myndighet. I Jeremias bok forekommer dette navnet 77 ganger. Her er et eksempel på tonen i Guds budskap i denne boken:

«Til krig imot deg vigsler Jeg menn som herjer, hver med sitt våpen. De skal felle dine prektige sedrer og kaste dem på ilden.»

Jeremia 22.7 (2011)

Men Gud inkluderer også et løfte om nåde for dem som vil ta Hans advarsler på alvor:

«Snart truer jeg et folk og rike med å rykke opp og rive ned og legge øde. Men dersom det folket jeg har truet, vender om fra sin ondskap, da endrer jeg mitt forsett og sparer det for det onde som jeg hadde tenkt å gjøre mot det.»

Jeremia 18.7-8

Svar på kritikken

Etter at første utgave av denne boken kom ut, har jeg blitt stilt overfor et antall teologiske utfordringer. Etter nøye å ha overveid motargumentene, har jeg besluttet å inkludere et systematisk tilsvare i den andre utgaven. Nesten alle motargumentene ser ut til å ha sitt opphav i en forvirring knyttet til tre grunnleggende spørsmål, som dette tillegget vil søke å besvare:

1. Dømmer Gud under «nådens tidsalder»?
2. Hvordan kan Gud ha noe å gjøre med det som åpenbart er satans verk?
3. Handler Gud fortsatt med menneskeheten på et nasjonalt plan?

Jeg ønsker å klargjøre at mitt mål her ikke er å presentere et balansert syn på evangeliet, men å *gjenopprette* balansen ved å løfte fram aspekter som har blitt neglisjert.

Dømmer Gud under «nådens tidsalder»?

Forestillingen om at Gud ikke lenger dømmer under *nådens tidsalder*, er helt klart det problemet jeg oftest har møtt på. Resonnementet går omtrent slik:

Vi lever i en tid som kalles for *nådens tidsalder*, og Gud kommer derfor ikke til å dømme noen før dommens dag. Faderen har overgitt all dom til sin Sønn, Jesus, som har medlidenhet med våre svakheter. Sykdom og død kommer på ingen måte som en konsekvens av våre synder. Gud straffer oss ikke, for Bibelen sier at *straffen ble lagt på Ham* på korset, og Gud kan ikke straffe noen andre for det én mann allerede har sonet.

I denne delen kommer disse populære påstandene til å veies opp mot Skriften. For det første er selve termen «nådens tidsalder» ikke noe sted å finne i Bibelen. Den stammer fra dispensasjonalisme, hvilket er et

teologisk fortolkningssystem som deler inn menneskehetens historie i distinkte «tidsalder» eller «dispensasjoner». Disse tidsaldrene er blitt konstruert på bakgrunn av observerte endringer i Guds administrative prinsipper. Siden de fleste teologiske innvendingene jeg er blitt konfrontert med baserer seg på dispensasjonalistisk teologi, har jeg valgt å presentere argumentene mine i henhold til dette synet.

La oss begynne med å etablere en godtagbar definisjon på termen «nådens tidsalder». *Nådens tidsalder* refererer til en tidsperiode i hvilken menneskeheten har mulighet til å få sine synder tilgitt, og vinne seier over synd, ved troen på det nådens frelsesverk som Jesus Kristus fullbrakte på korset. Såvidt jeg kan se, ville det å gå utover denne definisjonen være å gå utover Skriftens egen omtale av den nye pakts nåde. Denne definisjonen antyder på ingen måte at Gud vil avstå fra å dømme de som *ikke* står i et rett forhold til Ham. Tidsperioden for den nye pakts nåde begynte i og med Jesu død og oppstandelse, og vil komme til å avsluttes når det ikke lenger er mulig for mennesker å ta imot Ham som sin Herre og Frelser.

Den enkleste måten å fullt ut bevise at Gud faktisk dømmer mennesker under nådens tid, er ved å vise til historiske eksempler fra Det nye testamentet: Ananias og Saffira ble drept av Gud fordi de løy for Den Hellige Ånd (se Apg 5.1-11). Som følge av sin gudsbespottelse ble kong Herodes umiddelbart slått av en Herrens engel og oppspist av ormer (se Apg 12.21-23). Og Jesus profeterte om Jerusalems ødeleggelse, som fant sted i år 70 e.Kr. I det siste eksemplet fremgår det tydelig at dette skulle være en Guds gjengjeldende dom (se Matt 23.34-24.2; Luk 21.20-24, se også 3 Mos 18.24-28; Matt 21.33-45).

Ved disse tilfellene var det ingen utsettelse til dommedag, men dommen ble håndhevet i nådetid *etter* forsoningen på Golgata. Det faktum at «han har fastsatt en dag da han skal dømme verden med rettferdighet» (Apg 17.31), betyr ikke at Gud har utsatt *all* domfellelse til den dagen.

En annen dispensasjonalistisk term som er særlig relevant for denne diskusjonen, er termen «menighetens tidsalder». *Menighetens tidsalder* refererer til den tidsperiode i hvilken menigheten eksisterer som Kristi legeme på jorden. Det vanligste synet er at *menighetens tidsalder* begynte ved pinsen, da menigheten ble etablert, og at den kommer til å avsluttes ved borttrykkelsen, når menigheten blir tatt bort.

Jeg har merket meg en tendens hos de som argumenterer for at Gud ikke dømmer under *nådens tidsalder*, der man bruker termene «menighetens tidsalder» og «nådens tidsalder» om hverandre, som om disse har nøyaktig samme betydning. Jeg mistenker at denne tendensen skyldes det faktum at den store majoriteten av dispensasjonalister tror at borttrykkelsen vil skje før trengselstiden, siden de antar at menigheten må bli løftet bort forut for Guds endelige dom over jorden. (Siden Bibelen ikke gir oss et tydelig svar på når borttrykkelsen vil finne sted, er det rom for legitime meningsforskjeller på dette punktet.) Men dersom borttrykkelsen skulle komme før trengselstiden, er det åpenbart at den nye pakts nåde fortsatt vil være tilgjengelig etter at *menighetens tidsalder* er omme. For Bibelen forteller oss at et større antall mennesker vil komme til å bli frelst av nåde etter at trengselstiden har begynt: «Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og som har vasket sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod» (Åp 7.14). Hvis nå *menighetens tidsalder* og *nådens tidsalder* har ulike sluttpunkt, kan de ikke være akkurat samme sak. De som antar at Gud ikke dømmer under *nådens / menighetens tidsalder*, må også flytte dens begynnelse til en eller annen gang etter de domshandlingene som det første århundredets menighet bevitnet. Dette er den slags tvilsomme metoder man må ta i bruk for å kunne komme til den konklusjon at menneskehetens adgang til den nye pakts nåde utelukker Guds dom.

I tillegg til klare nytestamentlige eksempler på Guds dom, har vi også apostolisk lære. Paulus advarer troende under den nye pakt om ikke å føre Guds dom over seg, der sykdom og død blir resultatet:

Enhver må prøve seg selv og så spise av brødet og drikke av kalken. For den som spiser og drikker uten å tenke på at det er Herrens legeme, spiser og drikker seg selv til dom. Derfor er det mange svake og skrøpelige hos dere, og noen er døde. Men dømte vi oss selv, ble vi ikke dømt.

1 Korinterne 11.28-31

Jeg har sett følgende skriftsted brukt som argument for at synd ikke kan medføre sykdom, som et uttrykk for Guds dom:

Da Jesus kom gående, så han en mann som var født blind. Disiplene spurte da: «Rabbi, hvem er det som har syndet, han selv eller hans foreldre, siden han ble født blind?» Jesus svarte:

«Verken han eller hans foreldre har syndet. Det skjedde for at Guds gjerninger skulle åpenbares på ham.»

Johannes 9.1-3

Men vi har også følgende skriftsted, der Jesus advarer en annen som Han har helbredet, om å slutte å synde for at ikke noe verre skal skje ham:

Senere traff Jesus mannen på tempelplassen og sa til ham: «Nå er du blitt frisk. **Synd ikke mer, for at ikke noe verre skal hende deg.»**

Johannes 5.14

Vi må være forsiktige så vi ikke baserer vår forståelse av evangeliet på noen få vers tatt ut av sin sammenheng. Den feilen blir ofte begått i forhold til følgende to skriftsteder, som gjerne blir brukt for å argumentere for at Golgata på en eller annen måte har forandret alt for *alle* mennesker, for all tid:

Men han ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. **Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred**, ved hans sår har vi fått legedom.

Jesaja 53.5

For Kristus selv led døden for syndenes skyld, **én gang for alle.**

1 Peter 3.18a

Disse versene er 100 % sanne, men de kan ikke anvendes ubetinget på hele menneskeheten. De gjelder kun for de som blir frelst. I Johannes 3.18 sier Jesus: «Den som ikke tror, er allerede dømt», og i Johannes 17.9: «Jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg». Nåden som er blitt gjort tilgjengelig ved den nye pakt, vil bare gagne dem som tar et bevisst valg om å følge Jesus. Dersom vi antar at Jesu blod har sonet alles synder helt betingelsesløst, hvorfor skal vi da fortsette å forkynne evangeliet? Dette kan åpenbart ikke stemme. Ikke heller har vi noe bibelsk grunnlag for å anta at hele verdens synder er blitt *delvis* sonet for på korset. Hele menneskeheten er ikke automatisk bare *litte grann* frelst! Og Golgata produserte ikke en slags annenrangs nåde, som bare var ment å spare

ikke-troende fra Guds vrede i dette livet, men ikke fra et evig helvete. Enten *har* et menneske evig liv, eller så *er* det under Guds vrede her og nå:

Den som tror på Sønnen, har evig liv. Den som er ulydig mot Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede **er og blir** over ham.

Johannes 3.36 BS2011 (se også Ef 5.6, Kol 3.6)

Hvem sin vrede er det snakk om her? Jeg tror dette må være *Lammets vrede* (se Åp 6.16), siden Gud Fader *har overgitt all dom til Sønnen* (se Joh 5.22). Folk har en tendens til å definere evangeliet bare med hjelp av noen få enkeltvers, som for eksempel Johannes 3.17, der det står: «Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.» Dette verset er helt klart sant, men det er ikke hele bildet. Tenk bare på hvordan Jesus adresserte en av de syv menighetene i Johannes' åpenbaring:

Se, nå kaster jeg henne på sykeseng, og de som begår ekteskapsbrudd med henne, kaster jeg ut i stor nød dersom de ikke vender om fra hennes gjerninger. **Og barna hennes vil jeg drepe med pest.** Slik skal alle menighetene få erfare at jeg er den som gransker nyrer og hjerter, og som gjengjelder hver og en av dere etter det dere har gjort.

Johannes' Åpenbaring 2.22-23 BS2011

Ja, men her snakket Jesus billedlig, sier du kanskje. Vel, la meg gi deg en annen bibelsk metafor som beskriver samme aspekt ved vår Herre og Frelser:

«Alene tråkket jeg i vinpressen, av folkene var ingen med meg. Jeg tråkket på dem i min vrede og trampet dem ned i min harme. Da sprutet deres blod på mine klær, hele min drakt ble tilsølt.»

Jesaja 63.3

Vi vet at det er Jesus det snakkes om her, for nøyaktig samme billedspråk blir gjentatt i Johannes' åpenbaring, der den som trækker ut Guds vredes vinpresse blir identifisert (se Åp 19.13-16, sitert på side 32). Dette billedspråket finner vi også i forbindelse med temaet «Josjafats dal» om de som har delt opp Israels land, hvilket er nøyaktig hva Norge

initierte i og med Oslo-avtalen (se side 46-47)! (Noen vil kanskje sette spørsmålsteget ved om dette moderne politiske initiativet virkelig er det som det refereres til i Joels bok. Men uansett er det åpenbart at Gud har en meget bestemt plan med Israel i de siste dager, og for dem som kjemper mot den planen kommer det til å bli følger. Bare fordi vi lever i nådens tid, betyr ikke det at Gud har mistet kontrollen over historien.)

Denne Jesus, som i egen person vil utøse Guds vrede over nasjonene, er ikke en slik harmløs figur som vi kanskje lar barna i søndagsskolen få høre om. Det kommer en tid da ethvert Guds barn må legge barnehagestadiet bak seg. Og som modne kristne må vi være villige til å forsone oss med de vanskelige aspektene ved Guds ord. Ellers står vi i fare for å skape oss vår egen hjemmesnekrede religion basert på halvsannheter og ønsketenkning. Et sant evangelium må gjenspeile balansen i Guds ord.

Flere nyere undersøkelser viser at det er relativt få av de som regner seg som kristne, som leser Bibelen regelmessig. Samtidig med at vår tids medier har fått fange vår oppmerksomhet, synes det også å ha funnet sted et teologisk paradigmeskifte, som bunner i uvitenhet om Skriften.

Bare tenk over hvordan læren til tidligere tiders store kristne ledere, som Hans Nielsen Hauge, ville ha blitt mottatt av vår tids menighet. I kapittel 3 i sin første bok, «Betragtning over Verdens Dårighet», skriver Hauge følgende:

«Når Gud ser at ondskaben på dette viset blir så stor at det nesten ikke finnes gode dyder, eller lyst til å følge Hans vilje, så kan Han ikke lenger tåle det. Derfor slår Han til med brann, sult og pest. Dette har skjedd i Frankrike og andre land. Til denne tid har vi hatt en langvarig fred, men vi har sett straffens ansikt ved branner og dyrtid. Det siste er til stor ulykke for fattige, mens de rike har sine loft fulle av mat og klær. Mange plages også av sykdommer. Alt dette er Guds slag som skal mane til omvendelse. Dog er det så altfor lite som bærer frukt. Jeg får lyst til å si med profeten Jeremia at selv ikke når jeg straffer dere, vil dere forbedre dere.»²⁸⁵

En annen av Norges mest kjente forkynnere, Ludvig Hope, skrev følgende i 1940, da krigen kom:

²⁸⁵ Sitert fra Dag Kulleruds oversettelse i moderne tekst.

«Stormen kom over oss like so fort som uventa. Me har ned gjennom tidene vant oss til å sjå alle slike store ulukker langt borte, og so tenkte me at Gud ville nok spara oss ogso denne gongen. Me var so få og so små, i ytste enden av verda, me ville nok sleppe det verste. Kanskje me kristne rekna for mykje med vår kristendom og vårt arbeid i Guds rike. Men ulukka kom hard og tung. Land og folk frå ytste havskjer til grensa blør og døyr under bly og bomber. Ogso me er komne under domen og me må sikkert rekna med at straffa vert hard og lang.»²⁸⁶

For disse mennene, to av Norges mest respekterte forkynnere, var tanken på at Gud fortsatt dømmer under nådens tid, en selvfølgelig realitet.

La meg også få løfte frem to eksempler av nyere dato. I mange år profilerte Emanuel Minos profetien til *kvinnen fra Valdres*, der hun kom med følgende uttalelse: «Da er målet for våre synder fullt.» (Kvinnens uttalelse er en henvisning til 1 Tessaloniker 2.16, der det står: «Slik fyller de sine synders mål. Men vredesdommen har til sist nådd dem.») Deretter forteller hun at Guds dom kommer til å ramme Norge i form av en fryktelig krig (se side 38-39). Bør vi kunne vente oss at denne krigen vil bli bedre eller verre enn det som skjedde 22. juli 2011? Få kristne har reagert negativt på denne profetien. Men når det gjelder en hendelse i vår egen levetid, ser det ut til at bare et fåtall tåler tanken på Guds straff.

Det siste eksemplet jeg vil trekke fram har å gjøre med boken «Profetien», en internasjonal bestselger av Jonathan Cahn. Det grunnleggende premisset i *Profetien* er at Gud tillot terrorangrepene på tvillingtårnene i New York i 2001, som en advarsel og en begrenset dom over Amerika. I dette henseende ligner Cahns tilnærming i *Profetien* mye på den som jeg tar i *22. juli-profetien*. I Norge er Cahns bok blitt distribuert gjennom Hermon Forlag, og de siste årene har den fått god publisitet i landets kristne medier. Den har også blitt fremmet på mange sommerstevner, inklusive det i Sarons Dal, som arrangeres av Troens Bevis, en organisasjon som ledes av Rune Edvardsen (daglig leder) og Sten Sørensen (styreleder). Begge disse to har gått hardt ut mot *22. juli-profetien* i media. Men når det gjelder *Profetien* har ingen av dem funnet det nødvendig å hindre den i å bli aktivt markedsført fra talerstolen i

²⁸⁶ Sitert fra «Misjonen i storm», Utsyn, 5. mai 1940

Sarons Dal (særlig sommeren 2014). Sten Sørensen er også en av forlagsredaktørene i Hermon Forlag. Hva slags budskap er det egentlig som formidles gjennom en slik dobbeltmoral? Mener de at det er helt greit om Gud tillater terror som et korrektiv for Amerika, men ikke for Norge?

Hvordan kan Gud ha noe å gjøre med det som åpenbart er satans verk?

Jeg er blitt anklaget for å ha gitt Gud skylden for djevelens verk og for en morders egenrådige handling. Da dette kom opp, ga tidligere Dagen-redaktør, Johannes Kleppa, et utmerket svar:

«Teologisk sett er det jo umogleg å gje Gud skulda for noko som helst. Han er rettferdig og god. ... Tenkjer vi på ordninga i rettsvesenet, er det den som vert straffa, som er skuldig – ikkje den som utøvar straffa eller tukta.»²⁸⁷

Det er en klar bibelsk realitet at Gud kan bruke onde ånder, onde mennesker og onde nasjoner til å utføre sin direkte dom – og det ikke bare i Det gamle testamentet. Igjen vil nok det vanligste motargumentet være at slike paradigmer ikke lenger har noen relevans under *nådens tidsalder*. Men siden vi, ut ifra Bibelen, kan bevise at Gud ikke har sluttet å dømme som følge av Golgata, har vi derfor ikke heller noe grunnlag for å anta at Hans *domsmetoder* har forandret seg. I og med Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr., har vi et tydelig eksempel på at Gud brukte et ondt redskap, det romerske imperiet, til å utøve sin direkte dom. Denne straffen ble *ikke* lagt på Jesus på korset, og det israelske folk måtte betale med sitt *eget* blod for sin nasjons synder (se Matt 21.33-45; 23.34-24.2; Luk 21.20-24). Paulus forteller oss at de dommene Israel fikk lide, fortsatt er en relevant advarsel til oss «til hvem de siste tider er kommet» (se 1 Kor 10.1-11).

På en rekke steder i Bibelen vises det hvordan satan kan spille en rolle i oppfyllelsen av Guds hensikter. I Jobs bok får vi vite at Gud tillot satan å angripe Job, for å prøve karakteren hans. Men satan fikk bare operere innenfor de grensene som Gud hadde bestemt (se Job 1.12). For Job innebar testingen et tap av både velstand og fysisk helse, og til og med at alle barna hans omkom! Legg merke til Jobs holdning i møte med slik ulykke:

²⁸⁷ Dagen, 03.09.2015, s. 10

Da reiste Job seg, flerret kappen sin og klypte av seg håret. Han kastet seg ned, bøyde seg med ansiktet mot jorden og sa: «Naken kom jeg fra mors liv, naken vender jeg tilbake. Herren gav, og Herren tok, Herrens navn være lovet!» Tross alt som hadde hendt, syndet ikke Job og kom ikke med et eneste vondt ord mot Gud.

Job 1.20-22

Job var ikke i tvil om hvem som til syvende og sist hadde kontrollen. Han nølte ikke med å si at *Herren tok*. Og likevel klandret han ikke Gud for at noen av disse tingene hadde rammet ham.

Ikke bare tillater Gud onde ånder å handle på *eget* initiativ, innenfor gitte rammer, men vi finner også tilfeller der Gud aktivt bruker onde ånder til å utføre Hans vilje. For eksempel sendte Gud en ond ånd for å plage kong Saul: «Herrens Ånd forlot Saul, og **en ond ånd fra Herren** skremte ham» 1 Sam 16.14. Og dette var ikke bare en isolert hendelse. Følgende avsnitt byr på innsikt i forhold til hvordan den åndelige sfæren fungerer i denne sammenheng:

Mika sa: Så hør da Herrens ord! Jeg så Herren sitte på sin trone, og hele himmelens hær stod omkring ham, noen på høyre og noen på venstre side. Da spurte Herren: «Hvem vil dåre Akab så han gjør en hærferd til Ramot i Gilead og faller der?» En svarte så og en annen så. Da gikk ånden fram, stilte seg for Herrens åsyn og sa: «Jeg skal dåre ham.» «Hvordan?» spurte Herren. Den svarte: «Jeg vil dra av sted og være en løgnens ånd i munnen på alle hans profeter.» Da sa Herren: «Ja, du kan få dåre ham, og det skal også lykkes for deg. Dra av sted og gjør det!» **Så har da Herren lagt en løgnens ånd i munnen på alle disse profetene dine. Men han har varslet ulykke for deg.**

1 Kongebok 22.19-23

Per definisjon må en *løgnens* ånd kunne sies å være en *ond* ånd. Og apostelen Paulus ser ut til å mene at Gud ikke har sluttet å virke på denne måten etter Golgata, når han sier at Herren også under senere tider vil gi mennesker over til en åndelig villfarelse:

Når Den Lovløse kommer, **har han sin kraft fra satan**, og han opptrer med stor makt og med under og falske tegn. Med all slags urett forfører han dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot og elsket sannheten, så de kunne bli frelst. **Derfor sender Gud over dem en villfarelse som virker i dem så de tror løgnen. Og slik skal de få sin dom**, alle de som ikke trodde på sannheten, men hadde sin glede i uretten.

2 Tessaloniker 2.9-12

Teologen Tormod Engelsviken skriver at satan i Martin Luthers teologi får en dobbelt rolle: «Han er Guds fiende, men samtidig er han Guds redskap.»²⁸⁸ Som et eksempel, la oss reflektere over det faktum at det var Guds plan for Jesus å bære de manges synd: «han som ble forrådt etter Guds besluttede råd og forutviten» (Apg 2.23 BS1930). Og likevel blir vi også fortalt, i Johannes 13.2 at «Djevelen hadde alt gitt Judas, sønn av Simon Iskariot, den tanken at han skulle forråde ham» (se også Joh 13.27, Luk 22.2-4). Så her ser vi at Gud «bruker» (dvs. «tillater» ved sitt *besluttede råd og forutviten*) djevelen og onde mennesker som redskaper for sin direkte dom – i dette tilfelle over sin Sønn, som en soning for de utvalgte synder. Og samtidig, selv om det hele var Guds plan og hensikt fra begynnelsen av, holdt Han like fullt Israels ledere ansvarlige for Hans Sønn's død (se Luk 20.9-19). Dette følger et tydelig bibelsk mønster, der Gud dømmer selve redskapene for Hans dom:

«**Se, jeg reiser opp kaldeerne**, det brutale og raske folkeslaget som farer vidt omkring på jorden for å innta boliger som ikke tilhører dem.»

Habakkuk 1.6 BS2011

«Derfor sier Herren, Allhærs Gud: Fordi dere ikke hørte på mine ord, sender jeg nå bud og henter alle folkestammene fra nord og **babylonerkongen Nebukadnesar, min tjener, sier Herren**. Jeg lar dem komme over dette landet og alle som bor i det, og over alle folkestammene i nord. Jeg slår dem med bann og gjør dem til skremsel og spott og til evig vanære. ... Men når sytti år er omme, **vil jeg kreve kongen i Babylonia og hele**

288 T. Engelsviken, Besettelse og åndsutdrivelse, s. 75

folket der til regnskap for deres misgjerning, lyder ordet fra Herren. Kaldeernes land vil jeg også straffe, og jeg gjør det til ørken for alltid.»

Jeremia 25.8-9, 12 (se også Jer 34; 51; Esek 21)

«**Ve Assur, riset jeg bruker i min vrede! Min harme er staven i hans hånd.** Jeg sendte ham mot et gudløst folk, bød ham fare mot det folk jeg var harm på, så han kunne røve, rane og plyndre og trække det ned som avfall i gaten. ... Men når Herren har fullført hele sitt verk på Sion-fjellet og i Jerusalem, **da krever jeg Assurs konge til regnskap** for følgene av hans hovmodige ferd og for stoltheten som lyser fra hans øyne.»

Jesaja 10.5-6, 12

I 1 Kong 14.14 sier Herren at Han vil «reise opp en konge over Israel som skal utrydde Jeroboams hus» (BS2011). Til denne oppgaven utvalgte Gud en mann ved navn Basja, som drepte Jeroboams arving og selv sikret seg tronen. Så fortsatte kong Basja med å utrydde hele Jeroboams familie. «Da han var blitt konge, slo han i hjel hele Jeroboams ætt. Han lot ikke en levende sjel bli igjen av kongeslekten, men utryddet den fullstendig. **Da ble det oppfylt, det ordet som Herren hadde talt...**» (1 Kong 15.29). Men kong Basja var ikke noe bedre enn de som han var blitt reist opp for å ødelegge, og Herren sverget at Han skulle gjøre huset hans likt Jeroboams hus, «ikke bare for alt det onde han gjorde for Herrens øyne da han vakte hans harme på samme måten som Jeroboams ætt hadde gjort, **men også fordi han gjorde ende på hele denne ætten.**» (1 Kong 16.7). Fikk du med deg det? Gud dømte kong Basja for å ha utført nettopp den oppgaven som han var blitt utvalgt til! Hvordan kunne Gud holde det mot denne mannen å ha utført Hans vilje? Paulus sier det godt:

For Skriften sier til farao: «Nettopp til dette reiste jeg deg opp: At jeg kunne vise min makt på deg og at mitt navn skulle bli forkynt over hele jorden.» Altså: Hvem han vil, den viser han miskunn, og hvem han vil, den forherder han. Du vil da si til meg: Hva er det da han klager over? Hvem kan stå imot hans vilje? Men hvem er da du, menneske, som tar til gjenmæle mot Gud? Kan vel verket si til ham som formet det: Hvorfor gjorde

du meg slik? Eller har ikke pottemakeren makt over leiren, så han av samme deig kan lage et kar til ære og et annet til vanære?

Romerne 9.17-21 NB88/07

Bibelens Gud har ikke forandret seg (se Mal 3.6; Hebr 13.8), og Han har fortsatt suveren autoritet til å gjøre akkurat det Han vil.

Alle som bor på jorden, er for ingenting å regne. Han gjør som han vil med himmelens hær og med dem som bor på jorden. Ingen kan hindre ham, ingen kan si: Hva er det du gjør?

Daniel 4.35

Og Gud trenger ikke at noen kommer med unnskyldninger på Hans vegne. Han er rimelig trygg i sin rolle som alle tings opphav.

«Jeg skaper lyset og danner mørket, jeg skaper lykke og ulykke. Det er jeg, Herren, som gjør alt dette.»

Jesaja 45.7

«Se, det er jeg som skaper smeden, han som puster til kullilden og lager våpen til sitt bruk. Jeg skaper også den som skal ødelegge og volde skade.»

Jesaja 54.16

Så langt jeg kan se, har ikke Bibelens Gud gitt mennesker direkte ordrer om å slå i hjel, med unntak av Israels mandat (se 4 Mos 31.1-17, 1 Sam 15.1-3). Ikke heller straffer Han mennesker for å ha adlydt Hans instruksjoner. Gud ga ikke kong Basja noen instruks om å utrydde Jeroboams hus, og Han mente heller ikke Judas til å forråde Jesus, men Han lot disse tingene skje i henhold til Hans *besluttede råd og forutviten*. Mennesket har fått en fri vilje, som det etter eget valg kan bruke til å utøve voldelige handlinger. I Bibelen har vi sett at Gud kan sende onde ånder for å påvirke menneskers beslutninger, i overensstemmelse med Hans dom. Men til tross for at disse menneskene er under innflytelse av onde åndsmakter, er de ikke fratatt sitt personlige ansvar. De kommer fortsatt til å bli holdt ansvarlig for sine egenrådige valg om å gjøre onde ting.

Demoniserte mordere som Anders Behring Breivik kommer til å bli strengt straffet av Gud for det de har gjort, og vi må passe oss så vi aldri i vårt hjerte går god for slike onde gjerninger.

Handler Gud fortsatt med menneskeheten på et nasjonalt plan?

Den tredje teologiske innvendingen kan oppsummeres slik:

Selv om Bibelens Gud tidligere har handlet med menneskeheten på et nasjonalt plan, og også vil gjøre det i fremtiden, gjør Han det *ikke* under *menighetens tidsalder*. I vår tid er Gud bare opptatt av menigheten.

I dette avsnittet skal vi ta for oss ulike bibelavsnitt, som samlet sett indikerer at Gud alltid vil handle med menneskeheten på et nasjonalt plan, så lenge det fins nasjoner. Vi kommer også til å se at nasjonalitet er et gyldig aspekt ved den nye pakt.

Vår hovedutfordring her ligger i det faktum at forfatterne av Det nye testamentet ikke tar opp dette spørsmålet. Ikke heller har de inkludert noen historisk dokumentasjon av nasjonale dommer i denne tidsperioden. Selv om det er generell enighet om at Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. var en nasjonal dom over Israel, må vi, for å kunne stadfeste denne tolkningen, sette profetier gitt av Jesus i sammenheng med gammeltestamentlige profetier.²⁸⁹ Andre henvisninger til spesifikke nasjonale dommer i Bibelen er enten allerede blitt oppfylt eller så *kommer de til* å bli oppfylt ved endetidens klimaks. (Med unntak av Damaskus' ødeleggelse. Se Jes 17.)

Et tilsynelatende fravær av bibelske bevis for nasjonale dommer i tiden mellom Jerusalems ødeleggelse og endetidens klimaks, har hos noen ført til antagelser om at Gud har utsatt sin behandling av nasjoner. Og siden denne tidsperioden er noenlunde sammenfallende med *menighetens tidsalder*, er det videre antatt at det også må være en korrelasjon mellom disse to. Men bare fordi oppkomsten av et nytt paradigme sammenfaller med *fravær* av bevis for fortsettelsen av et annet, betyr ikke det at det nye paradigmet har gjort det andre ugyldig. Det ville være å anta at *korrelasjon medfører kausalitet* (en normativ logisk feilslutning). Fravær av bevis er ikke noe bevis på fravær.

²⁸⁹ Se 3 Mos 26.33; Jer 29.18; Matt 21.33-45; 23.34-24.2; Luk 21.20-24

Når det gjelder den generelle mangelen på nytestamentlige bevis, er det minst to mulige årsaker som jeg kan komme på. For det første ble Det nye testamentet skrevet på relativt kort tid, og i tillegg omfatter det kun en historisk tidsperiode på rundt 100 år, i motsetning til de mer enn 3500 årene som Det gamle testamentet spenner over. En burde egentlig ikke vente å se noen tilfeller av nasjonal dom i løpet av en så kort tidsperiode. Og for det andre er fokuset i Det nye testamentet ganske annerledes. Hensikten til forfatterne av Det nye testamentet var ikke å dokumentere en historisk krønike om Israel, men deres oppmerksomhet var viet til det å utlegge evangeliet.

Det enkle faktum at de ikke befattet seg med å klargjøre om Gud fortsatt handler med nasjoner, gir ingen grunn til å anta at dette paradigmet ikke lenger gjelder. Hvis deres taushet skulle ha noe som helst å si oss, måtte det være at de ikke fant det nødvendig å modifisere det etablerte bibelske paradigmet. Det trengtes ingen ytterligere forklaring. Og sunn fornuft sier oss at det som *har vært* sant, fortsatt vil *være* sant inntil det motsatte klart kan bevises. Det er en uheldig tendens å anta at gammeltestamentlige paradigmer ikke lenger gjelder, med mindre de er eksplisitt bekreftet i Det nye testamentet. Men for den første kristne menighet som ennå ikke *hadde* Det nye testamentet, var det mer naturlig å ta utgangspunkt i det motsatte. Deres Bibel var Det gamle testamente.

Selv om dette spørsmålet ikke drøftes direkte, fins det noen nytestamentlige avsnitt som kan gi ledetråder. I Romerne 9.17-21 (som jeg siterte i forrige del), kjenner Paulus seg fri til å bruke en analogi som vi også finner i Jeremia 18, der Guds makt over nasjonene blir sammenlignet med den makten en pottemaker har over leiren:

«Skulle ikke jeg kunne gjøre med dere, Israels ætt, likesom denne pottemakeren gjør med leiren?» lyder ordet fra Herren. «Som leiren i pottemakerens hånd, slik er dere i min hånd, Israels ætt. **Snart truer jeg et folk og rike med å rykke opp og rive ned og legge øde.** Men dersom det folket jeg har truet, vender om fra sin ondskap, da endrer jeg mitt forsett og sparer det for det onde som jeg hadde tenkt å gjøre mot det. Snart lover jeg et folk og rike at jeg vil bygge og plante. Men dersom de gjør det som er ondt i mine øyne, og ikke hører på min røst,

da endrer jeg mitt forsett, så jeg ikke sender det gode jeg hadde tenkt å gjøre mot folket.»

Jeremia 18.6-10

I Apostlenes gjerninger forklarer Paulus for grekerne at Gud er nasjonenes opphav, og at Han har forutbestemt deres vekst og fall. Og han gjør dette på en måte som er relevant for evangeliet, idet han åpenbarer Guds evige hensikt med å dele menneskeheten inn i ulike nasjoner:

«Av ett menneske **har han skapt alle folkeslag**. Han lot dem bo over hele jorden, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene for deres områder. **Dette gjorde han for at de skulle søke Gud**, om de kanskje kunne lete seg fram og finne ham. Han er jo ikke langt borte fra en eneste av oss.»

Apostlenes gjerninger 17.26-27 (Paulus refererer fra 5 Mos 32.8)

Ut ifra språkbruken å dømme, ser det ut som om Guds hensikt med å dra menneskeheten til seg på et nasjonalt plan, ikke vil bli fullbyrdet før misjonsbefalingen er blitt fullført: «Gå derfor ut og gjør **alle folkeslag** til disipler, ...» (Matt 28.19). «Og evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til vitnesbyrd for **alle folkeslag**, og så skal enden komme» Matt 24.14. «Jeg så enda en engel, som fløy høyt oppe under himmelhvelvet. Han hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, for **alle nasjoner** og stammer, tungemål og folk» Åp 14.6. Denne språkbruken indikerer at *menighetens tidsalder* ikke vil kunne ende, før det fulle antall nasjoner er blitt nådd med evangeliet.

Vi ser også at nasjonalitet er et viktig aspekt ved den nye pakt. Det fins et interessant symbolsk tema som gjentar seg i bibelsk profeti, som benevnes *personifisering av nasjoner*.²⁹⁰ Her ser vi at Gud refererer til nasjoner som kvinnelige personligheter. Dette er først og fremst sant når det gjelder Israel, som ofte blir fremstilt som en kvinne. Og denne symbolismen blir også brukt på hedningenasjonene innenfor rammen av den nye pakt. I Esekiel, i et av de mest profetiske avsnittene i hele Det gamle testamentet når det gjelder den nye pakt, ser vi at flere bestemte nasjoner blir gitt til Israel som døtre:

290 Personifisering av nasjoner: Jes 1.8; 10.32; 47; 54.4-7; 51.18; 62; 66.8; Jer 2.2; 6.23; Klag 1-2; Esek 16.59-63; Hos 2.1-3; Sak 2.7; 9.9; 2 Joh 1; Åp 12; 17

Ja, så sier Herren Gud: «Jeg gjør med deg [Israel] som du gjorde selv da du ringeaktet eden og brøt pakten. **Men jeg vil minnes pakten jeg sluttet med deg da du var ung, og opprette en evig pakt med deg. Du skal minnes din ferd og skamme deg når jeg tar dine søstre** [Sodoma, Samaria, Edom, Filisterne (se vers 55-57)], **både de som er større enn deg, og de som er mindre, og gjør dem til dine døtre, enda de ikke er i pakt med deg**. Når jeg oppretter min pakt med deg, da skal du sanne at jeg er Herren. Så skal du minnes det du har gjort, og skamme deg slik at du aldri mer åpner munnen av skam, når jeg tilgir deg alt du har gjort», lyder ordet fra Herren Gud.

Esekiel 16.59-63 (se også Jer 31)

Her fins det to viktige poenger. For det første er den nye pakt primært blitt gitt til nasjonen Israel, som siden mottar hedningenasjonene som døtre. For det andre, selv om hedningenasjonene får adgang til Israels pakt, blir de ikke ett med henne i den forstand at de mister sin respektive nasjonale identitet. De forblir som distinkte døtre og de tar ikke Israels plass som en nasjon i Guds plan. Selv om troende jøder og hedninger er blitt *ett nytt menneske* i den nye pakt (se Ef 2.15), opprettholder Gud fortsatt en distinksjon basert på nasjonalitet. Paulus bekrefter at Israel ikke har mistet sin forrang, idet han gjentar frasen «jøde først og så greker» (se Rom 1.16, 2.9-10). (Jødernes forrang er av en funksjonsmessig og ikke en verdimesig karakter.) Det faktum at Paulus bekrefter denne vedvarende distinksjonen, indikerer at *menighetens* paradigme ikke kan være en direkte erstatning for det nasjonale paradigmet. De er to sameksisterende dimensjoner ved den nye pakt.

Så dersom vi kan være enig i at den nye og evige pakt, som utgjør grunnlaget for *menighetens tidsalder*, primært ble inngått med nasjonen Israel, og dersom vi kan være enig i at Gud *dømte* Israel i år 70 e.Kr., må vi konkludere med at Gud har handlet med mennesker på et nasjonalt plan – ved å dømme den primære mottakeren av den nye pakt – under *menighetens tidsalder*.

Jeg har sett noen hyperdispensasjonalister prøve å komme utenom dette problemet ved å flytte begynnelsen av *menighetens tidsalder* fra pinsen til en eller annen gang etter år 70 e.Kr. Men ved å endre startpunkt, omdefinierer de også den aktuelle «tidsalderen». I stedet for at *menighetens*

tidsalder skulle bety den tidsperiode der menigheten eksisterer som Kristi legeme på jorden, blir termen primært definert som den tidsepoke der Gud ikke handler med nasjoner. Det å omdefinere grunnleggende konsepter for å få sin teologi til å stemme, synes jeg ikke er en veldig ærlig tilnæringsmåte.

En av de mange avisartiklene som gikk til angrep på budskapet mitt, baserte sine argumenter på følgende påstand: «Gud hverken frelser eller dømmer nasjoner i menighetens tid.»²⁹¹ Denne uttalelsen er et godt eksempel på den slags en-dimensjonell tenkning som ofte følger med hyperdispensjonalisme, idet den blander sammen konseptene personlig frelse og kollektiv dom. Det har aldri vært slik at en hel nasjon er blitt «frelst» på samme måte som vi vanligvis tenker rundt personlig frelse. Under den gamle pakt var det bare de av Israels hus som sto i et rett forhold til Gud, som ville komme til «Abrahams fang» når de døde (se Luk 16.22). Dessuten, da Gud dømte Israel som nasjon, innebar ikke Hans dom at den rettfærdige rest av Israels hus kom til å miste sin evige frelse. Guds dom over en nasjon er en midlertidig hendelse og kan ikke lignes med evig fortapelse eller frelse. Det å sette likhetstegn mellom disse paradigmene gir bare mening når intensjonen er å vise at Israel og Jesu sanne universale menighet, på en eller annen måte er utbyttbare konsepter. Egentlig er dette en subtil form for erstatningsteologi.

Hvis dagens menighet virkelig er blitt det nye Israel, da skulle også alle de evige paktsløftene gitt til Israel være overførbare på menigheten. Gud har lovet å gi Kanaans land til Israel som en evig arvedel (se 1 Mos 17.8). Og det er Israel som har tatt Løfteslandet i eie i vår tid – ikke menigheten. Erstatningsteologien er en forførelse som hindrer menigheten i å forstå hvilken tid vi lever i, og som drar oss bort fra Guds plan om profetisk oppfyllelse.

Israel er brennpunktet for de profetiske endetidsbegivenhetene, og parallelt med dets gjenoppblomstring blir også alle de uoppfylte gammeltestamentlige profetiene om fremtidige nasjonale dommer relevante. Endetidstemaet om Guds dom over nasjonene er tydelig koblet til måten nasjonene har behandlet Israel på. Det er derfor lite passende for kristne å bli begeistret for det profetiske aspektet ved Israels gjenopprettelse, uten

291 KrF-politiker Kjell Furnes, Dagen, 07.09.2015, s. 3

et visst alvor i forhold til den dommen som det også innebærer. Ifølge Joels bok begynner nasjonenes dom samtidig med Israels gjenopprettelse:

«For se, i de dager, på den tid da jeg vender lagnaden for Juda og Jerusalem, da vil jeg samle alle folkeslag og føre dem ned i Josjafats dal. Der vil jeg holde rettergang med dem om Israel, mitt folk og min eiendom, som de spredte blant folkene. De delte mitt land»

Joel 3.6-7

Israels gjenoppblomstring i vår tid er et av de store tegnene på at vi har nådd tiden for Jesu gjenkomst. Gud kommer ikke til å tillate nasjonene å sabotere Hans planer, og de som forsøker å dele landet Hans i stykker kommer til å oppdage at Israels vokter hverken sover eller slumrer (se Sal 121). Han vil føre alle slike nasjoner sammen ned i Josjafats dal for å ødelegge dem. Israel kommer også til å lide tap. Denne perioden som i Jeremias bok blir beskrevet som «Jakobs trengsel» (se Jer 30.4-11), har sin parallell i «den store trengsel» i Johannes' åpenbaring. Men Israels Gud kommer til å gripe inn i hennes vanskeligste time, og vil fortære hennes fiender med sin vredes ild. «For min dom er at jeg samler hedningefolk, sanker riker sammen, utøser min harme over dem, all min brennende vrede; for ved min nidkjærhets ild skal hele jorden bli fortært» (se Sef 3.8 BS1930). Sakarjas bok inneholder en tilsvarende beskrivelse av disse hendelsene, som sannsynligvis åpenbarer hvordan Gud vil relatere til nasjonene under det påfølgende tusenårsriket:

Se, det kommer en Herrens dag, da det hærfanget som er tatt fra deg, skal skiftes ut i din midte. **For jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem.** Byen skal bli inntatt, husene plyndret, og kvinnene bli skjendet. Halvdelen av byen skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke bli utryddet av byen. **For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolkene, som han før har stridd på kampens dag.** På den dagen skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst. Og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal. Den ene halvdelen av fjellet viker mot nord, og den andre halvdelen mot sør. Og dere skal flykte til dalen mellom mine fjell. For dalen mellom fjellene

skal nå like til Asel. Dere skal flykte som dere flyktet for jordskjelvet i Judas konge Ussias dager. **Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud!** På den dagen skal lyset bli borte, de herlige himmellys skal bli formørket. Det skal komme en dag – Herren kjenner den – det skal verken være dag eller natt, men mot kveldstid, da skal det bli lys. På den dagen skal levende vann strømme ut fra Jerusalem, den ene halvdel til havet i øst og den andre halvdel til havet i vest. Både sommer og vinter skal det være slik. **Da skal Herren bli konge over hele jorden. På den dagen skal Herren være én og hans navn ett. ... Alle de som blir tilbake av alle de hedningefolkene som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, og for å delta i løvhyttefesten.** Men om noen av jordens ætter ikke drar opp til Jerusalem for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, så skal det ikke komme regn hos dem. **Om egypterne ikke drar opp og ikke møter fram, da skal det ikke komme regn hos dem heller. Den samme plagen skal ramme dem, som Herren lar ramme de hedningefolkene som ikke drar opp for å delta i løvhyttefesten.** Slik skal den straffen være som rammer Egypt og alle de hedningefolkene som ikke drar opp for å delta i løvhyttefesten.

Sakarja 14.1-9, 16-19

Dette avsnittet utgjør årsaken til at så mange kristne reiser til Jerusalem hvert år for å feire løvhyttefesten, som representanter for sine respektive nasjoner. I tillegg indikerer det at Gud kommer til å fortsette å forholde seg til menneskeheten på et nasjonalt plan ved å la nasjonal ulydighet få nasjonale konsekvenser, til og med under Kristi tusenårige herredømme! I mitt hode gir det lite mening at Gud ikke skulle handle med nasjoner i dag, når Han har gjort det i fortiden, og vil komme til å gjøre det i fremtiden, da Guds orden på jorden vil ha nådd sin fullkommenhet.

Oppdatering:

Det fins et annet beslektet spørsmål som kort bør besvares. Først syntes jeg ikke denne innvendingen fortjente noe svar, men siden den har kommet opp mer enn én gang ønsker jeg nå å ta tak i den. Den går omtrent slik:

Hvordan kan Gud dømme en hvilken som helst nasjon med mer enn 10 rettferdige mennesker, siden Bibelen viser at Gud hadde vært villig til å skåne Sodoma dersom det bare hadde vært 10 rettferdige mennesker der, da Abraham gikk i forbønn for byen? Hvor mye mer skulle Han vel da avstå fra å gjøre noe slikt i den nye pakts tid, siden hver nasjon har mer enn 10 kristne som er rettferdige i Kristus!?!)

Denne utfordringen byr på noen problemer. For det første, da Abraham «stilte seg i gapet» på vegne av byen Sodoma (1 Mos 18. 22-33), var den typen dom som byen sto overfor en fullstendig utslettelse – utryddelsen av hver eneste mann, kvinne og barn. Dette var en spesiell situasjon, mens andre nasjonale dommer som er gjengitt i Bibelen normalt bare resulterte i ødeleggelsen av en mindre del av befolkningen. De fleste ville normalt overleve, og i en slik situasjon er Gud helt klart i stand til å skåne sine rettferdige. Det er stor forskjell på total utslettelse, og en begrenset dom som kan være ment som et korrektiv.

For det andre hadde Sodoma en mellommann i Abraham, som bønnfalt Gud: “Vil du virkelig rive bort de rettferdige sammen med de ugudelige?” (1 Mos 18.23) Vi finner imidlertid et annet scenario i Esekjels bok, der Gud sier om Israel: «Se, Jeg kommer imot deg, og Jeg skal trekke Mitt sverd fra sliren og utrydde **både den rettferdige og den ugudelige** fra deg.» (Esek 21.3 BGO) Den store forskjellen var at det ikke fantes noen mellommann som kunne stå i gapet: «Jeg lette blant dem etter en mann som ville mure opp en mur og stille seg i gapet for mitt åsyn til vern for landet, så jeg ikke skulle ødelegge det. Men jeg fant ingen.» (Esek 22.30 NB88/05)

Noen vil da si: *Men nå, i den nye pakts tid, har vi en permanent mellommann i Kristus, som alltid fører vår sak innfor Faderen!* Men igjen byr dette på et lignende problem. Jesus fører ikke nasjonenes sak, men hvem Han taler for er de enkelttroende som utgjør menigheten. Denne innvendingen kunne kanskje ha vært relevant dersom det var snakk om en total utslettelse, men det er ikke hva vi snakker om her. Og la oss ikke glemme at dette er den samme Jesus som personlig vil åpne Guds vredes syv segl over menneskeheten (Åp 6, se også 2 Tess 1.5-11). Det ville også være en feilslutning å ta for gitt at Han går i forbønn for oss, med mindre vi tar vår helliggjørelse på alvor (Apg 5; 1 Kor 11.27-31; Åp 2.23). De som er rettferdige i Kristus må også være rettferdige i praksis (1Joh 3.7; Rom 6.16).

TILLEGG D:

Parallele nøkler til vekkelse

I 2013 ledet en velkjent pastor ved navn Terje Liverød en delegasjon av kristne ledere til Knesset (Israels parlament) for å be om tilgivelse på vegne av Norge. De presenterte en vakker erklæring med en oppriktig bønn om tilgivelse for hvordan Norge har behandlet Israel, og spesielt for Oslo-avtalen. I etterkant av besøket deres ringte Israels statsminister, Benjamin Netanyahu, opp Jan Willem van der Hoeven, og ba ham takke de norske pastorene for det de hadde gjort. Det virker som om besøket deres gjorde dypt inntrykk. (Terje har gitt meg en originalkopi av denne erklæringen, som jeg har inkludert i dette tillegget.)

Det var under en konferanse arrangert av GOD TV i Tønsberg i desember 2012, at Herren kalte Terje til å lede denne delegasjonen. Følgende er et utdrag fra et TV-program der Terje forteller historien om hvordan han fikk dette kallet:

«Når jeg satt der og var åpen for Gud, så så jeg et syn. Og så så jeg meg selv i Jerusalem sammen med en gruppe kristenledere fra Norge – pastorer og andre type kristne ledere fra Norge – og så så jeg at vi ba om tilgivelse på vegne av kristenheten i Norge, på grunn av måten troende og Norge som nasjon har behandlet Israel. Jeg tenkte at, *Wow, hvorfor viser du meg det her, Herre?* (Mesteparten av denne konferansen hadde handlet om vekkelse i Norge.) Og så hører jeg tydelig en stemme som sier, 'Uten forsoning med Israel kommer Norge aldri inn i sitt kall'.»²⁹²

Terje fortsatte med å fortelle at dagen etter, under avslutningsmøtet på konferansen, kom Wendy Alec (en av grunnleggerne for GOD TV) opp på plattformen og delte om hvordan hun hadde slitt de siste tre dagene. Hun hadde vært i åndelig kamp, fordi hun hadde mottatt et budskap til Norge som hun trengte å formidle, men hun opplevde ikke at folk ville være åpne for å ta det imot. Det var tre ting som måtte skje for at Norge skulle kunne oppleve gjennombrudd til vekkelse. (Under TV-programmet nevnte Terje

bare det første punktet som berørte hans oppdrag, og derfor ba jeg Terje om å sende meg de to andre punktene per e-mail.) Her er de tre tingene som Wendy Alec mottok:

1. Norge har ikke hatt noe godt forhold til Israel, og dette må vi omvende oss fra dersom vi ønsker å se vekkelse i dette landet.
2. Sett en stopper for manipulasjon, opprør og kontroll innenfor lederskapet i menighetene (religiøse åndsmakter).
3. Sett en stopper for de okkulte influensene i landet; både New Age og Black Metal-influenser, men enda mer influensene fra den gamle norrøne asatroen.

Etter at Wendy hadde nevnt det første punktet fra talerstolen, pekte hun ut Terje fra de rundt 3500 som var tilstede, og ba ham komme opp på plattformen, fordi Gud hadde vist henne at han skulle bli en brobygger mellom Norge og Israel. Terje opplevde dette som en sterk bekreftelse på det synet han hadde fått dagen før.

Umiddelbart la jeg merke til fellestrekkene ved Wendy Alecs liste og listen nedenfor, som jeg selv mottok i 2010 (gjengitt fra Tillegg A: Nøkler til vekkelse i Norge). Jeg er tilbøyelig til å tro at Terje Liverød, som den gangen hverken kjente til meg eller det som Herren hadde meddelt meg, var en del av å oppfylle det første punktet på denne listen, siden delegasjons-medlemmene klart fungerte som «åndelige ambassadører».

1. Menigheten i Norge trenger å omvende seg på vegne av sin nasjon, fordi den står imot Israel. Vi er åndelige ambassadører.
2. Det må være enhet i menighetene. Ledere må omvende seg fra å baktale hverandre og fra det å sette egne interesser over menighetens ve og vel. Når vi gjør det, vil Den Hellige Ånd skape enhet i menighetene på en måte som ikke ville være mulig ved menneskelig anstrengelse. Hver og en av oss må velge å ta personlig ansvar, og i en kjærlig og ydmyk ånd forsones med andre troende, der bitterhet har fått lov til å såre og hemme Kristi legeme.
3. Vi bør be Herren om å gi oss en bønnens og åpenbarings ånd, så vi kan bli utrustet til å rive ned mørkets festningsverker og bryte syndens lenker. Salvet forkynnelse kan bevege menneskets hjerte, men forbønn beveger Guds hjerte! Derfor er dette den høyeste av alle tjenester vi kan strebe etter.

²⁹² <https://www.youtube.com/watch?v=IvRsX56T7MQ>, spill fra: 13:35 →

Selv om disse listene ikke er helt identiske, er likhetstrekkene slående, og temaene kommer til og med i samme rekkefølge. For meg er dette en tydelig bekreftelse på budskapet mitt i Tillegg A og kapittel 5. Kanskje var denne delegasjonen en delvis oppfyllelse av det ordet som Gud talte til Douglas Lilley, samt av tegnet med det norske passet (et passende symbol på Norges åndelige identitet), vasket rent med omvendelsens vann.

Delegasjonsmedlemmene samlet utenfor Knesset

Terje Liverød (til høyre) leverer deklarasjonen til representanter for Knesset

Reservasjon: Alle sidene som følger er skannet direkte fra deklarasjonen som er omtalt i dette tillegget. Signaturene og logoene som vises på de to siste sidene tilsier på ingen måte at disse personene eller organisasjonene stiller seg bak denne boken.

Forgive us, Israel!

DECLARATION

FROM
PASTORS AND
CHURCH LEADERS
IN NORWAY

WE SPEAK AS CHRISTIAN LEADERS IN NORWAY. WE SPEAK AS LEADERS OF CHURCHES, MINISTRIES, MISSIONS, CHRISTIAN TV AND NEWSPAPERS IN NORWAY. WE REPRESENT THE DIFFERENT REGIONS IN NORTH, SOUTH, EAST AND WEST. WE REPRESENT THE TWO ORIGINAL ETHNIC GROUPS OF NORWAY: THE NORWEGIAN AND THE SAMI.

AS CHRISTIAN LEADERS IN NORWAY WE REPENT AND ASK FOR FORGIVENESS FOR NORWAY'S ATTITUDE BOTH IN CHURCH AFFILIATIONS AND ELSEWHERE IN OTHER SPHERES OF THE NORWEGIAN SOCIETY.

WE AS LEADERS FROM THE NORWEGIAN PEOPLE AND THE CHURCH IN NORWAY AS WE REPENT WE ALSO PROCLAIM THAT WE WILL DO OUR BEST TO LEAD OUR NATION INTO CHANGE. IN GRATITUDE TO GOD AND TO THE ISRAELI NATION WE WANT TO SEE A CHANGE IN NORWAY.

Forgive us Israel, as a Nation:

- FOR THE OSLO AGREEMENT, DIVIDING UP ERETZ ISRAEL.
- FOR THE MONEY FROM NORWAY ENDING UP SUPPORTING TERRORIST ORGANIZATIONS.
- FOR NOT MOVING OUR EMBASSY FROM TEL AVIV TO ISRAEL'S ETERNAL UNDIVIDED CAPITAL CITY, JERUSALEM.
- FOR NOT STANDING UP TO DEFEND ISRAEL IN A WORLD WITH INCREASING HOSTILITY.
- FOR THE ANTI-SEMITIC AND ANTI-ZIONISTIC ATTITUDE FROM POLITICIANS AND MEDIA IN NORWAY.

Forgive us Israel, as a Church:

- FOR NOT STANDING UP MORE CLEARLY TO STOP THE NORWEGIAN ANTI-ISRAELI POLITICAL ATTITUDE.
- FOR THE FACT THAT GREAT PARTS OF THE CHURCH HAS REJECTED ISRAEL'S ROLE IN GOD'S PLAN.
- FOR OUR LUKEWARMNESS TOWARDS THE PERSECUTION THAT YOU HAVE SUFFERED.
- FOR THE INDIFFERENCE TOWARDS YOU AS GOD'S CHOSEN PEOPLE.
- FOR CHURCH LEADERS ANTI-ISRAELI AND ANTI-ZIONISTIC STATEMENTS AND OUR FEAR OF TAKING A STAND AGAINST THIS.
- FOR ALLOWING REPLACEMENT THEOLOGY TO SPREAD IN THE CHURCHES.

E, AS A NATION, HAVE A CALLING TO BE AMONG ISRAEL'S STRONGEST ALLIES! WE BELIEVE AND WILL PRAY. WORK FOR AND CALL FOR NORWAY TO STAND AS A STRONG FRIEND AND SUPPORTER OF ISRAEL THROUGH GENERATIONS TO COME!

We want to acknowledge that:

- ISRAEL IS THE SPIRITUAL MOTHER OF THE CHURCH AND HAS GIVEN US THE HOLY SCRIPTURES, THE PROPHETS, THE APOSTLES AND EVEN THE MESSIAH HIMSELF, THAT HAS BROUGHT SALVATION TO THE WORLD.
- THE SPIRITUAL REJECTION OF ISRAEL HAS LED TO AN EXTENSIVE REPLACEMENT THEOLOGY BOTH IN THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH AND SPREADING IN THE FREE CHURCHES.
- GOD HAS CONFIRMED HIS PROMISES TO ISRAEL. WE ARE CONFIDENT THAT GOD WILL KEEP HIS PROMISES TO BOTH ISRAEL AND THE CHRISTIAN CHURCH.
- THE CULTURE AND TRADITION OF OUR NATION IS BASICALLY BUILT ON A FOUNDATION OF JUDEO-CHRISTIAN VALUE WITH CLEAR JEWISH ROOTS.

Forgive us:

- FORGIVE EVEN THE GREAT NUMBER OF FRIENDS OF ISRAEL, AND GENERALLY THE CHURCH IN NORWAY THAT WE HAVE UP TILL NOW NOT VOICED OUR SUPPORT OF ISRAEL CLEARLY IN OUR NATION.

Forgive us Israel, as a Nation:

- FOR THE STRONG FORCES AND LOUD VOICES THAT DEMANDS A BOYCOTT OF ISRAEL ON ALL LEVELS EVEN INTO TRADE.
- FOR THE MONEY TRANSFERRED FROM THE NORWEGIAN STATE WHICH INDIRECTLY IS USED TOWARDS THE SUPPORT OF TERRORISTS.
- FOR THE MANY POLITICAL LEADERS THAT REPEATEDLY HAVE ANTI-ISRAELI COMMENTS AND OUR PASSIVITY NOT SPEAKING OUT AGAINST THEM.
- FOR THE WIDESPREAD ANTI-ZIONISM IN MEDIA, TV, NEWSPAPERS, RADIO AND INTERNET.
- FOR OUR CONSTITUTION THAT HINDERED JEWS TO ENTER THE KINGDOM UP TO 1851.
- FOR SENDING JEWS OUT OF NORWAY INTO NAZI DEATH CAMPS DURING WWII.
- FOR REJECTING JEWS TO COME TO NORWAY AFTER WWII.
- FOR NEGLECTING TO GIVE ISRAEL CREDIT /HONOR FOR THE COUNTRY'S SUBSTANTIAL CONTRIBUTION TOWARDS THE BENEFIT OF HUMANITY. WITHOUT ISRAEL'S EFFORT, OUR HOSPITALS WOULD NOT FUNCTION AS THEY DO TODAY, NEITHER WOULD OUR COMPUTERS OR CELLPHONES.
- FOR MAKING ALLIANCES WITH FORCES SEEKING TO DESTROY THE NATION OF ISRAEL. AS A NATION WE HAVE MADE ALLIANCES WITH FORCES THAT WANTS TO DESTROY THE NATION OF ISRAEL. WE WANT, AS SPIRITUAL LEADERS IN NORWAY, TO BREAK THIS ALLIANCES.
- THE OSLO AGREEMENT SEEKING TO DIVIDE THE LAND. THE AGREEMENT HAS LED TO A SUBSTANTIAL AMOUNT OF FUNDS TRANSFERRED FROM THE NORWEGIAN STATE TO PALESTINIAN GROUPS WHICH HAVE BEEN ENGAGED IN TERROR. FOR OPEN FALSIFICATION OF HISTORIC FACTS AND SLANDERING OF ISRAEL.

We acknowledge that:

- ISRAEL IS A GREAT BLESSING TO THE WORLD!
- THE REVELATION OF GOD CAME THROUGH/FROM ISRAEL.
- THE WORD OF GOD CAME THROUGH/FROM ISRAEL.
- MESSIAH, OUR SAVIOR WAS BORN AS A JEW IN ISRAEL.
- NORWEGIAN MEDIA HAS FOR YEARS GIVEN A BIASED/ UNBALANCED COVERING OF THE CONFLICT IN THE MIDDLE EAST WITH A NOTICEABLE BIAS AGAINST ISRAEL.
- THE ORGANIZATION OF SECURITY AND COOPERATION IN EUROPE (OSCE) HAS REQUESTED THAT STEPS WILL BE TAKEN WHICH PREVENTS THE DEMONIZATION OF ISRAEL IN THE NORWEGIAN MIDDLE EAST DEBATE.
- ISRAEL ALSO TODAY IS A BLESSING TO AND FOR THE WORLD. ISRAEL IS A BLESSING IN THE SPIRITUAL, FINANCIAL, CULTURAL AND TECHNOLOGICAL AREA, ALONG WITH MANY OTHER AREAS.

As leaders of the different churches in Norway we want in addition to proclaim:

- NORWAY AS A NATION HAS A CALLING TO BLESS ISRAEL.
- NORWAY AS A NATION HAS A CALLING TO HELP ISRAEL IN SECURING HER BORDERS.
- NORWAY AS A NATION ACKNOWLEDGES THE JEWS' RIGHT OF OWNERSHIP TO ERETZ ISRAEL.
- WE, AS A NATION, HAVE A CALLING TO BE AMONG ISRAEL'S STRONGEST ALLIES.
- WE BELIEVE AND WILL PRAY FOR, WORK FOR AND CALL FOR NORWAY TO STAND AS A STRONG FRIEND AND SUPPORTER OF ISRAEL THROUGH GENERATIONS TO COME.

S HENRIK WERGELAND, TRYGVE LIE, KÅRE KRISTIANSSEN AND MANY OTHER FATHERS OF OUR NATION, WE WISH TO SEE A NATION AND A PEOPLE WHO BLESS THE NATION OF ISRAEL AND THE JEWS AS A PEOPLE.

"Those that bless Israel shall be blessed and those that curse Israel shall be cursed."

GENESIS 12.2

WE PRAY WITH ALL OF OUR HEARTS: "LORD, BLESS ISRAEL!"

Top diverse Knute Tomrudahl Lill M. Kjerholt
 Pivind Andersen Ola Björge
 Ulf Swanson
 Olaf Eggen S. Sletten
 E. O. S. da
 Dystvind Morsum Egon Davidson
 Daniel Helled Ingar Jensen Jan Ole Selvig
 Rolf Pindshute Auld Mäsf
 Ingjerd B Hedberg Kalle
 Adele Hanson
 Finn & Sate
 Olav Slette John
 Omlund Heidi Strandsmo

